

BURMESE CLASSIC

မယ်ခိုင်
ပန်နချပ်သူ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၅၁၀၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၅၁၀၀၉
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၀၊ မတ်လ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
 အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း
 ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ဖြူး - ၁၂၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်
 ပန်းချီသံ / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၀၉ ။
 ၂၅၀ စာ၊ ၁၂ x ၃ x ၁၈ စင်တီမီ ။
 (၁) ပန်းချီသံ

→ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်က
 ဝါဂွမ်းတစ်မျှင်
 → တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 မြည့်နေအောင်သွေးထားတဲ့
 စားတစ်လက်
 → တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 မြေပွေးတစ်ကောင်
 တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့
 စုတ်ချက်ညီညီရေးခြစ်ထားတဲ့
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်
 → တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း
 ကြည်လင်ပြတ်သားလှတဲ့
 မှန်တစ်ချပ်
 → တကယ်တော့
 အချစ်ဆိုတာ
 ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းပြုရမရတဲ့
 စိတ္တဇနာမ်တစ်ခုပါ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ကန်ရေပြင်ရေငွေအေးအေးကိုရှုရက ဟင့်သက်မျှောက် တာမေ့
 မော့မျှောက်ချမိလိုက်သည်။ လေပြည်အေးအေးက သူမရင်ထဲ အနုပညာ
 ချိုးထည့်သွင်းနေသည်ဟုထင်ပါသည်။ ဟိုနာဒီသို့ တောင်စဉ်မရေရာ
 မော့နေမိရင်း ပန်းချီရေးချင်စိတ်က အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာရသည်။
 သူမစိတ်ရှိတိုင်းလုပ်တတ်သူပီပီ လွယ်အိတ်ကြီးကြီးထံမှ စုတ်တံ
 ရောင်စုံနှင့် ကတ်ပြားဖြူလိတ်ကြီးကြီးကိုထုတ်ကာ ပန်းချီရေးဖို့ပြင်
 တာသည်။

အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမကို အချို့အချို့ကျွန်းမာလေးလေးလျှောက်

ထွက်သူများက တစ်ခါတစ်ရံကြည့်ချင်လည်းကြည့်နေကြလိမ့်မည်။
ဘေးနားရှိ တွတ်တိုးနေကြသောချစ်သူစုံတွဲများကိုလည်း သူမက စိတ်
မဝင်စားတော့ဘဲ ပန်းချီရေးဖို့သာ အားထုတ်နေမိတော့၏။ ဆည်းအာချိန်
ကန်တော်ကြီး၏အလှက သူမအာရုံတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးမင်းမူထားတော့
သည်။

ရေပြင်ပေါ်ပျံဝဲနေကြသော ငှက်မောင်နှံစုံတွဲသည်လည်းကောင်း၊
အဝေးမှလှမ်းမြင်နေရသော ကုက္ကိုကျွန်းရဲ့အလှကိုလည်းကောင်း ပီပြင်စွာ
ရေးခြစ်ခြယ်မှုန်းနေစဉ်မှာ သူမသောကလက်စကုန်လှလှ ဖျော်ရည်ဘူးမှာ
လေအဟုန်ကြောင့် မှောက်လဲသွားရသည်။ အရည်အချို့က သူမအင်္ကျီ
ဖြူလွှလွှကို စွန်းပေစိုရွှဲသွားစေတာကြောင့်...

“ကျွတ်! အရေးထဲ”

အာရုံနောက်သွားသဖြင့် သူမ စုတ်သင်မိလိုက်တော့သည်။ ထိုစဉ်
လေအဟုန်က ပိုတိုး၍ကျီစယ်လာသည်။ အကြောင်းမှာ ကားသုံးစီးထိုး
ရင်သွား၍ပါ။ သူမက အမှတ်တမဲ့လမ်းပေါ်မော့ကြည့်လိုက်စဉ် သူမကို
ငေးသွားစေခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ကောင်ချောချောလေး သုံးယောက်ပါ။ ကားပေါ်မှာ
ဘေးကစောင်းမြင်နေရသောထိုသုံးယောက်က ဘေးစာစောင်းပုံရိပ်နှင့်မင်

သူမအာရုံကိုဖမ်းစားလိုက်သည်။ ကားငါငါလေးပေါ်မှ အဝါရောင်ကောင်
လေးက အရင်ဆုံးဆင်းလာသည်။

“အိုး... အရပ်က အရှည်ကြီးပါလား။ ချောလိုက်တာ”

စိတ်ထဲ၌ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်မိနေပြီ။ ကားအနီးလေးပေါ်မှဆင်းလာတဲ့
အဖြူရောင်ကောင်လေးကြောင့်...

အိုး... သူမ ဘာကိုမှထပ်မတွေးနိုင်ပြန်တော့။ သို့သော် ကား
အနက်ရောင်ပေါ်မှဆင်းလာသော နီညိုရောင်ကောင်လေးမှာတော့ သူမ
အာရုံတွေ အဝေးသို့လွှင့်စင်ကုန်ရသည်။ ဒီလိုရင်ရည်မျိုးကို ဘယ်လိုမိဘ
မျိုးကများ ဘာစားပြီးမွေးထားပါလိမ့်။

“မေ့၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်က မင်းရည်းစားနော်”
အာရုံနောက်လိုက်တာ။ ဒီစုံတွဲက တစ်မှောင့်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစုံတွဲ
ကိုပင် အပြစ်တင်လိုက်မိသေးသည်။

“မောင်ကလည်း မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့။ သူတို့ကို အဲဒီလိုအစုလိုက်
အပြုံလိုက်တွေ့ရခဲတယ်။ အားရအောင် ငေးပါရစေဦး”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့် အဲဒီအဖွဲ့ကိုမကျေနပ်ရတာ။ သူတို့ဖြတ်သွား
ထိုက်ရင် အားလုံးငေးကျန်လို့”

“ဟမ်! မောင်ကရော မငေးလို့လား”

“အဟဲ့... ကြည့်မိရုံလေးပါ”

“Audience Park သူတို့ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်ကြလဲ မသိဘူးနော်”

“မနေ့က”

“အို၊ ဟုတ်လား။ မောင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဟိုကောင်တွေပေါ့။ ဒီနေ့ Audience Park တွေ မန္တလေးပြန် ရောက်မယ်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာသွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး အဆွယ်ကောင်း တာနဲ့ အပျင်းပြေပါသွားတာ”

“အပျင်းပြေဖြစ်ရအောင် သူတို့က မောင့်ကိုဖျော်ဖြေနေလို့လား”

“ဖျော်ဖြေပွဲဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီပွဲမှာ မောင်ကထိပ်ဆုံးကပေါ့။ သူ တို့ ပုံစံတွေကိုကြည့်ရတာ မိတယ်။ မောင်တို့အဖွဲ့ရဲ့ Hero တွေလေ”

“ဒါနဲ့များ မေ့အဲ့ဒီလိုလေး ငမ်းမိတာကို တိုနေရသေးတယ်”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့် တိုတာပေါ့”

“သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက အမိုက်ဆုံးလို့ မောင်ထင် သလဲ”

“သိပ်တော့မပြောတတ်ဘူး။ ကွာလတီက တူနေကြတာကို။ ဘယ် မျှစ်ပေါ့။ အော့တူရိုက်ဆံပင်ပုံစံကလည်း မိုက်တယ်။ မောင်ကြိုက်တယ်”

ဒီဒီးနောင်ကလည်း ဘယ်မှာခေလို့လဲ။ ဇိုကိန်းယင့်လည်းမဆိုးဘူး။ မောင်မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ မန္တလေးက Rapper တွေ ဝင်ဦး မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

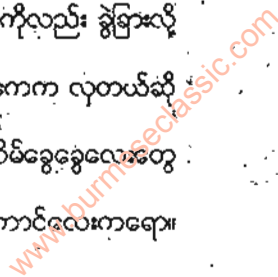
“သူတို့က Audience Park လေ။ သူတို့က လူငယ်တွေရဲ့ Hero ပဲဟာ”

“ဪ... ဪ”

ဆက်ကြားရလေဦးမလားဆိုပြီး အသံတွေကိုနားစွင့်နေပေမယ့် ဆွတ်တိုသံတဟင်းဟင်းကြောင့် ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ စိတ်တို မှားရသည်။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာတော့ နားမည်သို့ဆိုကို အလိုလိုရေရွတ်နေ သည်။ အော့တူရိုက်၊ ဇိုဒီးနောင်၊ ဇိုကိန်းယင့်။ အော့တူရိုက်ဆိုတာ သိသိသူဖြစ်နိုင်မယ်ကို သူမအမျိုးမျိုးဆန်မှန်းကြည့်မိသည်။ မရ။

အော့တူရိုက်ဆိုတာကိုသိရင် ကျန်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ခွဲခြားလို့ မဖြစ်ဟုထင်ထားခဲ့တာပါ။ အော့တူရိုက်ရဲ့ဆံပင်ကောက လှတယ်ဆို တဲ့ နို့ညိုရောင်ကောင်လေးလား။ သူ့ဆံပင်က လိမ်ခွေခွေလေးတွေ တော့ တစ်မျိုးထူးတယ်။ ဒါဆိုရင် အဝါရောင်ကောင်လေးကောရော။

သွယ်ပင်ကော့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ရှိစေရဲလေးနှင့် လှတာပဲ။ ဒါဆို အခြေအရာကောင်းလေး၊ ကြောင့်စဉ်းစဉ်းနှင့်ကော့ချွန်ချွန်လေး။

ဆို... သူ့မ မခွဲတတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူမကိုယ် သူမ ရှက်သွားရပါသည်။ ဘာကြောင့် အခုမှတွေ့လိုက်ရတဲ့ ထိုကောင် လေးတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေရတာလဲ။

သူမကိုယ်သူမစိတ်ဆိုးမိပေမယ့် ထိုကောင်လေးများရဲ့ပုံရိပ်က အာရုံထက်က ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့။ မှတ်ဆိတ်ကျွန်စွယ်လေးတွေနဲ့ဆို ပေမယ့် တစ်မျိုးလေးထူးပြီး ဆွဲအောင်မှုရှိနေကြတဲ့ပုံရိပ်လေးတွေက သူမကို ပန်းချီစုတ်ချက်ဖြစ်စေဦးမည်ထင်ပါရဲ့။

ဝေဝါးနေသောသူမအာရုံအချို့ကို အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်သည်။ သေချာနေသည်က သူမ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်ပြန်တော့ မည်ဆိုတာပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။ သူမက မနူးမနပ်ခံစားချက်များအားလုံးကို အနုပညာအဖြစ်သာ ကုန်ကြမ်းထားပြီး ရစ်ဝဲကြည်နူးတတ်သူပါ။

အခြေအပျက်တစ်ခုကြုံရင်း ကဗျာရေးမည်။ စိတ်ထဲကတစ်ခုခုကို လှိုက်လှဲခန့်မင်လာရင် ပန်းချီရေးမည်။ တစ်ခုခုကြောင့် ခံစားနေရရင် တယောထိုးမည်။ ဒါက သူမဖြတ်ကျော်နေကျအစဉ်အလာတစ်ခုပေမယ့်

အခန်း (၂)

ဒီနေ့တော့ စိတ်ရှိလက်ရှိနှင့် မြို့ထဲကလမ်းပေါင်းစုံကို ပတ်လျှောက် နေမိသည်။ မိုးပြေးလေးကလည်း ပျောက်တစ်ချက် ပေါ်တစ်ချက်နှင့် နောက်ပြောင်နေသေးတာကြောင့် လေပြည်အေး ခပ်လှောင်လှောင်လိုက် သိသာရသည်။

ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးက သူမအကြိုက်ပါပဲ။ မိုးထစ်ချုန်းချ မလာ ချင်း နေရဲရဲက မပိုပြင်လာမချင်း။ လေကြမ်းကြမ်းက မနှောင့်ယှက် တာမချင်းတော့ သူမခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်ဖို့မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် သဘာဝတရားကြီးက သူမရဲ့ခြေထောက်တွေကိုကာရံစာ

သက်သွားသည်ထင်ခဲ့။ သူမလမ်းလျှောက်နေရင်းပင် ခြေလှမ်းများက
ပျံ့သွားသည်။

“တာ! ပြဿနာပဲ”

မှန်ပါသည်။ ဖိနပ်ပြတ်သွား၍ပါ။ ဖိနပ်ဆိုရင် သဲကြိုးသေးသေး
လေးတွေကိုမှကြိုက်တတ်တဲ့ သူမအကျင့်ကြောင့်လို့ပဲပြောရပေမည်
သူမက အရာရာတိုင်းကို ရှက်ရွံ့နေတတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ ဒါမှမဟုတ်လို့ကတော့ ယောက်ျားပျို
ပိုင်းလောင်ချင်စရာ။ သူမက ခပ်တည်တည်ပင် ဖိနပ်နှစ်ဖက်လုံး
လမ်းလျှောက်ရင်းပင် မသိမသာနှင့်ချန်ထားခဲ့လိုက်၏။ ပိုင်ရှင်ပွဲနေသော
ဖိနပ်ကလေးမှာ လမ်းမကြီးမှာ နင်းချေသမျှ ခံရပေဦးတော့မည်။

ဖိနပ်မရှိတော့၍ ခြေဖဝါးနုနုလေးတွေမှာ နာကျင်ကျိန်းစပ်
သည်။ နာကျင်မှုကိုသိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားပေမယ့်လည်း ဖုံးမရမီ
နောက်ဆုံးတော့ နီးစပ်ရာ ဂရိတ်ဝေါ့ပလာဇာထဲ ပြေးဝင်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာနီနီ ဖိနပ်မပါလာဘဲ အနည်းငယ် ဗရုတ်သုတ်ခဆန်
သောသူမကို အချို့အချို့တွေက မျက်ဝန်းတစ်မျိုးနှင့် တစ်ခိုက်တစ်
အကဲခတ်လာကြသည်။ ‘လှဦးမယ်’ ဆိုသောသူမက ပတ်ဝန်းကျင်
စာခြားသောတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အချိန်ကုန်ခံ ခေါင်းပူခံပြီး ဂရု

တတ်သူမဟုတ်၍ ခြေပလာနှင့်ပင် ဖိနပ်ရှာဖွေခန်း စတင်ပါတော့သည်။

အချိန်သာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ သူမအကြိုက်က ပလာဇာကြီး
ထဲမရှိဖြစ်နေသည်။ ပထမထပ်၊ ဒုတိယထပ်၊ တတိယထပ် ဖိနပ်ဆိုင်
သည်း စုံနေပါပြီ။ သူမကပဲ ချေးထူတာလား။ ဒီဖိုင်နာတွေကပဲ ညှိတာ
လား။ နောက်ဆုံးတော့ သူမမောမောနှင့်ပြန်ဆင်းလာရာ အမောပြေ
ချခဲ့မှန်တစ်ခု မှာလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဘေးဘီဝဲယာမှလူအချို့က ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်နှင့် လှုပ်ရှား
လာသည်။ သူမစိတ်ထဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလဲဆိုတဲ့အတွေးမျိုးက
ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူမ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အကြောင်းအရာကို စိတ်
ဆင်စားတတ်သူမို့ ပုံမှန်မိအတိုင်း ခပ်အေးအေးပင်နေလိုက်သည်။

“နီလာ၊ နင်သိပ်တွေ့ပွားချင်နေတဲ့ Audience Park (အော့ဒီ
အင်ပတ်ခ်)လေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

အရေးထဲ မုန့်ကောင်တာမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း
အေးချေချေမုန့်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်... Audience Park”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့အနောက်မှထွက်ပေါ်လာတဲ့ အခြား

ဆောင်လေးတစ်ယောက်ကြောင့်...

“Audience Park”

သူမ လျှာဖျားလေးလှုပ်ရုံ ပြောမိလိုက်သည်။ နောက်တော့မှ သူမက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့် မျက်ဝန်းလေးများ တောက်ပလာသည်။ သူမနောက်ကျောဘက်ဆီသို့ အဆောတလျင်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ လူအများပါးစပ်ဖျားမှ အော့အန်ယဉ်ပါးမင်းသားသုံးပါးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

လူအများနည်းတူ သူမပါ ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ဆံပင်လိပ်ခွေခွေလေးနှင့်အနက်ရောင်ကောင်လေးကလည်း သိပ်မိသလို ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖရိုဖရဲနှင့် အဝါရောင်ကောင်လေးကလည်း အပျံ့စား။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ခိုက်နေကြသလို အဖြူရောင်ကောင်လေးကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ဆံပင်ကျော့ရွှန်ရွှန်လေးများ ထေထဲမှာ ဝဲခနဲ၊ ဝဲခနဲဖြစ်သွားလောက်အောင် လင်းလျှောက်နည်းကို တမင်တကကကျင့်ယူထားသလား ထင်ရလောက်ပါသည်။

လုံမပျို့များနှင့် လူအများစု၏မျက်လုံးများမှာ ထိုသုံးယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်နား ကပ်ပါသွားကုန်ကြသည်။ ပုရိသသုံးကောင်ကို မဆီမဆိုင် ငေးမိသည့်သူမမျက်လုံးကို သူမထိုးဖောက်ပစ်ချင်မိသည်။

သူမက အဲဒီလောက်ထိကူခြေမသောလူလား။ ဒါဆို ဒီဖြေညီထပ်စာ လူတွေအားလုံး ကူခြေမရှိကြသူတွေချည်းပဲပေါ့။

“ဟေ့... တို့ရေခဲမှန် ဝယ်ထားတယ်လေ။ မေ့သွားပြီလား”

“ဪ... ဟို ဟုတ်ကဲ့။ အော့နီနော်အစ်မ။ တကယ်ပါ”

“ရင်ပူလိုက်တာ၊ တစ်ခုတည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်ခုလုပ်လိုက်နှစ်ခု။ ချောကလက်တစ်ခု၊ သခွားတစ်ခု”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ကိုတင်းထားနေမိရင်းမှ ထိုသုံးယောက်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသွားပြန်သည်။ ထိုသုံးယောက်မှာ မည်သူကိုမှကရုမပြု အလေးမထားပုံမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကိုပီစီထားကာ စက်လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အစ်မ၊ ရပြီ”

“ဪ... အင်း”

သူမ ယောင်နုနှင့် အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ ကောင်တာပေါ်တင်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ဝိစိမှာ ရေခဲမှန်တစ်ခုစီကိုကိုင်၍ ကိုးရိုးကားရားထွက်လာသောသူမနား ပေညစ်ညစ်ကာလေးတစ်ယောက်က မျက်နှာပယ်လေးနှင့်တိုးကပ်သွားပြီး...

“သနားငါ့အစ်မရယ်။ မနက်ကကြီးနဲ့ ဘာမှမစားရသေးလို့ပါ။ ခိုက်ဆာလို့ငါ့အစ်မရယ်။ သနားပါ”

“ဟဲ့! ညည်းခိုက်ဆာတာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ဒုက္ခပဲ”

“အစ်မလက်ထဲက ရေခဲမုန့်လေးဆို လုံလောက်ပါပြီ အစ်မရယ်။ သနားပါ”

“ဒုက္ခပဲ။ တစ်လျှက်ပို့တောင် မစားရသေးဘူး။ အသစ်ကြီးဟဲ့”

“အစ်မက ချောပါတယ်ဗျာ။ သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်။ အစ်မကိုချောချောသုံးယောက်ကလည်း အစ်မကြီးကိုကြိုက်မှာပါဗျာ။ အစ်မကြီးက ချောပါတယ်။ သနားပါဗျာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! ဒါ၊ ညည်းကိုဘယ်သူသင်တာလဲ”

“လုပ်ပါဗျာ ခိုက်ဆာလို့ပါ”

“တကတည်း... မပြောချင်ဘူး။ ငါက ဘယ်လိုဆိုကျတော့မလဲ ရော”

“ဟိုလေ... အစ်မချောလော။ ပေးလက်စနဲ့ နှစ်ခုလုံး ပေးဖို့ ခွဲပါလား။ ကျွန်တော့်ညီမလေးလည်း မစားရသေးလို့”

“အမယ်လေး... ကြီးတော်မသားရယ်။ ရော့ရော့... ယူ”

ဟု သူမကထိုးပေးလိုက်စဉ်မှာ ကလေးက ပျာပျာသလဲညည်း

ဆစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးပါတော့သည်။

“ဒီနေ့ လှည့်မယ်တို့တော့ ကံဆိုးတာပဲ။ ဘာတစ်ခုမှကိုအဆင်

မပြေဘူး။ ဟွန်း”

သူမခေါင်းပူပူနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချမယ်ကြံတုန်း သူမဆီသို့ညည်း

ပြီး ပြေးလာတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် သူမက ပြုံးတူးပျာတာပင် နှိပ်စိလိုက်သည်။

“အစ်မလေးရယ်၊ သနားပါဗျာ။ ဘာမှမစားရသေးလို့ပါ။ အစ်မ

က ချောပါတယ်။ သနားပါဗျာ။ ခိုက်ဆာနေလို့ပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ!”

သူမအင်္ကျီစနဲ့ထိလုလု လက်ဖဝါးညစ်နှမ်းနှမ်းများကြောင့် သူမမှာ

ပြုံးတူးပျာတာနှင့် အနောက်သို့တိုးကပ်မိသွားသည်။ သူမ ထိုကလေး နှစ်ယောက်၏ အတောင်အရမ်းရဲတင်းမှုကို အံ့အားသင့်နေတုန်း နောက်

ဆံကလေးသုံးယောက်က ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိ။ သူမနားရောက် ဘာပြန်သည်။

“အစ်မလေးရယ်... ကူညီပါရှင်။ ဘာမှမစားရသေးလို့ပါ”

“ဘုရားရေ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမကိုဝိုင်းအုံ့စပြုလာသော ကလေးညစ်နှမ်း

နှင်းတစ်သိုက်ကြောင့် သူမမှာ အခက်ကြုံသွားရသည်။ သူတောင်းစား
ငယ်လေးတွေ စိုင်းအုံခြင်းခံထားရသောသူမကို အချို့က ပြုံးစိစိနှင်
ကြည့်နေကြပေမယ့် ကူညီဖော်မကြေ။

သူမဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရုန်းမသိဖြစ်နေတုန်း စက်နှိုးနေသော
အဝါရောင်ကားလေးက မျက်စိထဲ တန်းဝင်လာသည်။ သူမ ဘာမှထွေ
ရာလေးပါး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ...

“ဟေ့... အိုး... ဟေ့”

အော်ဖိအော်ရာအော်လိုက်ရာ ကလေးတွေ အာရုံခဏပြောင်း
တုန်း ကလေးအုပ်စုကြားထဲမှ ဒေကြမ်းပြေးထွက်ကာ ကားအဝါရဲ့တံခါး
ကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“မောင်းပါ။ မောင်း... မောင်း... မောင်း”

“ဪ၊ အင်း... အဲ”

ထိုလူမှာ အင်းအင်းအဲအဲဆိုပေမယ့်လည်း အခြေအနေအရပ်
ကိုသဘောပေါက်နေသလို ကားကိုမောင်းထွက်ပေးလိုက်သည်။ ကလေး
ငယ်များက ကိုးရိုးကားရားပြေးလိုက်နေကြရင်း ကျန်ရစ်ထားခဲ့ပါ
သည်။ ထိုအခါကျမှ သူမက သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ဟွန်း... အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။ ကျေးဇူး”

သူမအသံတို့က တစ်ဝိုင်းတစ်စပျောက်ဆုံးကုန်ရသည်။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်, Audience Park (အောဒီယံပါ့ခ်)”

သူမရဲ့ပြုံးတူးပျက်တာအပြောမှာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးက ပြုံးရုံ
လေးပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးပဲ”

“ရှင်!”

“အဲ့ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို သူတို့တွေဝိုင်းအုံထားတာပေါ့”

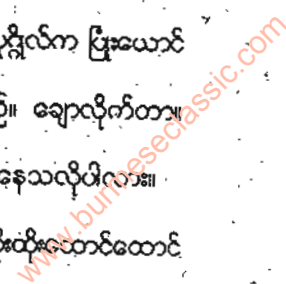
“သူတို့တွေက အရမ်းတောင်းတာ။ ပေးစရာရှိမှန်းမသိ၊ မရှိမှန်း
မသိ၊ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်ရော”

“စိတ်ညစ်ရင် အိပ်ရာထဲမှညစ်။ ကဲ... အမိကိုဘယ်နေရာမှာ
သူပေးရမှာလဲ”

“ဟိုလေ... အဲ... ကူညီလက်စနဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်ရှိတဲ့နေရာမှာ
သူပေးပါလား။ ဟဲ့ဟဲ့... ဖိနပ်မရှိတော့ဘူး”

သူမက ပြုံးအိအိလေးပြောလိုက်ပေမယ့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးယောင်
ယောင်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပိရိစ္ဆာတင်စေ့ထားသည်။ ချောလိုက်တာ။
သူ့ပါးမြိုင်းမွေးလေးက တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသလိုပါကား။

ဒီဆံပင်ကောက်ရော ဘာကေလို့ခေါ်မလဲ။ ထိုးထိုးလောင်ထောင်

ခွင့်ပွင့်နဲ့ ဝိုင်းသန်းသေသင်နေလို့ပါ။ ဟယ်... သူ့လက်ချောင်းလေးတွေက လှလိုက်တာဟု တွေးဆီလိုက်ချင်းမှာပင် သူမလက်ကလေးများကို မသိမသာလေး လျှို့ဝှက်ထားမိပြန်သည်။ လက်အမွှေးလေးတွေက စိန်ခွေး လက်ချောင်းလေးများက ဖောင်းပြည့်နေပါသေးသည်။ အရိုးကျဲကျဲ ထွက်နေသောသူမလက်ချောင်းတွေကို သူ့ကိုမမြင်စေချင်ပါ။ လက်ညှိုးမှာဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်ကြီးကြီးအဖြူရောင်ကြီးကလည်း လက်ချောင်းလေးများနှင့်လိုက်ဖက်တင့်တယ်ကာ ကြည့်ကောင်းနေသေးသည်။

“ကဲ... အမိ၊ ဆင်းလို့ရပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ။ ဪ... ဒါနဲ့ ဟဲဟဲ... ရှင့်နာမည်”

“မင်းက တစ်မျိုးပဲနော်။ Audience Park ကိုတော့သိပြီး ကိုယ့်နာမည်တော့ မေးနေရတယ်။ ကလေးပဲ”

“ရှင်!”

သူမရဲ့အာမေဇိုတ်သံက နောက်ကျသွားပါပြီ။ ကားအဝါလေးမှာ တာကလွတ်တဲ့အပြေးသမားတစ်ဦးလို တစ်ရိုက်ထိုးမောင်းထွက်သွားတော့၏။

“နာမည်လေးပြောရမှာကို သမ္မတကြီးသတ်ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘဝင်ချည်းပဲ”

သူမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ခြေဆောင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် အရောင်းကောင်မလေးများက သူမကိုအားကျသောမျက်ဝန်းလေးများနှင့် ငေးမောနေကြလေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ဘာတံဆိပ်၊ ဘယ်အရောင်၊ ဘာဒီဇိုင်းဆိုတာမျိုး ထပ်ရွေးမနေတော့ဘဲ တွေ့ကရာဖိနပ်တစ်ရန်ကိုဆွဲယူပြီး စီးလိုက်တော့၏။

အသံ (၃)

သူမက စန္ဒရာသံစဉ်ကိုလည်း နှစ်သက်သူဖြစ်၍ မန္တလေးပြို့ပေါ်
မှာနေခွင့်ရတုန်းအခိုက်အတန့်လေးမှာ စန္ဒရာတီးလည်း သင်ဖြစ်အောင်
အချိန်လှသင်လိုက်ပါသေးသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမက သင်တန်းမှာ သတင်းတစ်ခုကို ထူးထူးခြား
ခြားကြားလိုက်ရသည်။ အဲ့ဒါကတော့ ဒီနေ့သင်တန်းမှာ Audience
Park ထဲက ဇိုကိန်းယဉ်က တစ်နာရီပိုချမှပယ်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

သင်တန်းသူ၊ သင်တန်းသားများလည်း ခုနစ်ယောက်ပဲရှိသည်
ဖြစ်ရာ ခုနစ်ယောက်လုံးကလည်း ဇိုကိန်းယဉ်ဆိုခေါ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်မျှ

မျှော်နှင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

အချို့သင်တန်းသူများမှာ ဇိုကိန်းယင်ဆိုသောနာမည်ကို အမျိုးမျိုး နောက်ပြောင်ကိုစယ်ကာ ဟီးဟီးဟားဟားနှင့်။ လူတကာပါးစပ်ဖျားမှာ ရေခန်းစားလှသော အဲဒီ Audience Park အကြောင်း သူမပင်လျှင် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် နာမည်ကြီးနေရတာလဲ။ သုံးယောက်လုံး လိုက်ဖက်ညီညီချောကြလို့လား။ ဒါတင်မိဆိုရင်လည်း သူတို့လိုချောကြတဲ့သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လေးတွေကို သူမ သွားရင်းလာရင်း မြင်ဖူးနေကျပါ။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့က အဆိုတော်တွေလား။ ဒါဆို သူမက သီချင်း ကြမ်းပိုင်း၊ ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ။ ဒါဆို dancer-တွေလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ။ အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူဌေးသားတွေပို့ လား။

သူမ ဘယ်အကြောင်းအရာကိုပဲ မှန်းဆမိပါစေ။ အဖြေက လုံလုံ လောက်လောက်ထွက်မလား။ သေချာတာကတော့ သူမသည်လည်း ဒီ Audience Park ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာပါ။ သူမက မိန်းကလေး ပီပီ စပ်စုချင်စိတ်က ဘွားခနဲပေါ်လာရသည်။

သို့သော် သူမက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတကျကျ ပေါင်းသင်း နေထိုင်တတ်သူမဟုတ်၍ သီချင်စိတ်ကို မာနအရည်ကြည်ပါးပါးနှင့် ခေလုံမလဲဖုံးဖိထားရသည်။

“ဟေ့ . . . ကားအနီလေးဆိုက်လာပြီ”

“ဇိုကိန်းယင်”

အားလုံးက ထိုအသံနှင့်အတူ ပြတင်းစာဆိုကပ်ကာ ဝိုက်ကြည့်ကုန် ကြသည်။ သူမကော ရောယောင်ပါချင်မိပေမယ့် စိတ်အစဉ်ကိုချုပ်တည်း ဘားရ၏။ ချီးမွမ်းသံတွေ အလုံးလိုက်ထွက်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက်မှာ တော့ အားလုံးက ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် စနစ်တကျ ဝင်ထိုင်လာကြသည်။

ထိုလူတွေဝင်ထိုင်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ . . .

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို”

နည်းပြနှင့် သင်တန်းသားများ အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ သည်။

“ဒီနေ့ ချယ်က သင်တန်းသားတွေကို လူတစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက် ပေးပါမယ်။ သူက ချယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သလို Piano မှာလည်း

ဆရာတစ်ဆူပါ။ အားလုံးသဲ သင်ကြားပြသမှုကို သိရှိမှတ်သားနိုင်ပါစေ
လို့ သူက အားလုံးသိပြီး ဖြစ်မှာပါ။ Audience Park က ဇိုကီန်းယင့်
ပါ”

ချယ်ရဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှုနှင့်အတူ အဖြူရောင်ကောင်လေးက သား
နား သန့်ပြန်စွာ သူမတို့ရှေ့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်း
လှတဲ့သူပုံရိပ်ကို သူမအပါအဝင် သင်တန်းသားများအားလုံး ဝေးခနဲ
ဖြစ်သွားရသည်။

သူကတော့ အားလုံးကို အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လာ
သည်။ ထိုအပြုံးလေးက သူမရင်ကိုအေးခြေသွားစေပါ၏။ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရဲ့အပြုံးက ဒီလောက် ချိုကြည် ရိုးစင်းနေလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်း
ကမှ ထင်မထားမိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ထိုအပြုံးက သူမရင်အစုံကို
အေးမြသွားစေသည်တဲ့လေ။

ခေါင်းငုံ့လိုက်သောအခါ ဝဲခနဲကျလာတဲ့ သူ့ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်
ကျော့ချွန်ချွန်လေးတွေကို ခေါင်းလေးတစ်ချက်ဆတ်တာ ဟန်သင့်လိုက်
သည့်တွင် ပုံမှန်ဖြိုးသင်ထားသလို စမတ်ကျသွားပြန်သည်။ ထိုပုံစံလေး
က သူမအသည်းပန်းကို တစ်ဖျင့်ချင်း ချွေသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ဇိုကီန်းယင့်ပါ”

ကြည်ရှု သူ့အသံကိုလည်း သူမ နှစ်သက်လိုက်ရတာ။ အိမ်ပြန်
ချောက်တဲ့ထိ သူပုံရိပ်က သူမအာရုံတွေကို ဖမ်းစားထားဆဲ။ သူ့ဆံပင်
ဆော့ အပြုံးပွင့်၊ ညင်သာသောအသံ၊ ခလုတ်လေးများပေါ် ပြေးလွှား
ထွက်ရှားနေသော သူ့လက်ချောင်းနုနု။ သူမ တမ်းတမ်းတတ်နှင့် စွဲလမ်း
နေမိသည်။

သေချာပါသည်။ သူမရဲ့အိပ်မက်မင်းသားဟာ ဇိုကီန်းယင့်ဆိုတဲ့
လူချောလေးပါ။ ဒါဆို သူမဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“လှဦးမယ်၊ ဒီနေ့စောလှချည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ စောစောနားချင်တာနဲ့ပဲ”

“ပင်ပန်းသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ ပျော်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်
ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“နေပေါ့သမီးရယ်၊ နေခွင့်ရတုန်းလေ။ နို့မဟုတ်ရင် သမီးက
နေမခမင်သမီးလေးအဖြစ် စံအိမ်ထဲအပိတ်ခံထားရတာပဲ။ သမီးလိုအပ်
တာရှိရင်ပြောနော်။ အန်တီအားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ရပါတယ်။ ဒီလိုပဲအဆင်ပြေတယ်။ ခြောက်
အန်တီ၊ နေညိုရဲ့ရောက်ပြီလား”

“အင်း၊ အခုလေးတင်ပဲရောက်တယ်။ အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းထဲမှာရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ သမီး၊ နေညှိရဲ့ဆီသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး”

သူမ၊ မန္တလေးရောက်ကတည်းက သူမထက် နှစ်နှစ်မျှသာငယ်မည့် အန်တီ၏သမီးနေညှိရဲ့နဲ့သာ အဖော်လုပ်နေရပါသည်။ နေညှိရဲ့ကငယ်ပေမယ့် သဘောထားကောင်းပြီး ခင်ဖို့ကောင်းသည်။ သူမကိုလည်း အစ်မအရွယ်လိုမဆက်ဆံဘဲ သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

ဒါကြောင့် သူမက နေညှိရဲ့နှင့်နေရတာ တင်းကျပ်မှုကြီးဖြစ်ပေပါ။ နေညှိရဲ့က ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကြောင့်လားမယ်လူကြီးတွေအပေါ် နည်းနည်းဆိုးချင်ပေမယ့် သူမအပေါ်တော့ သူငယ်ချင်းရင်းချာကြီးတစ်ယောက်လို ကောင်းရှာပါသည်။

သူမ၊ နေညှိရဲ့နှင့်စကားပြောရတာလည်း ပျော်ပါသည်။ နေညှိရဲ့က ရိုးသားသည်။ ဖွင့်လင်းသည်။ လျှောက်လည်ဖို့နှင့် ပျော်ပါးဖို့ကစွဲရင် အခြားဘယ်အရာကိုမှစိတ်မဝင်စား။

သူမ အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ရှိနေသည်ထိ သူမဘဝ

နေညှိရဲ့က ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူမ၊ နေညှိရဲ့ကိုသိပ်ဘွယ်တာရတာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေ့မိရင်း ဘာဘက်သိပ်ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သူမရဲ့ထောင်းဆိုချက်ကိုသာ ဘာဘက် သဘောကောင်းကောင်းနဲ့ ဖလိုက်လျောပေးခဲ့ရင် မန္တလေးမှာသာ သုံးလတိတိနေခွင့်မပေးခဲ့ရင် ဘာဘက်မိတ်ဆွေအန်တီအိမ်မှာပဲ နေရပါမယ်လို့ အမိန့်မထုတ်ခဲ့ပါလျှင် သူမတစ်သက်တာမှာ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိနေတော့မည်မဟုတ်။

“နေညှိရဲ့၊ အိပ်နေတာလား”

“လှဦးမယ်လား၊ ဝင်ခဲ့လေ”

သူမ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်စဉ်မှာ ခုတင်ပေါ်မှာ စာအုပ်အများကြီးနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသော နေညှိရဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

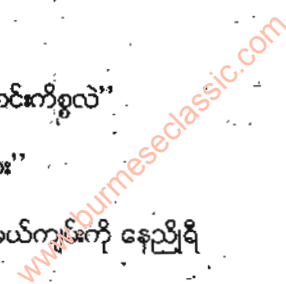
“ရှင်လည်း မန္တလေးမှာနေတာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်။ စပ်စုတတ်လာပြီ”

“ဆောရီနဲ့”

“နောက်တာပါ။ ကံ! ဆို... ဘာအကြောင်းကိုစွဲလဲ”

“အကြောင်းရှိမှ ရှင်အခန်းထဲဝင်ရမှာလား”

“တစ်လလေးဘဲ နေရသေးပေမယ့် လှဦးမယ်ကွမ်းကို နေညှိရဲ့

က ကျေပါတယ်။ ရှင်က အလကားရတဲ့လေးကို သိပ်ကပ်စားခဲ့တယ်လေ။ အကြောင်းမရှိရင် လေတောင်မချွန်ဘဲ”

“ဒါကြောင့် ရှင်ကိုခင်တော့။ ရှင်ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“အွန်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နာရီဆို မသေချာဘူး”

“ရှင်က တကမ္ဘာပျံ့လွှားလေးပဲ”

“ကြိုက်သွားပြီ။ နောက်ဆို အဲဒီနာမည်ကိုပဲခေါ်တော့”

“နာမည်တစ်ခုကိုတီထွင်ပေးရင် တန်ပြန်တဲ့အကျိုးဆောင်မှုကိုလည်း ပေးရတယ်”

“တယ်ဆိုပါလား။ ရိုးရိုးသားပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ရှင်တစ်ခုခုမေးမယ်မဟုတ်လား”

“တော်ပြီးရင်း တော်ရင်းပဲ။ အဲ... ရှင် Audience Park (အောဒီယံပွဲခန်း) ကိုသိလား”

“သိတာပေါ့။ နာမည်ကြီးပဲဟာ။ နယ်ကရောက်လာတဲ့ရှင်တောင် သိနေမှ နေညှိရီ မသိဘူးဆို ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့”

“သူတို့က ဘာကြောင့် နာမည်ကြီးတာလဲ”

“ချောတယ်လေ။ သုံးယောက်လုံးချောကြလို့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်သေးဘူးလေဟာ။ သူတို့ရဲ့ work”

“ဟားဟား... ရယ်ရတယ် သိလား။ ရှင်က သိပ်တုံးတာပဲ ထူးမယ်ရယ်။ Audience Park ဆိုမှတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“သူတို့က အဲ... သီချင်းဆိုပြီး ကတဲ့အဖွဲ့လား။ ဟဲ... မှန်းကြည့်တာပါ”

“ရှင်စိတ်ဝင်စားမှတော့ ရှင်းပြမယ်။ နေပါဦး... ရှင်က ဒီအဖွဲ့ဆို ဘယ်မှာသိခဲ့တာလဲ။ ပြည်ပက ပြန်ရောက်တာတောင် သုံးရက်ပဲ ခြံသေးတာကို”

“ဒီလိုပါပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ”

“Audience Park မှာ လှူချောလေးသုံးယောက် ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ တစ်ယောက်က အောတုဂိုနို၊ တစ်ယောက်က ရိုးနော့၊ နောက်တစ်ယောက်က ဇိုကိန်းယင့်။ သူတို့ကို ရှင်တွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။ မုတ်ဆိတ်တွေ၊ ကျင်စွယ်တွေနဲ့ ဆိပ်ငင်ကေက ခပ်ဆန်းဆန်းပုံတွေချည်ပဲ။ ဆတ်တရက်ဆို နိုင်ငံခြားက အဆိုတော်တွေလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ဆင်ရင်လည်း ထင်ရမှာပေါ့။ သူတို့က အဲဒီစတိုင်လ်ထွင်ကြတာကို။ အခြားလူငယ်တွေလည်း ထွင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လောက် အဆင်မပြေပြီး ကြည့်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သုံးယောက်အရှိန်နဲ့ လား”

သွားတာလည်း ဝါမယ်လို့ထင်တယ်”

“အင်း သူတို့သုံးယောက်က သိပ်လိုက်ဖက်ညီတယ်ဆိုတာတော့ ငါဝန်ခံတယ်”

“ဝန်ခံရင် ရှင်ဇူးလို့ပေါ့။ အင်း... သူတို့အဖွဲ့က ဝေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ပါ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့”

“သူတို့က နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် သိပ်များတယ်လေ”

“ပိုက်ဆံသိပ်ပေါတယ်ထင်တယ်နော်”

“ပေါတာပေါ့”

“ဟင်”

“သူတို့ဖားသားကြီးက ဘော့စ်တဲ့”

“တဲ့... ဟုတ်လား... တဲ့ဆိုတော့ သိပ်မသေချာဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“သေချာသလောက်ရှိပါတယ်။ မချမ်းသာရင် သူတို့ ဒီလိုဘာလဲ”

သုံးဖြန်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“သူတို့ဖားသားကြီးဆိုတော့ သူတို့သုံးယောက်က ညီအစ်ကိုပေါ့”

“အွန်... တရုတ်လိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝေါ်ပကျီးတောက် ဟည်းမသိဘူး။ ငါသိတာက သူတို့သိချင်းဆိုတာ အရမ်းကောင်းတယ်။

အစ်လက်ဆစ်တွေ ချိုးကျွေးသွားတဲ့ဟန်က အရမ်းကျတယ်။ သူတို့ ကျတယ်။ မိုက်တယ်။ သန့်တယ်။ မာနကြီးတယ်။ ချမ်းသာတယ်။

နေ့ကလည်း သုံးယောက်လုံး တစ်ရက်တည်းပဲ။ အောတုဂိုနိုက နီညို ဝင်နဲ့အနက်ရောင် ခရေဖီ၊ ရိုဒီးနောင်က အဝါရောင် ခရေဖီ၊ ဖိုကိုန်း

သင့်က အဖြူရောင် ခရေဖီ၊ ဒါပဲသိတယ်။ ခြောက်... ကျန်သေးတယ်။ နီနီယုက Piano တော်တယ်။ ရိုဒီးနောင်က တယောကျွမ်းတယ်။

အောတုဂိုနိုက ဒေါသကြီးတယ်။ ဒါပဲ”

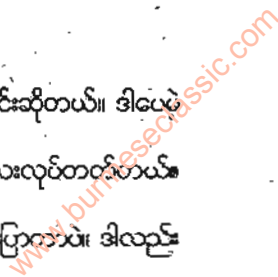
“ဘုရား... ဘုရား။ အရှည်ကြီးပါလား”

“ဒါထက်သိချင်ရင် သူတို့က တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်း ဝင်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်မှာလဲလို့မမေးနဲ့။ အဲဒီလိပ်စာကို ကျုပ်မသိ”

“ရှင် ခုနကပြောတော့ သူတို့သိချင်းဆိုတယ်ဆို။ သူတို့က အဆို လား”

“အင်း... သူတို့က Punk တွေလေ။ သိချင်းဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘူး။ ဒီမန္တလေးမှာတော့ ရဲဖန်ရဲခါ ရှိပွဲလေးလုပ်တတ်တယ်။

... ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ခွေထုတ်တော့မယ်ပြောတာပဲ။ ဒါလည်း

ကောလာဟလ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူတို့က လျှို့ဝှက်တယ်။ ထုတ်ပြန်ရင် တော့ ကောင်းတာပေါ့။ အဲ့ဒီခွေကို ကျုပ်က ထပ်ဆုံးက ပြေးဝယ်မှား တာတယ်သာထုတ်ပြန်ရင် သူတို့ကကယ်အောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဒီ ကို သူတို့လည်းသိရဲ့သားနဲ့ ခွေမထုတ်တာ နည်းနည်းတော့ အံ့ကြ တယ် သိလား။ ဘက်စပ်ရောင်းလည်း ကောင်းရက်နဲ့”

“အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့”

“ဒီတစ်ခါ သူတို့ မန္တလေးကိုပြန်လာတာ နည်းနည်းဆန်းတာ သိလား။ သုံးယောက်ပူးကြီးတွေ အပြင်ထွက်လာတယ်”

“ခါတိုင်းကရော”

“အဲ့ဒီလို တွေ့ရခဲ့တယ်”

“အလကား ဘဝင်ရှားတွေ။ လူတွေက သူတို့ကိုငေးနေကြပါတယ် ဆိုပြီ အထာကိုင်နေတာ”

“နင် အဲ့ဒီလို သူများတွေရှေ့မှာ မပြောမိစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မန္တလေးတစ်ပြိုင်လုံးရဲ့လူငယ်တွေအများစုက Audience Park ဘက်တော်သားတွေချည်းပဲ။ ရှင် ခေါင်းပေါက်သွားမယ်သိလား”

“အဲ့လိုလား။ ရှင် အဓိကမပြောရသေးတာ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်သိတာ ဒါအကုန်ပဲ”

“ရှင်သိပါသေးတယ်။ ဟဲ့ဟဲ့... အဲ့ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ အော ဘုန်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဧကန်... မေ့လို့ ဆော့ရီး။ ဆံပင်လိမ်ခွေခွေ မျက်ဝန်းနက် နက် ခပ်တည်တည်နဲ့ အနက်ရောင်မင်းသားပေါ့။ မျက်နှာကြည်ကြည် ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှုပ်ပွတ်နေချာနေတာက အဝါရောင်မင်းသား ဒီးနောင်။ ဇိုကိန်းယဉ်က”

“အပြုံးချိုချို အသံကြည်ရှုရှုနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အဖြူရောင်မင်း သား”

“သိလည်း ပြီးတာပဲ”

“ဟေ့... သူတို့နှိုင်းပွဲဖြစ်ရင် ကျုပ်ကိုခေါ်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“အင်း၊ မဆိုးဘူး။ ရှင်လည်း ဧာခုမှပဲ ဝေရဲ့မြေးမလေး ပီသလာ သာတယ်”

ရယ်မောသံနှစ်ခုလွင့်၍ ဆွတ်ပျံ့လာသည်။ ထိုရယ်မောသံလေး ကြားရသူက Audience Park နဲ့တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလိမ့်မည်။

အခန်း (၄)

သူမက ထုံးစံအတိုင်း နေရောင်ခြည်ကိုမြင်ရသည်နှင့် အပြင်ထွက်
ဖို့ တာဝန်ပေးတော့သည်။ သူမအဖို့ လည်ပတ်ချိန်နှစ်လတိတိ လက်ကျန်ကို
အကျိုးရှိရှိအသုံးချပစ်မည်ဟု တေးမှတ်ထားမိပါသည်။ သူမက လမ်း
ဆေးမှာရှိသမျှဈေးသည်တွေကို တစ်သည်မှအလွတ်မပေးစတမ်း တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု ဝယ်စားနေခဲ့ပါသည်။

ရေဆာရင် ရေသန့်ဘူးလိုဟာမျိုး ပလတ်စတစ်ဖုံးဖွင့်ရာ ဘူးခွံ
သယ်ရတာမျိုးမသောက်ဘဲ ကြုံသလို လမ်းဘေးရေခဲရေနှင့် စနန်းသွား
လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုလေးဖြစ်ပြီး အဖေဖော်မပါ။ ဝမ်းမပါ။ ရင်ကယ်မပါ။

ဘာသာနှင့် နေထိုင်ကြီးမှာ ဂါဝန်ဖားဖားကြီး ဦးထုပ်ပိုင်းကြီးကြီး
တို့အားဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်မှာ အနည်းငယ်
တုတ်တုတ်ဆန်လှသည်။

သို့သော် သူမက ဒါကိုပဲနှစ်သက်သည်မဟုတ်လား။ သူမ လမ်း
ချိုးလေးတစ်ခုကိုကွေ့လိုက်စဉ် ဇလုံထဲမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်
ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော ဝက်သားတုတ်ထိုးအတုံးကြီးတွေက
သူမကိုဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

“တစ်ချောင်း ဘယ်လောက်လဲ”

“တုတ်တစ်ဆစ်ချိုးက နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆစ်ချိုးက သုံးဆယ်”

“သုန့်ရဲ့လား။ ယင်ကောင်တွေဘာတွေ မနားထားဘူးလား”

“အစ်မရယ်၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးပါ။ အငွေ့တထောင်းထောင်း
နားတဲ့ယင်ပါ စွပ်ပြုတ်ဖြစ်သွားမယ်”

“အိုး... ဒါက အေးနေပြီပဲ။ ဒီက အငွေ့ထွက်နေတဲ့ဆီက
တုတ်နဲ့ထိုးပေး”

“ရတယ်... ရတယ်။ အူစ်မ ဘယ်အသားကြိုက်သလဲဆိုတာ
သာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်။ ဥုံ့ဖြစ်စေရမယ်”

“ရှင်က အပြောကောင်းသားပဲ”

“အကောင်းပြောတာပါအစ်မ”

“ကဲ... အလုပ်ကလေးတွေနဲ့သက်သေပြရအောင်။ ဒီဟာ စား
ဆယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက ဆရာကြီးစတိုင်လ်နှင့် တွေ့ကရာအသားတုံး
တို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ‘ဆိုင်ရှင်က မျှော်ပျော်ပါးပါး ကောက်ယူ
ဆွဲကုတ်ပြီး တုံးတစ်ကာ’ တုတ်နဲ့ထိုးပြီး သူမရှေ့ချပေးခဲ့သည်။ သူမက
ဆွမ်းယူပြီး အချဉ်ရည်နဲ့တို့ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်၏။

“အင်း... ကောင်းတယ်။ များများလို့နဲ့ မြန်မြန်စားမယ်”

သူမလို ကာစတာမာချိုးကို ဆိုင်ရှင်က သိပ်သဘောကျနေပေ
လိမ့်မည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သူမရှေ့မှာ တုတ်တွေအပုံလိုက်
ဖြစ်သွားသည်။ သူမက စားပြီးတော့ ပိုက်ဆံကိုလွယ်အိတ်သေးသေးလေး
ထဲမှနှုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်။ သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် လူတစ်
ယောက်က သူမကို တစ်ခိုင်းစာစောင်း အကဲခတ်နေခဲ့မယ်ဆိုတာ သူမ
သတိထားမိလိမ့်မည်မဟုတ်။

လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ကားတွေဆိုင်ကယ်တွေနှင့် ပြုတ်သိပ်နေ
တာကြောင့် သူမက လမ်းချိုးလေးထဲဝင်ကာ လွယ်အိတ်သေးသေးလေး
တို့ဆော့ကစားရင်း လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ဘယ်တုန်းကတည်းက ကမ်လိုက်လာမှန်းမသိတဲ့လူက သူမနား ပြေးပြေးလွှားလွှားဖြတ်ကျော်သွားပြီး ဗြူးနိုးဆို သူမအိတ်ကိုဆွဲလေ့ ပါတော့သည်။

“ဟေ့! ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ။ လွှတ်လွှတ်”

“ဖယ်စမ်းပါကွာ”

ဟုသာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တိုတိတ်ပြောပြီး သူ့အားကြီးနှင့် သူမတို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။

“လာကြပါဦးရှင်။ ခါးပိုက်နိုက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်လှသွားလို့”

သူမအကူအညီတောင်းကာ အော်လည်းအော်ရင်း လဲကျနေရာမှ ထကာ ဒရေကြမ်းပြေးလိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် လမ်းက လူပြတ်နေတာကြောင့် သူမကို မည်သူမှသတိပြုမိကြပုံမပေါ်။

“ဟေ့လူ... ရပ်၊ ရပ်”

သူမ အော်ပေမယ့် ထိုလူက ဒရေကြမ်းပြေးဆဲ။ ထိုစဉ် ဘယ်ကလေး လာမှန်းမသိတဲ့အနက်ရောင်လူတစ်ယောက်က သူမမျက်စိထဲ တန်ဆာလှဲလာသည်။ သူမပျော်ရွှင်သွားရသည်။ ထိုအနက်ရောင်လူသာ ခါးပိုက်နိုက်ကို တားဆီးပေးပါက လွယ်ကူသွားပေလိမ့်မည်။ ခါးပိုက်နိုက်ရဲ့ပြေးလမ်းမှာ အနက်ရောင်လူရပ်နေတဲ့ဆီပဲလေ။

“ဟိုလူ... အော... အော့ အဲဒီခါးပိုက်နိုက်ကို ဖမ်းထားပေးဦး။ ဟိုလူ”

သူမအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပေးမယ့်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ခါးပိုက်နိုက်မှာ ထိုလူကိုဖြတ်ကျော်ကာ တစ်ဖက်လမ်းသို့ပင် ကူးခတ်လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူမသိပ်ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။ သူမအကူအညီတောင်းနေတာ တို့လည်း သိနေရဲ့သားနဲ့။ ခါးပိုက်နိုက်ကိုလည်း တားဆီးလို့ရနေရဲ့သားနဲ့။ ဒီလူတစ်ယောက်သက်ဘုတော့လိုက်တာပင်။

“ဒီမှာ... ရှင် ခုနက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ဟာ... ဟာသပဲ”

“ရှင်ဟာ လူစိတ်ပျောက်နေပြီ”

“မင်း ဘာလာကြောင်နေတာလဲ”

“အံ့မယ်! ရှင်ကများ ခပ်တည်တည်နဲ့ လူကိုလာငေါက်နေသေး။ လှဦးမယ်က ကြောက်မယ်များ ထင်နေသလား”

“ဒီမှာအမိ၊ မင်းနာမည်လည်း ကိုယ်မသိချင်ဘူး။ အကောင်ဆိုးက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ်လျှောက်။ ရှင်ဘယ်နေခို”

“ရှင်းပင်ကူညီလို့စိတ်မရှိတဲ့လူဟာ လူပတ်ဝန်းကျင်နဲ့မထိုက်တန်ဘူး”

“အဲ့ဒါက ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီမှာက တင်းနေတာနော်။ ဒေါသတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မင်းဆီ ပုံမအော့ချင်ဘူး”

“ရှင်ကကြောက်နေရင် လောကမှာ လှည့်ပေးမယ်က လူမလုပ်ဘူး”

“ပြဿနာပဲ”

“ဘဝင်ရှားတွေ။ လောကမှာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲနေထိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က တကယ်အသိတရားမရှိတဲ့လူပဲ။ ရှင်လိုအတ္တသမားနဲ့ မဆုံတွေ့ပါရစေဖို့လိုအပ်တောင်းတယ်”

“ဘလိုင်းကြီး လာခွပ်နေပါလား။ ဒီမှာအမိ၊ ငါကလည်း မင်းလို ဖရိုဖရဲအောက်တန်းကျကျပုံစံမျိုးကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဆုံလည်းမဆုံချင်ဘူး”

“ဪ... ရှင်နဲ့ကော ဘယ်သူက ဆုံချင်နေလို့လဲ”

“ငါက ငါ့ဖာသာ ငါ့ရင်နေတာနော်။ ငါ့ကို စကားပြော၊ ပြဿနာ လုပ်နေတာက... ခင်း”

“ရှင် အဲ့ဒီလိုဘဝင်မြင့်ပုံမျိုးနဲ့ လောကအပြင်ဘက်ရောက်သွားမယ်သိလား။ ဒီလိုရောက်ချင်အောင်ပါဘယ်”

“ဟေ့ဟေ့... မင်းစကားကိုကြည့်ပြော။ မင်းကတောင် ခါးသက်ခင် ငါက ရေစက်ဖြစ်လာရင်တောင် အမြစ်ကနေ တူးလှန်ပြီး ခပ်ဝေးဝေး အလွှင့်ပစ်လိုက်မယ်။ နားလည်လား”

ဟုခပ်မာမာပင်ပြောကာ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး ဝှူးဆိုမောင်းထွက်သွားလိုက်သည်။ အနိုင်ပိုင်းပြီးပြောကာ ထွက်သွားသော သူပုံကြောင့် သူမမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဘာAudience Park လဲ။ ဘာအော့တဂျိုနီလဲ။ အခြောက်ကြီးနန်းမကြီး။ သူမ မကျေမနပ်နှင့်ပင် ပလက်ဖောင်းကိုဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“အလိုလို့... ”

ကျင့်ခနဲဖြစ်သွားသောခြေမတစ်ချောင်းကြောင့် သူမမှာ နေမထိ နိုင်မသာခံစားလိုက်ရပါသည်။ အကျိုးရလဒ်ကတော့ သူမခြေထောက်အသွားရတာပါပဲ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူမ အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်မလဲ။ အိမ်လည်း အဝေးကြီးရှိသေး။ ကားငှားရအောင် ပိုက်ဆံဒိတ်ကလည်း မရှိတော့။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဖုန်းဆက်ရအောင်ပင် တစ်ကျပ်လေးမှကပ်နေ အခုမှ သူမ တကယ်ပဲဒုက္ခတွေ့ပြီထင်ပါရဲ့။

သို့သော် သူမက လွယ်လွယ်နဲ့စိတ်ဓာတ်မကျတတ်သူပီစီ အား တင်းကာ ကျိတ်မှိတ်လျှောက်ပစ်လိုက်သည်။ မီးစင်ကလည်း 'သွားဖန် များ ခရီးရောက်' ဟုပူတူပူတူလေးပြောနေပါသေးသည်။

အချိန်နှစ်နာရီမျှလျှောက်လိုက်တော့ သူမတော်တော်လေးမော သွားပါပြီ။ ရာသီဥတုကလည်း ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်တောင်ပူ နေရတာလဲ။

သူမ ရေလည်းငတ်နေပါပြီ။ ပိုက်ဆံမရှိရင် လူရာမဝင်သော ဒီ လိုမြို့ပေါ်မှာ လမ်းဘေးရေချမ်းစင်ကလည်း ရှာမရ။ ဒုက္ခဆိုတာကြီးကို သူမ အမှန်တကယ်ပဲကြုံတွေ့ခံစားရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ ဒီနေ့မှတာဖြစ်လို့ အာခေါင်တွေက ခြောက်ပြီး ရေကိုအပူတပြင်းဆာနေရတာပါလိမ့်။ ဒီ ခန္ဓာ၊ ဒီစိတ်က သူမကိုဒုက္ခပေးနေပြီထင်ရဲ့။

သို့သော် သူမက လမ်းချိုးလေးကိုကွေ့ကာ လမ်းမကြီးဘက်ထိ လိုက်သည်တွင် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အနက်ရောင်ကားက ဟိုတယ် ရှေ့မှာ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမမျက်နှာကြီး ကြည်စင်ဝင်းသွား သည်။

ထိုစဉ် ဟိုတယ်ထဲမှ ဖုန်းပြောရင်း ထွက်လာသည့် အနက်ရောင် ပုဂ္ဂိုလ်က သူမရှေ့ ဘွားခနဲပေါ်လာပြန်သည်။ သူမစိတ်တွေက အညှို့ခံ

သူ့ရတနာတစ်ယောက်နယ်။ ထိုလူနား လှစ်ဆိုရောက်သွားပြီး စကားပြော သော ထိုလူရဲ့ဟမ်းဖုန်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူမှာ ထင်မှတ်ထား၍ထင်၏။ ကြောင်အမ်းနေပါသည်။

"မှတ်မိပါတယ်နော်။ တွေ့ထားတာ နာရီပိုင်းပဲရှိသေးတာကိုး"

"မင်း..."

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ထင်သည်။ ထိုလူမှာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့။

သူ့ဆန်းစွာပင် သူမက ထိုလူရဲ့ဒေါသကိုကြောက်မနေပါ။

"လူမှုရေးခေါင်းမီးတံ့ရှင်စိတ်ကြောင့် လှဦးမယ် ဒုက္ခရောက်နေ သယ်"

ဟုပင် အရေးမစိုက်သလို ခပ်တည်တည်ပြောကာ ဖုန်းခလုတ်တွေ နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

"ဟဲလို နေညိုရီး ငါပါ။ ရှင်၊ ငါ့ကိုလာကြိုမလား"

"..."

"ရု ဝမ်းက ရထိုက်ဟိုတယ်ရှေ့မှာ မြန်မြန်လာနော်။ ကြန်ကြာ နေရင် ငါ့အသက်ကို ရှင်မမိဘဲနေလိမ့်မယ်"

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပါလဲ။ ဝိုင်းစိုင်းနင်းနဲဟု ထိုလူက တွေး တောင်းတွေးနေလိမ့်မည်။

“ရော့ . . . ရှင်ဖုန်း၊ ကျေပြီနော်။ ဒီနေ့ ရှင်နဲ့လှဦးမယ်နဲ့ သရေပဲ
ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ အကြွေးမရှိတာ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျေးဇူးပဲလို့မပြောနိုင်ဘူး”

“တောက်! မင်းကို ငါအရေခွံဆုတ်ပစ်ချင်နေပြီ”

“အမယ်လေး . . . ကြောက်စရာကြီးပါလား။ ဟေ့ဟေ့ . . . ဒီမှာ
ခါးပတ်နက်ဆိုတာ ရှင်သိလား။ လှဦးမယ်က ခါးပတ်နက်ပိုင်ရှင်နော်”

“မင်းက ခါးပတ်နက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ငါက ခါးပတ်ရောင်စုံရထား
တာကွ”

ဟုပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာပြောကာ ကားတံခါးကို စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဆွဲ
ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . နေဦး”

ဟုဆိုကာ သူမက သူ့ကားတံခါးကြီးကိုအတင်းဆွဲထားပြန်သည်။
ပြီးနောက် သူ့ကားထဲ ဟိုရှာဒီရှာလုပ်နေ၍ သူပစ်လျှင် ကြောင်နသွားရင်

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာတွေ့ပြီ”

ဟုဆိုကာ ဒေါင့်ကြားမှ ရေသန့်ဘူးကိုဆွဲထုတ်ကာ အဖုံးဖွင့်ပြီး
မော့ချလိုက်သည်။

“အခုပဲ ကောင်သွားတော့တယ်။ ဟေ့ဟေ့၊ ရေသန့်ဘူးကြောင့်
ရှင်၊ လှဦးမယ်ကို ချိုးချိုးနှိပ်နှိပ်ပြောထားတာ ချေလိုက်ပြီ”

ဒီလို မိန်းကလေးကို သူ့အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှထင်မပြောနိုင်တော့။
အချာတာကတော့ သူ့ပြုံးမိလိုက်တာပါပဲ။

အခန်း (၅)

“ဟား... ဟား... ဟား”

သွဲစကားဆုံးသည်နှင့် ရိုဒီဒေဇာန်နှင့် ဇိုက်နိုးယာဉ်မှာ ပွဲကျသွားကြ
တော့သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ။ ဒီမှာတင်းနေတာနော်။ ဆွဲထိုးမှာ”

“မင်းကိုမကြောက်ရင်လည်း ရောင်စုံခါးပတ်ကိုတော့ ကြောက်ပါ
ထယ်ကွာ။ ဟား... ဟား... ဟား”

သူက ရူးရူးရှားရှားနှင့်ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့်လည်း ဘုရား
ယောက်က ပြက်လုံးတစ်ပုဒ်လိုပင်။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးလဲမသိဘူး၊ ဇိန. . . အား”

သူတွေ့စိရင်း ဒေါသဖြစ်လာ၍ ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဒါကို ကျန်နှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိလှုပ်နေကြပြန်သေးသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဒီတစ်ပွဲတော့ မင်းဆရာပေါ်လာပြီပေါ့ အော့တု”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ အော့တုရဲ့ဆရာမလေးကိုတော့ ငါကခြင်ဖူးရဲ့”

သား”

“ဘာဆရာလဲ၊ ထမင်းမစားရသေးခင် မစင်ပုံကိုထားရတဲ့မူ”

နာနဲ့”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အော့တု၊ မင်းဘယ်တုန်းက ဒီလိုစကားမျိုးတွေ တတ်လာတာလဲ၊ ဟား. . . တကယ်”

“မင်းမျက်နှာကြီးကို မှန်ထဲကြည့်လိုက်ဦး အော့တု၊ တိုလိုက်ရင်

လိုက်၊ နီလိုက်မည်းလိုက်နဲ့ ရှုံ့တွနေပြီ”

“အဲ့ဒါ ငါ ဒေါသဖြစ်နေတာကွ”

“ငါတော့မထင်ဘူး”

“ငါတော့မထင်ဘူး”

“စိန်ပြုံးတမ်းပွဲမှာ ရုံးတွဲကလေးငယ်ရဲ့ဒေါသလောက်ပါပဲကွာ။

“ငါ့ထက်ပိုပါဘူး”

“ငါ့ဒေါသက မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆီ ပုံသွားမယ်နော်”

“ငါတို့ကလည်း ဆရာမလေးနဲ့ရှုးတိုက်လိုက်မှာပေါ့၊ မင်းရဲ့တစ်

“အည်းသော ဆရာပဲ၊ ဟဲ့. . . ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင်. . . ကျွတ်”

“မှန်သွားပြီဟုတ်လား”

“နောက်တစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ ကောင်မလေးကိုအနေရဲ့ဆုတ်

“စိမယ်”

“ကြည့်ကောင်ညီးမယ့်ပွဲပဲ”

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ဒီကောင်မလေးကြောင့် အော့တုရှိန် မွဲ

“အနိုးသွားတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်း. . . ဒါကဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်းစကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်က ထင်ဆန့်ပါနေပြီလေ။ မင်းရဲ့

“မင်းမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ချင်တယ်ဆို

“အနိုးလို့လဲ”

“အခု ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် အရှေ့ဆုံဆုတ်မယ်ဆို”

ဇိုကိုန်းယဉ်ရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ အောတုဂိုနီရဲ့နှုတ်ခမ်းက ပြော
မယောင်လေး ကော့ကော့လာသည်။ သူ့ခိုးလူမိသွားတဲ့အပြူးမျိုးပါ။ သူ့
ယောက်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရယ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

ဇိုကိုန်းယဉ်က အောတုဂိုနီရဲ့ပုခုံးကိုခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ကာ စန္ဒရာ
သွားတီးနေသလို ရှိဒီးနောင်ကလည်း ကော့ကြားလှတဲ့မျက်ဝန်းနက်က
ကစားလိုက်ပြီး ခိုဝှက်ကိုင်ကာ တီဗွီကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဒီတော့ အော
ဂိုနီက သူ့အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းကစားဖို့ဖြစ်လာပါတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်က တစ်ခုခုကိုအာရုံပင်စားနေကြရင် စိတ်ပေါင်း
က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမယုံလွင့်တတ်သူတွေမို့ ဒီကြားဝေစကားသံတွေ ဆီဝဲ
သွင်းနေကြပါတော့သည်။ ဇိုကိုန်းယဉ်ကလည်း သူ့လက်သံကိုသာ အာ
စိုက်နေသလို ရှိဒီးနောင်ကလည်း တီဗွီထဲ ဈာန်ရောက်နေစဉ်... .

“အား! ဘုန်း... ဝန်း... ပွမ်း”

အောတုဂိုနီက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုအော်ဟစ်ကာ ခုံတစ်လုံး
ဆောင့်ကန်ပြီး ဝမ်းခလုတ်ကိုရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေး အရှေ့ဆုံကွာသွားမယ်”

အောတုဂိုနီရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ ကျန်နှစ်ယောက်က ကိုယ့်

အိမ်ထဲထဲသို့လိုက်ကြပါတော့သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော အောတုဂိုနီကို မည်သူမှ
မရုမစိုက်တော့ဘဲ စန္ဒရားတီးသူက ဆက်တီး အတ်လမ်းကြည့်သူက
ဆက်ကြည့်။

တစ်နေ့ကုန်ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရသူက အောတုဂိုနီတစ်
သောက်ပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါ အောတုဂိုနီအမှန်တကယ်
ဒေါသဖြစ်နေသည်ဆိုတာကိုပေါ့။ ဒေါသကြီးတဲ့အောတုဂိုနီနှင့်မှ ကြံ
ဆုံးဆုံးတတ်သည်ထိုင်မိန်းကလေး၏ကြမ္မာကို သူတို့နှစ်ယောက်သနား
မိသွားသည်။

ဒါကတော့ အောတုဂိုနီအကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ပေါင်း
ပီပီယိုနေကြလို့ပါ။ အောတုဂိုနီက ဒေါသဖြစ်မိသွားပြီဆိုလျှင် ယောက်ျား
သေဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်စေ ထောက်ထားကြည့်ရှု
နေတတ်သူမဟုတ်။

ပြောချင်မိသည့်စကားကိုလည်း ပြောသင့်မပြောသင့်ချင်ချိန်စဉ်း
စားတတ်သူမဟုတ်။ သိက္ခာတို့ထိခိုက်နစ်နာတာတို့ဆိုတာ သိဖို့ဆိုစေ
ရော။ အောတုဂိုနီက အဲ့ဒီလို ဘုကျကျလူသားပါ။ အောတုဂိုနီရဲ့အဆိုး
ဆုံးအကျင့်က ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဟုသတ်မှတ်ထားသောကိစ္စကို သေနေ
ရှင်ရေးဖြစ်နေပါစေ မသိချင်ယောင်ဆောင် ဂရုမစိုက်တတ်ခြင်းပင်။

ဒီအကျင့်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်မကြိုက်ပေမယ့် အောတုဂိုနီကို သိပ်ခင်လွန်းတဲ့စိတ်ကြောင့် ဒါကိုပြစ်ချက်တစ်ခုဟုမမြင်မိတော့။

ဖိုကိန်းယဉ်နဲ့ ရိုးဒီးနောင်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်သင့်တင့်မှုတ အောင်နေတတ်သူမို့ အရာရာတိုင်း အဆိုးကြီးမဟုတ်။ ဌာနကရိုက်က ကျပါပဲ။

သို့သော် သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ တူညီကြတဲ့အကျင့်စရိုက်တွေ တော့ များများရှိကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်ဆုံချိန်မှလွဲ၍ တခြားလူများ နှင့် သိပ်စကားများများပြောလေ့မရှိခြင်းတို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုသည် ထက် ပို၍ကရုမရိုက်တတ်ခြင်းတို့၊ ကောင်မလေးချောချောလေးများနှင့် ခြေရှင်တတ်ခြင်းတို့ အစရှိသဖြင့် တူညီကြတာတွေရှိကြသော်လည်း လာ လားမျှ မတိုက်ဆိုင်တဲ့အချက်ကလေးတွေလည်း ရှိကြသေးသည်။

သို့သော် သူတို့သုံးယောက်က အမြဲလိုက်လျောညီထွေမှုရှိကြတဲ့ လူတွေပါပဲ။ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက်က သိနားလည်သလို အလွတ်လည်းရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ကြားမှာ ဘယ်သောအခါကမှ ပဋိပက္ခကြီးကြီးမားမားဆိုတာမရှိခဲ့ဘူး။

အောတုဂိုနီက ဒေါသဖြစ်နေချိန်မှလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် သူ မတူအောင် ကောင်းနေတတ်သူပါ။ စိတ်ရိုသက်ရှိဖြစ်နေချိန်မှာ တစ်နေကန်

သိုင်၍ ဖန်းချီထိုင်ဆွဲနေတတ်တာလည်း အောတုဂိုနီရဲ့ချစ်စရာစရိုက်လေး မဟုတ်ပါလား။

မျက်ဝန်းနက်နက်နှင့် ပေစောင်းစောင်း ပြိုဟ်ကြည့်ကြည့်တတ် သော်လည်း အောတုဂိုနီရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ရိုးစင်လွန်းလှသည်။ ဒါ သူကျော်ကြားခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲမဟုတ်လား။ ရိုးဒီးနောင်ကတော့ ထစ်မျိုး။ ကြည်စင်တဲ့ရုပ်ရည်က အခြားသူတွေကိုစိတ်ချမ်းသာမှုဖြစ်စေ သည်တဲ့လေ။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုစီကို ပိုင်ဆိုင်ထား ကြသလို၊ ဖိုကိန်းယဉ်ကလည်း နာမည်ကျော်ကြားတဲ့အပြုံးပိုင်ရှင်ပါ။ ချိုကြည်သောမျက်နှာလေးက အပြုံးနုနှင့် သိပ်လိုက်ဖက်ညီပါသည်။ အချို့က ဖိုကိန်းယဉ်ရဲ့အပြုံးကို ချိုကြည်ပြီး အေးချမ်းတယ်တဲ့လေ။

ဒါကြောင့်လည်း လူချောကလေးသုံးယောက် ဇွဲစည်းထားတဲ့ Audience Park က သိပ်နာမည်ကြီးနေသည်ထင်ရဲ့။ Audience Park ရဲ့ဖက်ရှင်ကို လူငယ်တွေ တစ်ခဲနက် crazy ဖြစ်ကြတာတော့ သူတို့ရဲ့စန်းလို့ပဲပြောရမှာလား။ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့အတွက် အရည်အချင်း တုပဲပြောရမှာလား။ သေချာတာကတော့ Audience Park တဲ့ သိပ် နာမည်ကြီးနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အခန်း (၆)

သူမမှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေတော်တော်များနေ၍ စာအုပ်နှင့်
ဘောင်ကိုချကာ စာရင်းပြုစုနေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံသို့
ကြောင့်...

“ဝင်လာပါ”

“သမီး”

“ဪအန်တီ၊ ဆောရီး”

“ရပါတယ်။ ဒီမှာ သမီးရဲ့ဖုန်း၊ သမီးဘာဆီက”

“ရှင်!”

သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။ စိတ်လည်းညစ်သွားရပါသည်။ ဘာဘ
သူမကိုတာများအဆိုပြုပြီးမှာပါလဲ။ သက်ပြင်းကိုချွမ်းမယ်ကြပြီးမှ တံတွေး
ကိုပြန်မျှချတာ...

“ဘာဘ၊ သမီးအားလုံးအဆင်ပြေတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ ပျော်တယ်။
အိုကေပဲ။ ဘာဘအချိန်ပေးထားတာ သုံးလခန့်။ လူကြီးဆိုတာ ကတိ
တည်ရတယ်။ အခုမှတစ်လပဲရှိသေးတာ။ ကတိပျက်တဲ့လူဟာ လောက
မှာအသုံးမဝင်ဘူးလို့ ဘာဘပဲပြောထားတာ မေ့ချင်ယောင်မဆောင်နဲ့”

“အင်း၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲ။ ဘာဘရဲ့ကျန်းမာရေးကိုတော်
တော်စိတ်ပူတယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဟိ... ဘာဘနေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း... အဲလောက်ဆိုလည်း မဆိုးသေးပါဘူး။ သတိပေးလိုက်
တော့ အလိုက်သိသားပဲ”

“ဒါပဲနော်ဘာဘ။ အချိန်က သုံးလ”

“ဘာဘနေမကောင်းလို့ ပြန်ခေါ်ရင်ရော”

“ဒါဆို ဘာဘက ကတိမတည်သူပေါ့”

“စိတ်မပူဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဘမှာအဖော်တွေအများကြီးရှိတာပဲ။ ဘာဘမှာက

အစ်ယောက်တည်း။ ဘာဘနား ခရားနေသူက (၁၀)ယောက်ထက်မနည်း
ရှိတာ သမီးသိပါတယ်”

“အင်း... ဒီကလေးမနဲ့ရန်မဖြစ်ရတာကြာလို့ ပျင်းနေပြီ”

“ဘာဘက အခုမှပျင်းတာ။ သမီးက ပျင်းခဲ့တာကြာပြီ။ ဘာဘတို့
အညှင်တယ်ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

“အလည်မခံဘူး။ ခု ဘာဘ၊ သမီးနဲ့ရန်ဖြစ်ဖို့လိုက်လာပြီ။ မကြာ
ခင် သမီးကိုဘာဘလာတွေ့မယ်”

“ဟားဟား... ကြိုက်သွားပြီ။ ဘာဘ ဒီနေ့ သမီးကိုမိအောင်
ခင်းလိုက်”

“ဒါဆို လောင်းကြေးက ဘာလဲ”

“အင်း... ဒီနေ့ကစားပွဲက ပျော်ဖို့နည်းနည်းကောင်းတယ်။ ဒီ
တော့ လောင်းကြေးလည်း ကြီးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“နှစ်နာရီမနားမနေပြေးတမ်းတော့ မလောင်းနဲ့။ ဒီအုဘိုးကြီးက
အုတတ်တယ်”

“သမီးက ဘာဘကိုချစ်ပြီးသားပါ။ ကိုယ့်ဘာဘကို ဒီလိုအကြမ်း
နည်းနဲ့ ဘယ်နိုင်စက်ပါ့မလဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ လောင်းကြေးအသစ် ဆန္ဒကို

ဆိုက်လျောကြေး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဘာဘာ၊ အခုကစပြီး သမီးကိုရှာပြီ၊ အချိန်က”

“တစ်နေ့ကုန် ညနေခုနစ်နာရီထိ”

“အိုကေ... ကြိုက်ပြီ”

“စိန်ဇွဲ”

အိုကေ သူမဆိုကာ ဖုန်းကိုပစ်ချလိုက်ပြီး အဝတ်အစားတောင်မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိတ်ကိုသာဆွဲကာ ကမ်းကတန်းပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထူးဆန်းသောသူမပုံကြောင့် အိမ်သားအားလုံး ပဟေဠိဖြစ်နေခဲ့မှာအမှန်ပင်။

သူမ လမ်းတောက်လျှောက်၊ လျှောက်သွားနေမိရင်းမှ အတွေးတစ်ခု ခင်လာသည်။ အိုဒါကတော့ သူမ ဒီပွဲမှာမရှုံးဖို့ လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုကိုရွေးချယ်ဖို့ပါပဲ။

သူမဦးနှောက်တွေက အလျင်အမြန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသော်လည်း စဉ်းစား၍မရ။ နောက်ဆုံးမှာ သူမဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားမိလိုက်သည်က ပထမဇာတိစင်တာတို့ပုံဖြစ်တော့၏။ သူမဘာမှ ချင့်ချိန်မနေတော့ဘဲ စင်တာဆိုသာ ဦးတည်လိုက်သည်။

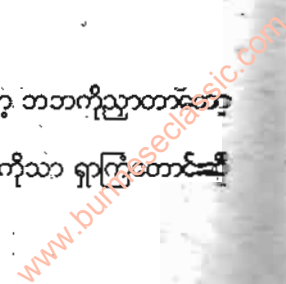
လူရှင်နေတော့ ဘာဘက ဘက်ခံကရောင်း ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း အလွယ်တကူမတွေ့နိုင်ဟုတွေးမိလိုက်၍ပါ။ ပြီးတော့ ဒီရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လျှောက်လည်ချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း ပြည့်သွားသော်လည်း

ထိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ဝယ်ပြီးဖြစ်ရော၊ အဆင်ပြေလိုက်တာ။ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်ပဲ။ သူမရွေးချယ်လိုက်တဲ့နေရာက သူမရှုံးခဲ့အများဆုံးဆိုပေမယ့် ဆိုရိုးစကားရှိသည်လေ။ အန္တရာယ်ရှိသောနေရာက အလုံခြုံဆုံးနေရာတဲ့။ သူမစိတ်ကူးနှင့်သူမ သဘောအကျကြီးကျယ်တာ ပြီးလိုက်မိပါတော့သည်။

ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းလို ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဂရုမပြုဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်တိုင်း သွားလည်ချင်တိုင်း လည်လို့မရတော့ပြီ။ သူမက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လေးဘီးတစ်စင်းငှားလိုက်ပါသည်။ မိုးကြောင်မိုးဂှက်မှ တကယ်မိုးကြောင်မိုးဂှက်လေးပါ။

ဘာဘက အဘိုးကြီးမို့ သိပ်စိတ်မပူရသော်လည်း သူ့နောက်မှာ လိုက်နေသော ဘော်ဒီဂတ်တွေက လျှင်လည်းလျှင်ပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိကြတာမို့ သူမလန့်ပါသည်။ ဒီပွဲမှာ သူမအရှုံးခံ၍မဖြစ်။ သူမရှုံးသွားပါလျှင် ရတောင့်ရခဲအခွင့်အရေးကြီးကို လက်လွတ်ရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ သူမသာ နိုင်သွားလို့ကတော့ ဘာဘကိုညှာတာတော့မည်မဟုတ်။ ဘာဘမလိုက်လျောနိုင်တာကြီးပဲကိုသာ ရှာကြိုတောင်မီ ဖစ်ဖို့ စိတ်ကူးပစ်လိုက်ပါတော့၏။

ဒါကြောင့် သူမ စင်တာသို့ရောက်သည်နှင့် ဦးထုပ်ပွပ္ဖွကြီးတစ်
လုံးနှင့် မျက်မှန်ဝိုင်းနက်နက် ပုံတုံးတုံးတစ်ခုကို အဆောတလျင်ဝယ်
ပစ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီတိုကပ်ကပ် အင်္ကျီပွပ္ဖွကိုသာ ဖြစ်သလိုထပ်
ထားသောသူမပုံစံကြောင့် ဦးထုပ်နှင့်မျက်မှန်ကိုလည်း ထပ်ဆောင်းဝတ်
ဆင်လိုက်ရော့ ကမ်းခြေဘက် အပျော်ထွက်လာတဲ့မိန်းကလေးတစ်
ယောက်လိုဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူမပုံစံက မှန်ထဲမှာ သိပ်အချိုးမကျလှပေမယ့် ဒါရုပ်ချက်နည်း
ပဲဟု ယူဆလိုက်ပါသည်။ သူမသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ထူးဆန်းတဲ့
သူမပုံစံကြောင့် လူအချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်ကုန်ကြသည်။

သူမဟာ ဒီလိုအသေးအမွှက်စွကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ မျက်မှန်
ဝိုင်းကြီးထဲမှ မျက်ဝန်းလှလှက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်
ကိုခန့်မှန်းနေမိသည်။ အခြေအနေက တော်တော်လေးငြိမ်းချမ်းနေတာ
ကြောင့် သူမက အေးအေးဆေးဆေးပင် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။

သို့သော် သူမရဲ့အေးအေးဆေးဆေးနေချိန်က သိပ်မကြာလိုက်ပါ။
ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် အင်္ကျီဖြူကို သားနားသန့်ပြန်စွာဝတ်ဆင်ထား
သောလူနှစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်စူးစူးကြောင့် သူမက နီးစပ်ရာအမျိုးသမီး
သီးသန့်ဖိနပ်ခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်ချလိုက်သည်။

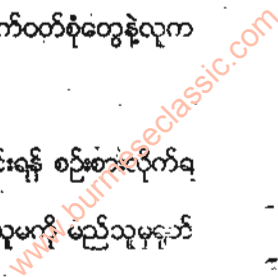
ပြီးနောက် ဖိနပ်စင်အကွယ်လေးထဲမှာ ရုတ်တရက်ငုတ်တုတ်
ညီညွတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ဒါ ဘာလူတွေပဲဆိုတာ (၁၅)နှစ်ဆိုသော
အတွေ့အကြုံကြောင့် အတတ်သိနေပါသည်။

*ဒါကလည်း အယူသည်းတဲ့ဘာဘရဲ့ပျော့ကွက်လို့ပဲပြောရမည်။
ဘာဘရဲ့နောက်လိုက်လူအားလုံးလိုလိုဟာ သန့်ပြန်တဲ့ရုပ်ရည်ရှိသူတွေ
ဖြစ်ကြပြီး လူတိုင်းဟာ အနက်နှင့်အဖြူတူညီဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားရ
မိမိသည်။

သူမအတတ်သိနေသောတစ်ခုက ဘာဘက ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာအနိုင်
ရသူလိုသူပီပီ အခုလည်း မန္တလေးတစ်မြို့လုံးမှာ သူ့လူတွေယုံနဲ့နေပြီဆို
တာ သူမတွေ့ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိနေပါပြီ။

သို့သော် သူမကလည်း စွန့်စားလှုပ်ရှားရတာလေးတွေနှင့်ပျော်
ဆော်သူပို့ ကျေနပ်နေမိသည်။ အခုဆို ဘာဘလူနှစ်ယောက်က သူမကို
အချိန်အမြက်သတိပြုမိသွားပြီမို့ သူမသတိကြီးကြီးထားရန် လိုအပ်ပေ
မည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မကြာခင် အဖြူအနက်ဝတ်စုံတွေနဲ့လူက
စင်တာကြီးထဲမှာ များလာတော့မှာလေ။

အဲ့တော့ သူမက အရင်ဦးဆုံး ဝတ်စုံပြောင်းရန် စဉ်းစားလိုက်ရ
တော့သည်။ အခုတော့ Rapper လူငယ်ပုံစံနှင့်သူမကို မည်သူမှနှုတ်

တရက်မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ အခုကျပြန်တော့လည်း သူမက အဖြူအနက်တူညီဝတ်စုံတွေနားမှာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားကြီးပင်။

သို့သော် သူမကလည်း သတိရှိသူမို့ ဒီစင်တာထဲမှ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ လူအနက်များကို မယောင်မလည် နှင့်ဖြတ်ကျော်ပြီးကာမှ အသင့်ပွင့်နေသောဓာတ်လှေကားထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှာတော့ လူငယ်ငါးယောက်နှင့်သူမ စုစုပေါင်း (၆)ယောက်တည်း။ ထိုလူငယ်တွေက သူမကိုတကယ့် Rapper လူတစ်ယောက်ထင်ပြီး စူးစမ်းသလို စူးစူးရဲရဲကြည့်လာကြသည်။ ထိုအကြည့်တွေက သူမကိုစိန်ခေါ်နေသလို၊ အထင်သေးနေသလို။

“ဒီမှာ ညီလေး၊ မင်းစတိုင်လ်က ခေတ်လန်သွားပြီ။ မျက်စိခွင့် ပြီးကြည့်လိုက်ဦး”

“ငါတို့က (၅)ယောက်၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်းကြောင့်နဲ့ ညှာလိုက်မယ်နော်”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဂနိုင့်က လာတာထင်တယ်။ မင်းမကြားသေးဘူးလား။ မနေ့က Rapper ကောင်တွကို ဘယ်ကောင်တွေဆော်လိုက်သလဲဆိုတာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြသောသူတို့ပုံတွေကို သူမ ကြောက်လာမိသည်။ လက်ပတ်တွေ၊ လက်စွပ်တွေပြူးတူးပြဲတဲ့ မုတ်တစ်ကျင့်စွယ်တွေ ဖွဲ့ရိုဖားယားနှင့် သူတို့ပုံတွေက နိုင်ငံခြားကားထဲ ကြေးစားလူပိုက်တွေလိုလို။

ကြောင်ရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ကြွက်သူငယ်လေးလို သူမအသက်ပင် အေးရှူရဲတော့။ သူမအသက်ရှူချောင်သွားတာတစ်ခုက ဓာတ်လှေကား ပြီး ရပ်သွားပြီး တံခါးပွင့်သွား၍ပါပဲ။ သူမတို့ (၆)ယောက်လုံး ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ရုံရှိသေး။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အပြေးအလွှားထိုးရပ် အကြသောကားသုံးစီးကြောင့် မှင်တက်သွားရသည်။

“Audience Park”

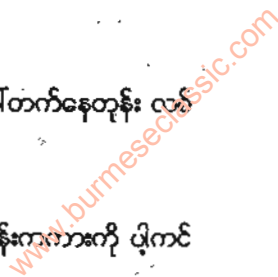
ထို (၅)ယောက်လုံးရဲ့ပါးစပ်မှသံပြိုင်။

“အောတု၊ မင်းဘယ်လိုသတင်းရတာလဲ”

“စောစောက ငါ့ဆီဖုန်းဝင်တယ်။ ငါ space မှာကြည့်လိုက်တော့ ဒီစင်တာအမှန်အကန်ပဲ”

“ကိန်းယွင့်၊ မင်းဒီမှာစောင့်နေ။ ငါတို့အပေါ်တက်နေတုန်း လှစ်သူ့ကံသွားမယ်”

“ဒီးနာ မင်းသေချာစဉ်းစား။ သူ ဘယ်တုန်းကကားကို ပျံကင်

ရှာရင်ပူးလို့လဲ”

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ ငါတို့သုံးယောက်လုံး ပြေးတက်မယ်။
ဖြစ်ရှာမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်။ မန္တလေးရောက်တာတောင် ငါတို့
ဆီမဝင်ဘူး။ တရားလွန်တယ်”

ဟုဘာတွေ့မှန်းမသိ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ ဓာတ်လှေ
ကားပင် မခေါ်တော့ဘဲ ရိုးရိုးလှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားကြတော့
သည်။

“Audience Park ဘာတွေ အရေးကြီးနေသလဲမသိဘူး”

“သူတို့ဒီလိုဖြစ်နေပုံက နည်းနည်းဆန်းသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခါတိုင်းဆို သူတို့သုံးယောက်က အေးဆေးပဲ”

“သိပြီ။ သူတို့မှာ ကြီးလေးတဲ့ကိစ္စရပ်ကြီးရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အဖွဲ့ သူတို့ကိုကူညီရင် မကောင်းဘူးလား။ ငါတို့ရဲ့ Her
ဗ်”

“ကောင်းတယ်”

“ဒါဆိုလစ်မယ်”

“အိုကေ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ သူမကိုပင် ရန်မစနိုင်ကြတော့
ဘဲ ထိုသုံးယောက်နောက် ပြေးတက်သွားကြပြန်သည်။ သူမမှာသာ
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေလျက်သားပင်။ သို့သော် အော့တုဂျိန်ရဲ့
အနက်ရောင်လက်နေသောကားကြီးက သူမကို စိန်ခေါ်သလိုကြည့်နေ
တာကြောင့် သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ပြေးကန်လိုက်သေးသည်။

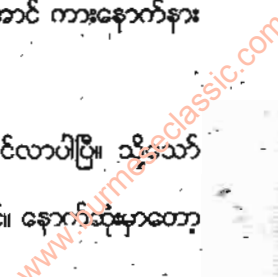
“အား... လားလား... နာလိုက်တာ”

ကျင်ခနဲပူသွားသောခြေထောက်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်လေးခုန်မိ
သွားပြန်သည်။

“သက်ရှိလူသားသာ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသက်ခွဲကား
ဇာတ်ကလည်း ရန်ပူနေသေးတယ်။ ရမယ်၊ ဟုန်း... တွေ့မယ်။ ကဲဟယ်
... ကဲ”

ကားဘော်ဒါကို ဘုန်းခနဲ အိမ်ခနဲနေအောင် လက်ကိုင်မနာကျင်စေ
ဘဲ ထုချလိုက်တော့သည်။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်မှပြေးလာတဲ့အနက်အဖြူ
ဆီလူနစ်ယောက်ကြောင့် သူမမှာ လှစ်ခနဲနေအောင် ကားနောက်နား
သေး ပုန်းခိုပစ်တော့သည်။

သူမမှာ ငုံ့ငုံ့လေးနေရလွန်း၍ ခါးပင်နာချင်လာပါပြီ။ သို့သော်
လူနစ်ယောက်မှာ သူမနားလေး ဝေ့ချာဝေ့ချာနှင့်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့

ဒေါသအိုကြီး အောတုဂိုက်က ကားတံခါးလှော်ခါးချသွားတာကိုပဲ ကျေနပ်စရာ တင်ရပေမည်။ သူမ ကားထဲသို့ဝင်တည်တည်နှင့်ဝင်ထိုင်ကာ ကျွတ်နေလေ့ရှိသလို အိပ်နေလိုက်သေးသည်။ ထိုစဉ် Audience Park ဆိုတဲ့ ငနာသီကောင်က ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။

အားနေရင် အေးဆေးမနေတတ်တဲ့ အောတုဂိုက်က ဘာဘရဲ့လူနာ ယောက်ကိုပါ ပတ်ရှင်းရန်ပူနေသေးသည်။ သူမက အောတုဂိုက်ကိုလှည့်သီးတစ်လုံးလောက်ကုသချင်မိသည့်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားရသည်။

အံ့သြဖို့ကောင်းစရာက အကျီရင်ဘတ်ကိုအစွဲစိမ့်ထားရတဲ့ ဘာဘရဲ့လူတွေက အောတုဂိုက်ကို ဘာမှရန်မပြုတာပါပဲ။ သူမသိသလောက် အောတုဂိုက်ရင် အောတုဂိုက်၊ ဂိုးနောင်၊ ဖိုက်နီးယင့် ဒီသုံးယောက်ပေါင်းရင်တော့ ဘာဘရဲ့လူတစ်ယောက်ထဲက အနိုင်ချနိုင်တဲ့ကိန်းပညာရှိနေတာပဲ။

အခုတော့ အလိုင်ကြီးဝင်ဟောက်နေတဲ့ အောတုဂိုက်ကို ဘာဘရဲ့ ပြန်မလုပ်တာ အံ့သြစရာကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် အောတုဂိုက်က နှစ်ယောက်ကို သိပ်ရမ်းရမ်းကားကားကြီးမပြုမူပြန်ပါ။ အနည်းငယ်သာ ဟိန်းဟောက်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်”

“ဒေါသဖြစ်နေပါနဲ့ကွာ၊ ငယ်ငယ်တည်းက သူက ဒီလိုအတ

ထော”

“လွန်တယ်။ ငါတို့ သူ့ကိုမတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီ

ထ”

“သူ့အကြောင်းကို မင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ရောက်နေပြီဆိုကြောင်း ထာတင်းပေးမယ်။ ငါတို့ပတ်ရှာရင် သူကပုန်းမယ်။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာမယ်။ ဒါ သူ့ရဲ့စတိုင်လ်ပဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး၊ ငါမရရအောင်ရှာမယ်”

“ဘယ်မှာရှာမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သူက ကလေးလိုပဲ။ အခုချိန်မှာတောင် ဒီမန္တလေးမှာ ရှိချင်မှရှိနေတော့မယ်”

“ငါကတော့ ရှာမယ်”

“ရှာပေါ့။ ကလေးလား၊ မြစ်ကြီးနားလား၊ ထားဝယ်လား၊ ကော့သောင်းသား၊ ကွတ်ခိုင်လား၊ တောင်ကြီးလား၊ အခန်းမသင့်ရင် ပုသိမ်မှာလည်းရှိနိုင်တာပဲ”

ဖိုက်နီးယင့်ရဲ့ထင်ကြားစကားမှာတော့ အောတုဂိုက်ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားကာ...

“အား... ဝုန်း!... ဘုန်း!”

သူကားကြီးကိုသာ ပြောကန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“အမယ်လေး”

သူမပင်လျှင် လန့်သွားရသည်။ ကားတံခါးကိုလည်း ဝုန်းခနဲ
ဖွင့်ကာ ကားကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းပစ်လိုက်သေးတာကြောင့်
ကားနောက်ခန်းထဲ တိတ်တဆိတ်ပုန်းကွယ်နေသောသူမက လင်မန်းထံ
လိုမို့နေသည်ဆီးဖြူသီးလေးတစ်လုံးလို။ ကြာလာတော့ ခေါင်းရေတူ
နေောက်လာ၍ သူမစိတ်မရှည်ချင်လာတော့။

“အား”

သူ့နားရွက်နား ရုတ်တရက်တိုးကပ်ကာ ကြိုးအော်ပစ်တော့
သူက တော်တော်လေးလန့်သွား၍ထင်သည်။ ကားစတီယာရင်က ယိမ်း
တိုးသွားကာ ဘာရိတ်ကိုဆောင့်နင်းပစ်လိုက်သည်။ သရဲနားရောက်
သူတစ်ယောက်လို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် သူမထံလှည့်ကြည့်လာသည်။

ကြောက်လန့်သွားရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မျက်နှာကြီးနီခြင်း
သွားပြီ... .

“မင်း... မင်း... ဘာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အော်လိုက်တာလေ”

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ နှစ်ယောက်လုံး သေဘွားနိုင်တယ်ဆို

တာ မင်းမသိဘူးလား”

“မသိဘူး... တစ်လောကလုံးကို ကိုယ်လုပ်ကျွေးထားသလိုနေ
အောင်က အော်သံသေးသေးကိုတော့ အဲဒီလောက်သွေးပျက်အောင်
ကြောက်ရသလား”

“မင်းအသံက သရဲခြောက်တာနဲ့တူတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား၊ ရှင်က သရဲကြောက်တယ်ပေါ့”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဒါက ကိုယ့်အရည်အချင်းပါ”

“ဆင်းဆင်း... အခု ကားပေါ်ကဆင်း၊ ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်
နဲ့ ဒီကားပေါ်တက်နေရတာလဲ”

“ကားကြုံလိုက်စီးတာပဲ။ သမ္မတခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်လိုသေး
လိုလား”

“အေး... ဒါ ငါ့ကား၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်လိုတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း
ဆင်းတော့”

“အံ့မယ်! လူကိုတာများမှတ်နေသလဲ။ ဝိုက်ဆံပေးဆိုလည်း
မယ်။ ဒီနေရာက လူပြတ်တယ်။ မဆင်းနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ မင်းဟာမင်း၊ မိလျှံနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘီလျှံနာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ

စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီကားပေါ်က မင်းဟာမင်း ဆင်းမှာလား။ ငါဆွဲချင်
မှာလား”

“ဟဲ့ဟဲ့... ရှင့်ကိုအကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင်ရော”

“ငါ အဲ့ဒီလောက်ထိ စေတနာမလှဘူး”

“နောက်ထပ် (၁၅)မိနစ်လောက်ပဲ လိုက်စီးမယ်ဆိုရင်ရော”

“မြို့ပြင်တော့ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ထောက်ထားစာနာမှုမရှိတဲ့ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမရင်ထဲ ဒေါသအလို့
လိပ်ထွက်သွားမိပေမယ့်လည်း ဒေါသတွေကိုပျံ့ချကာ...

“ခဏလေးပဲ... ခဏ”

သူမစကားပင်မဆုံးလိုက်တော့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကားပေါ်မှ ရုတ်
တရက်ဆင်းကာ သူမဘက်က ကားတံခါးကို ဝှန်းဆို့ဆွဲဖွင့်ပြီး သူမထံ
ဒဂ္ဂုတ်တိုက်ဆွဲချပစ်တော့သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

သူမ ဘာမှဆက်ပြီးမဆိုနိုင်လောက်အောင် မြန်သန်လွန်းလှပီ
သည်။

“အောတုဂိုန့်... အောတုဂိုန့်”

သူမအော်ပြီးပြေးလိုက်ပေမယ့်လည်း ကားမှာ မြင်ကွင်းမှပျောက်

တွယ်လုလု။ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူမကို ကားနောက်ကြည့်မှန်
မှ အောတုဂိုန့်မြင်နေရပါသည်။ အောတုဂိုန့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ အပြုံး
နိပ်ပါးပါးက ထင်ဟပ်လာပါသည်။ ထိုစွာကျွဲလန်လေးကို အဲ့ဒီလိုပညာ
လေးရ၍ သူမကျေနပ်နေတာလား။

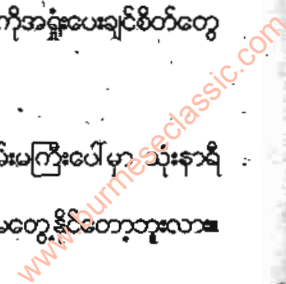
“အကြင်နာတရားကိုမရှိဘူး။ သူလိုလူကို ထမ်းထားရတဲ့ကမ္ဘာ
ခြေကြီးက လေးတယ်။ ဟွန်း”

သူမစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလေး ပြောဆိုလိုက်ပြီးမှာ...

“ဟိုက်! သွားပြီ။ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်၊ အောတုဂိုန့်... ငါ့ပိုက်ဆံ
အိတ်”

သူမအော်ရင်းပြေးလိုက်ပေမယ့်လည်း ကားနောက်မြီးလေးက
သူမကိုလှောင်ပြောင်နေသယောင်။ ဝေးလံတဲ့ခရီးကို လမ်းလျှောက်လာ
ရ၍ သူမခြေထောက်တွေက ညောင်းညာလှပါပြီ။ ခြေချောင်းလေးတွေက
တဆတ်ဆတ်နာကျင်လာလေ အောတုဂိုန့်ကိုဒေါသထွက်လေပါပဲ။
သူမခြေထောက်တွေ နာကျင်လာလွန်း၍ အဘကိုအနှံ့ပေးချင်စိတ်တွေ
ပေါ်လာသည်။

ဘာဘရဲ့လူတွေက ညှပ်လွန်းနေပါပြီ။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သုံးနာရီ
လောက် လမ်းလျှောက်နေတဲ့သူမကိုတောင် ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူးလား။

မိုးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်စပြုလာသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၆း၄၅) ရှိနေပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူမ၊ ဘာဘကိုနိုင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

ခြေထောက်နားပေမယ့်လည်း တန်သွားပြီဟုတွေးမိလိုက်သည်။ ခြေထောက်နာလာ၍ လမ်းဘေးမှာ အဆင်သင့်ရှိသောခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပစ်လိုက်စဉ် အိမ်တံခါးမကြီးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွားသည်။ တံခါးပွင့်သော ကိုမိုးခနဲမြည်သွားတာကြောင့် သူမကလနိုးပြီး ခုံနောက်လေးမှာ ခုန်ဝင်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူမရှေ့မှကားသုံးစီးက ပြိုင်ပွဲဝင်သလို ဆက်တိုက်ဖြတ်သွားပြီး ဖွင့်ထားသောအပေါက်ကြီးထဲသို့ အလျှိုလျှိုထိကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

တံခါးပြန်ပိတ်သံ ကိုမိုးခနဲကြားပြီးမှ သူမက မိုးကြောင်မိုးတိုက်နှင့် ခုံနောက်လေးမှထွက်လာပြီး ခြံကျယ်ကြီးထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူမဘေးနားမှာ ကားတစ်စီးက ထိုးရပ်သွားပြီး...

- “လူဦးမယ်”
- “အမယ်လေး”
- “ဘယ်အချိန်တုန်းက သူ့ခုံကြောက်သွားတာလဲ”
- “ဟား... ဟား... ဟား... ဘာဘနိုးပြီ”
- “နာရီကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“(၆း၅၇) ဟား... သွားပြီ။ ဒီ (၃) မိနစ်လေးနဲ့”
သူမ မချီတင်ကဲနှင့် နဖူးကြီးဖြတ်ရိုက်ပစ်တော့သည်။

- “ကားပေါ်ကြွပါ”
- “ဘာဘ အခုချက်ချင်းကြီးတော့ ပြန်မလိုက်ဘူးနော်”
- “ဘယ်သူက ပြန်ခေါ်မယ်ပြောလို့လဲ”
- “ဟား... တကယ်”

“ဒီအဘိုးကြီးက အသက်ကြီးပေမယ့် ကတိတော့တညီတတ်ပါမယ်”

“အဲ့ဒါကမှ ပိုဆိုးတာ။ ဘာဘ၊ သမီးကိုဘာတောင်းဆိုမှာလဲ။ ခုချက်ချင်းပြော။ ဘာဘက သိပ်ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးညာဏ်ကြီးပဲ”

- “ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ဘာလောနေတာလဲ”
- “ဟာ၊ မရဘူး။ ခုပြော”
- “ဘာပုံပေါက်နေတာလဲ”
- “ဟဲ့ဟဲ့... မမှတ်မိအောင် Rapper ဒီဇိုင်း ဖမ်းထားတာလဲ”
- “လူဦးမယ်ကို တောမှာချည်းပဲထားလို့မရတော့ဘူး။ ခေတ်သိပ်

အောက်ကျနေပြီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စတိုင်လ်က မခိလိုလား”

“အရှားမ၊ အခုက Punk ခေတ်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင်... ဘာဘက ဒါလည်းသိတာပဲလား”

“ဒီမန္တလေးမှာ Audience Park အဖွဲ့ ခေတ်စားနေတာပေါ့
သိလား”

“ဘဝင်အဖွဲ့လေ”

“အဲ့လိုမပြောရဘူးလေ။ သူတို့က မချောလို့လား”

“ချောပေမယ့်”

“ရပြီ၊ အဲ့ဒီလောက်ဆိုရင်။ ကဲ၊ တက်”

“ဘာဘ ဘာမှမတောင်းဆိုတော့ဘူးလား”

“အကြွေးမှတ်ထားမယ်”

“လူဦးမယ်က အတိုးများတယ်။ ခုနစ်ရက်ထက်ကျော်သွားရင်”

ဒီစည်းကမ်းချက်က အသုံးမဝင်တော့ဘူး”

“ကဲ... မိကျောင်းမလေးတက်မှာလား၊ ရပ်နေမှာလား”

“ဟဲ... ဟဲ”

ကားလေးက ပြေးလွှားသွားတော့ နေရာလေးမှာ ဟက်တီတို့

ဆိတ်လျက်။

အခန်း (၇)

ဒီနေ့သင်တန်းနားရက်ဆိုပေမယ့်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် သင်
တန်းသို့လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ပျင်းလို့ဆိုတာထက် ဘာဘကိုရှောင်ချင်တာ
ပို၍မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

ဘာဘက ဟိုဟာလုပ်၊ ဒီဟာလုပ်၊ ဟိုသွားရအောင်၊ ဒီသွားရ
အောင်ဆိုတာမျိုးကြီးတွေကို သူမစိတ်အညစ်ဆုံးပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကထည်း
က ဘာဘသွားရာအရပ်ဒေသကို တကောက်ကောက်လိုက်ရလွန်း၍လား
အခုလိုအရွယ်ရောက်လာတော့ ဘာဘကိုဆန့်ကျင်ချင်လာတာပဲ။
ဒါကြောင့် အလိမ္မာနည်းလေးတွေနှင့် ဘာဘနှင့်အမြဲပြိုင်ပွဲလုပ်

လေ့ရှိသည်။ ဘာဘက ပွဲတိုင်းလိုလိုနိုင်တတ်ပေမယ့် သူမကလည်း နိုင်ပွဲ
လေးတွေ ရှိနေခဲ့ပါသေးသည်။ အဲဒီလိုပြိုင်ပွဲလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ဘာဘ
ကလည်း နုပျိုသလို၊ သူမကလည်း လန်းဆန်းလို့ပေါ့။

အခုပွဲမှာ သူမက (၃)မိနစ်နဲ့ကပ်နွဲ့သွားတာကြောင့် တောင်းဆို
လာမယ့်ဘာရဲ့အဆိုကိုတော့ ရင်ထိတ်လှပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အဲဒီတောင်းဆိုချက်ဆိုတာကို ဘာဘက အချိန်ယူစဉ်းစားနေလို့ပါ။

အဲဒါအားလုံး လူမှုရေးနားမလည်တဲ့ အော့တုဂိုန်ဆိုတဲ့လူကနဲ့
လန်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်ဆို သူမသေချာပေါက်နိုင်ရမယ့်ဟာ
ကိုး၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စန္ဒရားလုတ်တွေကို ကြမ်းကြမ်းနှိပ်ချပစ်သည်။

တေးသွားတစ်ပုဒ်လုံးကိုမြှင့်တင်ကာ ကြမ်းကြမ်းသာ လှုပ်ရှားပစ်
လိုက်တော့သည်။ တေးသွားအဆုံးမှာတော့ သူမက ထိတ်လန့်တကြား
ပင် အံ့ဩသွားရတဲ့ဖြစ်ရပ်က ဆီးကြိုနေ၏။ အကြောင်းမှာ ဩပြီး လွှဲ
ထွက်လာတဲ့လက်ခုပ်သံကြောင့်ပါ။

“ဟင်! ဇိုကိန်းယဉ်”

“မင်း တစ်ခုခုကိုဒေါသဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခု
ကို မကျေမနပ်လည်းခံစားနေရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်! ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကိုယ်က Piano သမားလေ။ မင်းလက်သံကို နားထောင်လိုက်
နဲ့ မင်းစိတ်ကို ကိုယ်ခန့်မှန်းလို့ရတယ်”

“ဇိုကိန်းယဉ်က သိပ်တော်တာပဲ။ ပြီးတော့ ရှင်လက်သံကိုသိပ်
ကြိုက်တယ်။ နားထောင်ရတာ သိပ်အေးချမ်းတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအပြုံးချိုချိုလေးက သူမရင်ထဲစွဲနေအောင် လှုပ်ခတ်သွားရပါ
သည်။ ထိုအပြုံးနုနုက သူမနှလုံးသားကိုအလဲတိုးအနိုင်ယူသွားပြီလား။

“ဟို... ဟိုလေ”

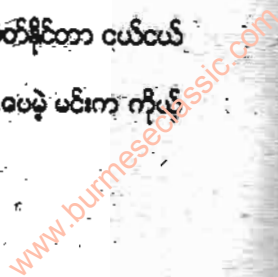
ရဲတင်းပွင့်လင်းတဲ့သူမက ဘာဖြစ်လို့ ဇိုကိန်းယဉ်ရှေ့မှာ မပြော
ဆိုခဲ့ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။ ဇိုကိန်းယဉ်ကတော့ သူမစိတ်ကိုနားလည်နေ
လို့ပြုံးပြကာ...

“ကိုယ့်ကို တေးသွားတစ်ပုဒ်တီးပြစေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို အလွယ်တကူဖတ်နိုင်တာ ငယ်ငယ်
အငယ်က ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီပဲ။ ကိုယ်တီးပြမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်
အရှေ့မှာ ရပ်နေရမယ်”

“ဟင်... ဘာကြောင့်”

“ဝီတာဆိုတာ မှန်ဝင်မှ ချီသာတာ”

သူမ မြင်းဆန်မိလိုက်ပါ။ အလွယ်တကူပင် သူ့ရှေ့မှာ ဟန်ရှေ့ပြောင်ပြလိုက်သည်။ သူက ခဲလှတ်တွေကိုကစားလိုက်၊ အသံညင်ညင်လေးနဲ့ ဝိုးတဝါးလေးဆိုလိုက် သူမကိုပြုံးမုစွာစိုက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဆိုနေပုံတို့နေပုံလေးမှာ သူမရင်ထဲစွဲသွားရသည်။

သူမ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မိလွန်းသွားပြီလား။ သို့သော် ထိုတစ်ခဲစားချက်လေးကို သူမဘယ်လိုမှမမေ့မစ်နိုင်။ သိမ်းဆည်းထားချင်တာလည်းပါသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အတွေးထဲ၌ ဖိုကိုန်းယဉ်ရဲ့ချစ်အံ့တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လာမိသည်။

“မင်း စိတ်ကူးယဉ်နေပြီထင်တယ်”

“ရှင်!”

ရုတ်တရက်ကြီးကောက်မေးလာသော ဖိုကိုန်းယဉ်ရဲ့စကားကြောင့် သူမဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။

“ကိုယ် မင်းကိုဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူး။ မင်းစိတ်ကို မင်းပိုင်တာပဲ။”

“ကြိုက်သလိုစိတ်ကူးခွင့်ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်”

“လှဦးမယ်ပါ”

“လှဦးမယ်၊ အင်း... လှတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဆံပင်ကော”

ဘက်တွေကို အကြောင့်ဆွဲလိုက်ရင် ပိုလှမယ်။ ဆံပင်က ကောက်နေတာ မင်းက အသက်ကြီးနေသလိုပဲ”

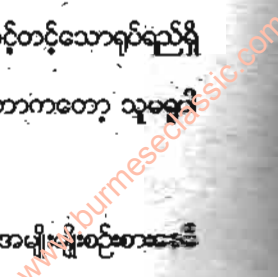
“ရှင်!”

“မင်းက ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှထက် နည်းနည်းလေးစိတ်ဝင်စားဖို့ ဘာလည်းကောင်း ပြောရတာ မများရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီဖိုင်းမော်ဒယ်လ်အောက်နေတယ်။ မင်းထပ်မျှင်းလိုက်ရင်တော့ လန်းလန်းတယ်”

ဟုသာ ဘာမှန်းမသိညာမှန်းမသိ ပြောချင်ရာပြောပြီး သူမလက်လေးကိုထိရုံလေးကိုင်ကာ ထွက်သွားလိုက်သည်။ အဖြူရောင်မင်းလေးကို သူမမျက်စိတစ်ဆုံး ငေးနေမိလိုက်သည်။ သူမရင်ထဲကြည့်နေတာလား။ ကျေနပ်နေတာလား။ သူမပြုံးနေခဲ့တာတော့အမှန်ပါပဲ။

မြင်ကွင်းထဲမှ ကားအနီးလေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့ လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ မှန်ဝိုင်းသေးသေးလေးကိုထုတ်ကာ ပြုံးစားယူတာကြည့်လိုက်မိသည်။ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သင့်တင့်သောရှင်ရည်ရှိသူမမျက်နှာက ဘွားခနဲ။ အခု စုမည်းတည်မိတာကတော့ သူမရင်ထဲ ချိတ်ပုံပဲဖြစ်တော့၏။

သို့သော် သူမ လမ်းတောက်လျှောက်မှာ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေမိ

သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်သွားလို့ ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် သူမရဲ့သိက္ခာက ချောင်ကြားထဲမှာပေါ့။ မထူးပါဘူး။ ကုန်ကျမယ်ပိုက်ဆံကို မုန့်ဝယ်စားပစ်မယ်ဟုဆိုကာ နီးစပ်ရာ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပစ်သည်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးကို တစ်ထိုင်တည်း သုံးထောင်နဲ့ လောက် စားပစ်လိုက်၏။

သူက ချိုချင်လေးကို အဘီပြေဝယ်စားကာ ပလက်စတစ်ထဲ လျှောက်လမ်းလျှောက်နေမိစဉ် လမ်းဘေးမှာထိုင်တောင်းနေသောလူကြီး တစ်ယောက်က...

“ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ရုပ်ရည်ချောမောတင့်တယ် နိုင်ပါစေ”

ရုပ်ရည်ချောမောတင့်တယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးပဲဟုခံတွေးကာ အိမ်ထောင်ထဲမှပိုက်ဆံကိုနှိုက်ပြီး ခွက်ထဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်အတိုင်း ချိုမုန့်ကံသောပိုက်ဆံမှာ တစ်ထောင်တန်ရှက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သူမက ထဲထည့်ပြီးကာမှ နုခြောသွား၍ ခွက်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်ကိုပြန်နှိုက်ကာ နှစ်ရာတန်ကို လဲလှယ်ထည့်မိလိုက်စဉ်မှာ သူမကဆိုးသွားထည့်သည်။

“ဟေ့... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူမဘေးမှ အင်္ကျီစုတ်စုတ်နှင့်မိန်းမကြီးက မာန်စိကာ ရုပ်ကြည့်လာသည်။

“တစ်ထောင်တန်ထည့်မိလိုက်လို့ ပြန်လဲတာ”

“ငါ့ခွက်ထဲကပိုက်ဆံကို ခိုးချင်နေတာပါ”

“အာ... ရှင်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်တာမပြောနဲ့။ ဒီတစ်ထောင်တန်က ကျွန်မထည့်လိုက်တာ။ နှစ်ရာတန်မှတ်ပြီး နှိုက်လိုက်တာ။ တစ်ထောင်တန်ဖြစ်နေလို့ ပြန်လဲတာ”

“ဒီမှာ မင်းမှာ ရုပ်ရည်လည်းရှိပါသေးတယ်။ ဝတ်ထားတာကလည်း အကောင်းပါ။ တို့သူတောင်းစားတွေဆီက အလစ်သုတ်တာတော့ အောက်တန်းကျလွန်းတယ်”

“ဟာ... ဘယ်မှာ အလစ်သုတ်လို့လဲ”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့။ ဒီကိစ္စအားလုံး တို့တွေမြင်တယ်”

သူမ ဘေးဘီကိုမျက်စိစေ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမကိုတကယ်ပဲ သူတောင်းစားတွေက ဝိုင်းအုံထားပါပြီ။ သူမ ရှက်လည်းရှက်လာသလို အောက်လည်းတွေ့သွားရပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း ရော့... ဒီတစ်ထောင်တန်ပြန်ထည့်မယ်။ မှတ်

နော်”

“ဒါမျိုးလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ။ ဒါအမှုလုပ်လို့ရတယ်။ ခင်ဗျား
တရားစွဲပစ်မယ်”

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ တရားခွင်မှာ သူမက တရားခံ၊ သူတောင်းစားအ
က တရားလို။ ဒါဆို ဘာဘဲရဲသိက္ခာ။ သူမရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကြီးက ထော
ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မည်။ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်

ကြစမ်း... လူဦးမယ်။ ကြစမ်း။ သို့သော် သူမဆုံးဖြတ်မိလို့
သည်က အခဲစွန့်ဖို့ပဲဖြစ်လာတော့သည်။

“အစ်ကို”

သူမက လမ်းမပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတွေ့ပုံမျိုး
အထိတ်တလန့်အော်ပစ်လိုက်စဉ် သူမအော်ရာဘက်ဆီသို့ သူတောင်
စားအဖွဲ့အာရုံရောက်သွားမိက်။ သူမက ရှေ့မှာပိတ်နေသူများကို ထု
ဖယ်ကာ အားကုန်ပြေးပစ်တော့သည်။

ဒေါက်ဖီနပ်ချွန်ချွန်ကြောင့် ခရီးမတွင်ကျယ်လှ၍ ဖိနပ်ထဲ
လမ်းမပေါ် ဖြစ်သလိုချွတ်ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။ အနောက်ကိုလှည့်ကြ
တော့လည်း သူတောင်းစားအဖွဲ့က မလျော့သောဖွဲ့နဲ့ သူမနှော
လိုက်ဆဲ။

ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ဆက်ပြေးနေရင် သူမဒုက္ခရောက်တော့

သို့တာ ကျိန်းသေနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူမလွတ်လမ်းကို အပြေးအလွှား
ဆွဲစားမိလိုက်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကား
အထိရောင်လေးက စက်နှိုးထားတာနှင့် ကြုံသွားသည်။ သူမဘာမှရည်
ချည်ဝေးဝေး ထပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားထဲကိုသာ တံခါးဖွင့်ပြီးရန်
သင်တင်လိုက်တော့သည်။

ထိုလူမှာ ကားမောင်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုသာ ကြောင်
အင်းပြီး ကြည့်နေတော့သည်။

“မောင်းပါမောင်း၊ မြန်မြန်။ သူတို့မိလာရင် ငါသေမယ်၊ မောင်း”

ထိုအခါကျမှ ယောင်နုနှင့်မောင်းထွက်ပစ်လိုက်၏။ သူတောင်း
စားအဖွဲ့မှာ မရှိတင်ကဲ မကျေမနပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟူး... မောလိုက်တာ”

တော်တော်ကြီးလှမ်းသွားမှ သူမ သက်ပြင်းကို ရဲရဲချနိုင်တော့
သည်။ သူမသက်ပြင်းချလိုက်ကာမှ ထိုလူကပြုံးစိစိနှင့် သူမကိုကြည့်
သကာ...

“မင်းက အပြေးချန်ပီယံပဲ။ လာမယ့်အိုလံပစ်မှာ မင်းပြိုင်ရမို့

ထမက မလွဲဘူး”

သူ့ရဲ့ကြည့်စင်တဲ့မျက်နှာလေးကလည်း သူမရဲ့အေးမောကိုမအေး

မြနိုင်တော့။

“ကျေးဇူးပဲ။ ဟောဟဲ့... မောလိုက်တာ”

“မင်းအမျိုးတွေမဟုတ်တာ သေချာရင်တော့ မင်းက ပြဿနာကောင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံပါ”

“ကိုယ်နဲ့ဆုံတဲ့နှစ်ကြိမ်လုံး ဒီပုံရည်ပဲဆိုတော့ ကိုယ်ဒီလိုပြောတာ မကြမ်းဘူးထင်တယ်”

“ရှင်မှတ်မိတယ်”

“ကိုယ့်ရဲ့ memory က အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ်။ ကဲ အခုမင်းကို ဖိနှပ်ဆိုင်ပဲပိုရမှာလား”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့စာရင်တော့ ရှင်ကမဆိုးသေးဘူးလို့ပြောရမလား”

“ဟိုတစ်ယောက်”

“ဪ... အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရေတာတယ်။ ဒါနဲ့”

သူမ ဘာမှမတောင်းဆိုရသေးခင် အလိုက်သိသောသူက မေးသလို သန့်ဘူးလေး လှမ်းပေးလာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကိုယ်က အဲလိုမျိုးစကားတွေကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ဒီအောင်ပါ”

“ကျွန်မက လှဦးမယ်”

“အင်း၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီနာမည်မျိုးက ရှားသွားပြီ။ မင်းက ကိုယ်အတူပေးသမျှထဲမှာ တော်တော်ထူးခြားတယ်။ မင်းကိုသိပ်နားမလည်ဘူး။ ဖိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တကယ်ပဲ မင်းကိုဖိတ်ဝင်စားတာပဲ။ အဲဒါ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးစကားပဲ”

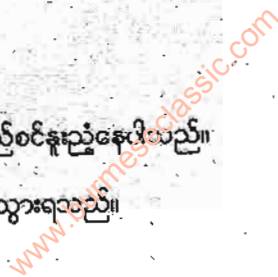
“ရှင်က ဘဝင်ပဲနော်”

“ဟင်၊ ဟား... ဟား... မင်းက တကယ်ရှင်းတယ်။ အဲဒီလို နှစ်လင်းတာကို တချို့က မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သဘောကျသွားပြီ။ မင်း၊ ကိုယ်နဲ့နေလယ်စာ လိုက်စားပါလား။ ဒါလည်း ပထမဆုံး အကြိမ်ပြောဖူးတာပါ”

“ရှင်၊ ရှင်းရမှာနော်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

တကယ်ပဲ ရိုဒီအောင်ရဲ့မျက်နှာက ကြည်စင်နူးညံ့နေပါသည်။ သူမပင်လျှင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ငေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

သူမကလည်း မိန်းမထဲကမိန်းမတစ်ယောက်ပဲမို့ ရိုဒီးနောင်နဲ့
ပထမဆုံးဆိုသောဖွင့်ဟချက်များမှာ မှူးမောချင်လာမိသည်။ ဒါကလည်း
ထူးဆန်းပုံလား။

သေချာနေတာကတော့ ရိုဒီးနောင်နဲ့သူမ ဒီနေ့တော့ အတူ
နေကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ခင်သွားကြတာပဲဖြစ်သည်။
သူမက ရိုဒီးနောင်ကို အောတုဂိုက်တို့ခေါ်သလို ဒီးနာဟု ခေါ်မိလိုက်
သည်။ ဒါကလည်း သူတို့သုံးယောက်ကလွဲရင် သူမက ပထမဆုံး
တဲ့လေ။

သူမ, မပျော်ပဲရှိပါ့မလား။

♪ ♫ ♪

အခန်း (၈)

ကားထဲမှ ကောက်ရထားသောပိုက်ဆံအိတ်ကို ကိုင်ကြည့်နေရင်း
သူမိတ်ထဲမှာ ခင်ဝေဝါဖြစ်နေမိသည်။ ပြန်လိုက်ပေးရကောင်းနိုး သိမ်း
ထားရကောင်းနိုး။ ထိုစဉ် ရိုဒီးနောင်က သူ့အခန်းထဲဝင်လာကာ...

“အိတ်ကတော့ အကောင်းစားထဲကဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်
အညာပျိုဆီကလဲ”

“S.P မ တစ်ယောက်ရဲ့ဟာ”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မင်းရဲ့ပုံမှန်စိတ်အရဆိုရင် လွှင့်ပစ်ပြီးတာ
ကြာပေါ့”

“ငိုက်ခပ်တွေပါတယ်”

“ဒါဆိုပြန်ပေးလိုက်ပေါ့။ ဦးနှောက်စားနေသေးတယ်”

“ငါက သူ့ကိုမှမသိတာ”

“ဒါနဲ့များ မင်းဆီဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“အဲဒီနေ့က သူ့အဆင်မပြေပါ့မလားမသိဘူး။ ငါနည်းနည်းတော့ လွန်သွားတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်သွားပြန်ကြည့်တော့လည်း သူ့မရှိတော့ဘူး”

“အောတု၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူမသိပေမယ့်၊ ငါသိနေတယ်”

ဟုဆိုကာ ဇိုက်နိုးယဉ်ပါ ဝင်လာပါသည်။

“မင်း၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ အောတု”

“မဟုတ်ဘူး။ စွာတေးလန်၊ ဂျစ်ပစီ၊ လုံးဝ၊ ဟော့ကောင်၊ လုံးဝ”

ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနှုတ်ပြောင်းလာတာတော့

ငါလုံးဝလက်ခံတယ်အောတု။ မင်းမငြင်းနဲ့”

“ငါ့စိတ်တိုလာပြီကွာ”

“လူမိသွားပြီလေ”

“ဒီးနာ”

“သူများကိုမပြောနဲ့ ဒီးနာ။ မင်း အခုတလော ဘယ်လွှင့်နေတာလဲ။ မင်းလည်းထူးခြားနေတယ်”

“ငါကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆွှေကပ်လည်နေတယ်”

“လန်းလား”

“အဲဒါ ငါမသိဘူး။ သူနဲ့နေရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခံစားချက်ကတစ်မျိုးကွ။ ရိုးတယ်၊ ရှင်းတယ်”

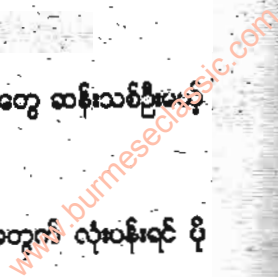
“မင်းလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချိုးကျူးတတ်လာပြီ။ တိုးတက်လာတဲ့သဘောပေါ့”

“ငါတို့ကိုသာပြောနေတာ၊ မင်းကရော အခုတလော Piano ဘီးနေရင် မျက်နှာက ယင်ချော်လဲ”

“ငါလည်း မင်းတို့လိုပေါ့”

“ဒါဆိုရင် Audience Park က သံစဉ်တွေ ဆန်းသစ်ပြီးမသဘောပေါ့”

“ငါတို့တွေ အဲဒီလိုနေမယ့်အစား ရှိပွဲအတွက် လုံးဝနားရင် ပို

အဆင်ပြေမယ်။ ပထမဆုံး မဟုတ်တဟုတ် ခြေလှမ်းပေါ့ကွာ”

“ငါလည်း အဲ့ဒါပြောမလို့”

“သတင်းထောက်တွေက စုံစမ်းနေတယ်”

“ကြေညာလိုက်ပေါ့၊ အရှိန်ကောင်းတာပေါ့”

“အိုကေ။ ဒါဆို ငါတို့စလိက်ရအောင်”

ဟု အောတုဂိုနီက ဆော့သလိုက်တော့ သုံးယောက်လုံးထရပ်ပြီး

ဖြစ်နေပါပြီ။

“ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ငါတစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“အခုချိန်ထိ သူ့ မန္တလေးမှာရှိနေသေးတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့ကိုတာကြောင့်မတွေ့သလဲ”

“မင်းဘယ်လိုသိလဲ အောတု”

“ငါထင်ရင် ဘယ်တုန်းက လွဲနေလို့လဲ”

“ဟိုနေ့က ငါတို့ဆီလာနေပြီလို့ပုန်းဝင်ပြီး မလာတာ ဘာသဘော

လဲ”

“တစ်နေ့နေ့တွေ့မှာပဲ။ တွေ့တော့မေးတာပေါ့”

“အမှန်တော့ ပြောမှာပါနော်”

“သေချာတာက သူ မလိမ်တတ်ဘူး”

အမျိုးမျိုးထင်မြင်ယူဆပြီး ပရုံးကိုသိုင်းဖက်လိုက်ကြသည်။ ဒီ

အခါမှ သူတို့သုံးယောက်က တစ်သားတည်းဖြစ်သွားကာ သီချင်းတွေ

ကို စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးပါတော့မည်။

အခန်း (၉)

“နေညိုရီ၊ ရှင်အိပ်နေပြီလား”

“ဝင်လာလေ။ ဗျင်းနေတာနဲ့အတော်ပဲ”

အဆင်သင့်ဖြစ်သွား၍ သူမအပြုံးသွားပါသည်။ အခန်းထဲရောက်

တာ့ ခုတင်ပေါ်မှာကျကျနုနုထိုင်ပြီး တစ်ခုခုကိုအကြီးအကျယ်စဉ်းစား

ဆင်တဲနေညိုရီကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား”

“ပြိုင်ဖွဲ့မှာ ရှင်ရုံးသွားတော့ ရှင်ပြန်ရတော့မှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဘာက ကတိတည်တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သိပ်ပြီး

တော့ ဘာဘရဲ့စိတ်ကိုမသိဘူး”

“ရှင့်ဘာဘကိုမမြင်ဖူးခင်ကတော့ တော်တော်ဆိုးမယ်ထင်တာ
တာ။ ဒီလိုလေးဆိုတော့လည်း ရှင့်ဘာဘက ပျော်စရာလေးနော်”

“အင်း. . . ဘာဘက အသက်ကြီးပေမယ့် ခေတ်မီတယ်”

“နေပါဦး။ ရှင်တို့ရဲ့ဇာတိက ဘယ်ကလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံသားလေ”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်မြို့မှာ တစ်နှစ်ထက်ပိုမနေတာ ဘာ
ရဲ့စတိုင်လ်ပဲ။ အဲ့ဒါတောင် ငါရဲ့ပညာရေးကြောင့် တစ်နှစ်ပြည့်အောင်
နေတာလို့ထင်တယ်။ ဘာဘက နည်းနည်းအလုပ်များတယ်လေ”

“ဘာဘက ရှင့်ကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရတယ်နော်”

“အင်း၊ ငါတို့က တစ်ပေဘက်တည်းရှိနေကြတဲ့ဆွေမျိုးတွေ
အမှန်တကယ်တော့ ဘာဘက ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ငါ့ဖေဖေရဲ့အသုဘ
သာ ဘာဘမိခင်ရင် ငါ အခုချိန် ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲမသိဘူး။ ငါ
လည်း အမြဲအတူနေရတဲ့ဘာဘကိုချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုချစ်ရ
တာလည်း ချစ်ချယ်တယ်လို့မသိတော့ဘူး။ ရှင်က ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးသူ
ချင်းပဲ”

“တကယ်. . . အဟုတ်”

“တကယ်၊ ငါက ဘယ်သူနဲ့မှခင်ခင်မင်မင်ပေါင်းတာ ဘာဘက
ကြိုက်ဘူး။ ငါကခင်မိရင် အဲ့ဒီမြို့ကနေ ချက်ချင်းဆုတ်ခွာပစ်တယ်။
အဲဒါကြောင့် နောက်တော့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အခြားသူတွေကိုစကားမပြော
တာဘူး”

“အဲ့ဒါဆို ရှင်ပျင်းရင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဘာဘက အဖော်ပေါ့။ ကျားထိုးတယ်၊ တယောထိုးတယ်၊ ပန်ချီ
ထိုးတယ်၊ ကဗျာရေးတယ်။ နောက်ဆို အလုပ်တစ်ခုတောင် တိုးလာပြီ
Tano တီးမယ်”

“ရှင် အဲ့ဒါတွေကိုဘယ်မှာသင်သလဲ”

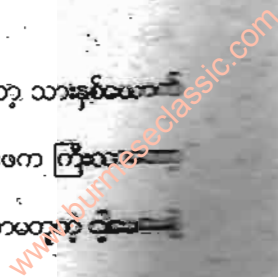
“ဆရာက ဝေးဝေးရှာစရာမလိုဘူး. . . ဘာဘပဲ”

“ဘုရားဈေး၊ ဘာဘက ဒါတွေလည်းဇာတ်တယ်”

“ဘာဘအကြောင်းပြောရင် စိတ်ဝင်စားသလား”

“အင်း. . . ထူးဆန်းလို့”

“ငါ့ရဲ့အဘိုးအဘွားတွေက သိပ်ချမ်းသာတော့ သားနှစ်ယောက်
ပညာရေးပဲလိုက်စားစေတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဖေဖေက ကြီးကျယ်
ချစ်ကန်ကန်လှဆိုးလေးဖြစ်လာတယ်။ သူတို့သဘောမတူတဲ့

လက်ထပ်လိုက်တော့ သူတို့တွေက စွန့်ပစ်ထားတာပေါ့။ ဘာဘာကတော့
လိမ္မာတဲ့လူဆိုတော့ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လာတာ
ပေါ့။ အဲ့ဒါ သူ့ရဲ့ထွက်ပေါက်တဲ့။ ဘာဘာက သိပ်အကြံအစည်ကြီးတာ
ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် နယ်တကာလှည့်လို့ပြီဆိုတဲ့အကြံအစည်နဲ့လေ။ အမှန်
တကယ်တော့ ဘာဘာဆရာဝန်လုပ်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖြစ်ချင်
တာ လွတ်လပ်တဲ့အဆိုတော်ဘဝတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဖွဲ့လိုက်
တီးခိုင်းထောင်ပြီး လှုပ်ရှားချင်ခဲ့တာတဲ့။ ဒါကြောင့် ဘာဘာ မြို့ပေါ်
သိပ်မဝေးဘူး”

“ရှင်ကို သီချင်းဆိုခိုင်းမလို့တဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ လူတွေနဲ့ရောရောနှောနှော
နေတာမကြိုက်မှတော့ အဆိုတော်ဘဝကိုဆင်းရဲဖို့ဝေးသေး။ ငါလည်း
ငါသနာရှိတုန်း။ အပျင်းပြေလောက်ပဲ”

“ဟေ့! ရှင်ကိုပြောရဦးမယ်။ Audience Park အဖွဲ့ရဲ့ ဦးစီး
ကိုကြည့်လိုက်ပြီ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“နောက်လ (၁၇) ရက်နေ့”

“ဒီနေ့ လကုန်ပြီဆိုတော့ အချိန်သိပ်မလိုတော့ဘူးပဲ”

“Main ထဲမှာ တကယ်ပဲ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေတယ်”

“သူတို့အဖွဲ့က အဲ့ဒီလောက်ကြီးပဲ နာမည်ကြီးသလား”

“ရှင်ထင်ထားတာထက် ဝိုနာမည်ကြီးတယ်။ ငါတို့မိန်းကလေး
တွေက အရှိန်ပိုပြီး သိပ်ချောတဲ့သူတို့ကိုငမ်းတယ်။ ယောက်ျားလေး
တွေက သူတို့ရဲ့အနုညာနဲ့စတိုင်လ်တွေကိုငမ်းတယ်”

“ရိုဒီးနောင်နဲ့ ဇိုကိန်းယုင့်က ချောတယ်ဆိုတာကို ငါတော့ လက်
ခံပါတယ်။ ရိုဒီးနောင်ရဲ့ပျက်နာက ကြည့်တယ်။ ဇိုကိန်းယုင့်ရဲ့အပြုံးက
ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အော့တုဂိုနိုကိုတော့ ကြည့်မရပေါင်။ ဆံပင်
စာ လိမ်ကောက်ကောက်နဲ့ ပျက်နာက တစ်လောကလုံး သူလုပ်ကျွေး
နေရသလို”

“အဲ့ဒါပဲ။ အဲ့ဒါကိုသဘောကျကြတာ။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ

ကောင် ယောက်ျားလေးတွေပဲကြိုက်တာ အော့တုဂိုနိုပဲ။ ရှင်ကတော့
သူငယ်ချင်းမရှိ။ Main ထဲမသွားတော့ မသိဘူး။ မနေ့ကလေ အဲ့ဒီမို့
ခွဲကြော်ငြာလည်းကပ်လိုက်ရော လူငယ်တွေ လှုပ်ရှားလှုပ်ရှားဖြစ်လာလို့
Rapper တွေက ကြည့်မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ရှင်က Hip Hop လား၊ Punk လား”

“Audience Park ကိုကြိုက်မှတော့ Punk လို့”

၁၀၂ ♪ မယ်ခိုင်

သူမက ဒီလိုမျိုးလူငယ်ဆန်ဆန်စကားသံတွေမကြားဖူး၍ သဘော
ကျပြီး အားပါးတံရရယ်မောမိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“ငါ့သမီးက မယ်တော့ဘူး။ ငါလည်း အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့
အိမ်ထောင်ချဖို့စဉ်တော့မှပဲ”

ဟူသော စစ်နောက်နေ့နက်နှင့် အတည်ကြီးပြောလာသောတာတရံ
စကားလုံးတွေက သူမကိုသွေးပျက်ချောက်ချားစေခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုပြော
အားတာကမှ ရက်အနည်းငယ်ပဲရှိသေးတယ်။ အခုတော့ သူမထံ တင့်
အယ်သောဝတ်စုံတစ်စုံကိုပို့လိုက်ပြီး မနက်ဖြန် (၁၀:၀၀)ကိုအဆင်သင့်
ပြင်ထားလို့ပြောတာက ဘာတဲ့လဲ။ သူမစိတ်ထဲ တွေးမိတွေးရာတွေအစ
ပဲတော့သည်။

“အား...”

သူမရင်တွေ ပူလာပါပြီ။ ဘာဘာက သူမကို ကြက်ကလေး၊ နှုတ်ကလေးလိုသဘောထားတာလား။ ဘာဘာကိုချက်နှာချင်းဆိုင်တွေပြီး ခြေပစ်ချင်သည်။ လှည့်မယ်က ဘာဘာရဲ့ခြေတွေထဲက အသီးအနှံမဟုတ်ဘဲ လို့။

သို့ပေမဲ့... ဖမ်းရခက်သောဘာဘာကို သူမက တစ်မြို့လုံးကြာအောင် လော်စပိကာနှင့် လှည့်အော်မှပဲ တွေ့နိုင်ပေမည်။ ဘာဘာမကျေနပ်၍ ကလေးကဆန်လေးလုပ်ချင်မိသည်။ စိတ်ကိုထိန်းမခါကြောင့်ပင် ဒီနေ့တော့ (၈:၀၀)အချိန်မှာပဲ အိမ်ကစထွက်ပြီး ဘာဘာယဉာဏ်မရှိဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဂျင်းရှော့ပင်နီတိုလေးနှင့် သူမက ထွက်အိတ်သေးသေးလေးကိုကောက်လွယ်ကာ ခိုးကြောင်ခိုးကုတ်နှင့်ထွက်ကြတော့...

“မမလေး ဘာကိုစွန့်လွှဲပါလိမ့်”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့အသံဟိန်းကြီးကြောင့် သူမဇက်ကပုဝင်သွားသည်။ ‘

သို့သော် ခပ်တည်တည်နှင့်ကူနေပြန်သည်ကား...

“တို့မှာကိစ္စလေးရှိတယ်။ အပြင်မှာ တစ်နာရီလောက်ကြာပြီးမှ ပြန်ရောက်မယ်”

ဟု ပြောင်ပင်လိမ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဆရာက မမလေးအပြင်မထွက်သွားစေနဲ့လို့ မှာထားပါတယ်”

“တို့ တစ်နာရီပဲလို့ပြောနေပြီ”

“မမလေးရဲ့ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အားထဲအဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာစကားနဲ့ တစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာရမှာမို့ပါ”

“တို့အပြင်မှာ တစ်နာရီပဲကြာမှာနော်”

“ဒီနေ့ကိစ္စက အရေးကြီးပယ်ထင်တယ်”

“တို့အပြင်သွားပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

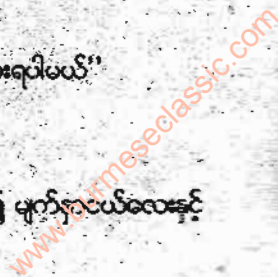
“ဆရာက (၁၀:၀၀)ဆို ကားလွှတ်ခဲ့တော့မှာမို့ မမလေး ခုချိန်အစပြီး ပြင်ဆင်သင့်ပြီ”

“တို့အပြင်သွားဦးမယ်”

“မမလေးကိုရိုသေပေမယ့် ကျွန်တော်တားရပါမယ်”

“ခဏလေးစဲ”

ပြောပြီးကာမှ သူမရဲ့နှုတ်ကလေးပေါက်လာ၍ မျက်နှာလယ်လေးနှင့်

နောက်ပြန်လှည့်လာသည်။ သစ္စာရှိလှတဲ့ထိုလူရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ့
ဘယ်ကိုးကွားခွင့်မရှိတူးဆိုတာ သက်သေခံနေသလို၊ သူ့မှာ စိတ်မသက်
မသာနှင့် သည်းခံလိုက်ရတော့သည်။

မျက်စိရှေ့မှ မိတ်ကပ်ရောင်လက်ထဲနေသော ဂါဝန်လှလှက သူ့
ကိုသရော်နေတာလားမသိ၊ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ ကြွရောင်ထဲနေ
သောဒေါက်ချွန်ချွန်ကလည်း စိန်ခေါ်နေသလိုတောက်ပနေပါ၏။ သူ့
ထိုဂါဝန်နှင့် ထိုဒေါက်ချွန်ချွန်ကိုလွှင့်ပစ်ချင်မိပေမယ့် ဘာဘဲအရှိန်ကြောင့်
မသက်မသာနှင့်သည်းခံနေရသည်။

သူမ ဝူအောင့်အောင့်နှင့် ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေမိစဉ်
တံခါးခေါက်သံကြောင့်... .

“လော့ခ် ချမထားဘူး”

ထိုအသံဆုံးသည်နှင့် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလေသော အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက်က ဝင်ချလာသည်။

“ဟင်! ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ။ အိမ်ရှင်အန်တီ မရှိဘူး၊ ခရီးထွက်
နေတယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ဦးလှထွန်းအောင်က လွှတ်လိုက်တာပါ။ မမလေး
အတွက် မိတ်ကပ်ပြင်ပေးဖို့ပါပဲ”

“ဘာကြောင့်ပြင်ရမှာလဲ၊ မပြင်ဘူး”

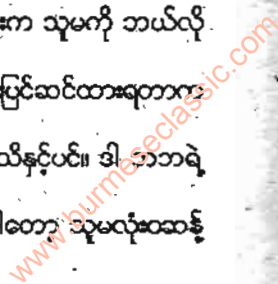
သူမပြင်ဆိုလိုက်ပေမယ့် အချည်းနှီးပင်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
ဘလည်း ဇွတ်ကြီးပင် အလှအပပြင်ဆင်မှုကို ဘာမှထပ်ပြီးပေးခြင်းပြော
ဆိုခြင်းမပြုတော့ပါဘဲ တစ်ခုချင်းစနစ်တီးပါတော့သည်။ အချိန်တိုတိုလေး
အတွင်းမှာပဲ တောက်ပကာ လှပနေသည့်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးပုံဖြစ်
သွားပုံမှာ သူမကိုယ်သူမပင်မယ့်နိုင်တော့။

“သိပ်လှတာပဲ၊ သူဌေးက မျက်စိပေါက်တယ်သိလား။ ဒီဂါဝန်ပုံစံ
က ဒီကညီမလိုရုပ်ရည်ကြည်ကြည်လေးနဲ့မှ ပိုလိုလိုက်တာ”

ချီးကျူးပြောဆိုနေကြတာကိုလည်း သူမက လိုတာထက်ပိုပြီးစိတ်
ဆင်စား။ သူမအားထုတ်နေတာက လစ်ရင်လစ်တာနဲ့အပြင်ထွက်ဖို့ပါပဲ။

သူမအမျိုးမျိုးစိတ်ကူးထဲကြစည်နေစဉ်မှာပဲ သူမတို့အိမ်ရှေ့မှာ
PRADO တစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ ထိုကားကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သူမ
မျက်လွှာလေးချကာ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

သူမအဖြစ်က ဆိုးလှပါသည်။ ထိုကားကြီးက သူမကို ဘယ်လို
အဆောင်နေသည်မသိ။ သူမ ဒီလိုကြီး ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားရတာက
ဘယ်လိုနေရာမျိုးကိုသွားရမုန်းမသိ။ ဘုမသိဘမသိနှင့်ပင်။ ဒါ၊ ဘာဘဲ
ဆိုက်ပဲဆိုပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူမလုံးထဆန့်

ကျင့်ချင်နေမိသည်။

“အား... ဗိုက်နာတယ်”

“ဟင်! မမလေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဗိုက်နာပါတယ်ဆိုမှ၊ ကားကိုမြန်မြန်ရပ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာက မမလေးကို (၁၀:၀၀) အရောက်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဟုထားတာ”

“ထွက်ကျရင် ရှင်တို့သိမ်းမှာလား၊ အားနာတယ်၊ မြန်မြန်”

သူမက ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရပုံနှင့် အမှန်အကန်ကြီးအော်ချပစ်တော့ ဒီရိုင်ဘာမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ထိုးရပ်ပစ်တော့သည်။

သူမလုပ်ရင်က ဘာဘလူတွေ တော်တော်အကြပ်ရိုက်သွားပြီထင်ရဲ့။ ဆုံးဖြတ်ရခက်သောမျက်နှာနီကြီးတွေနှင့်၊ သို့သော် သရုပ်ဆောင်ပြင်လွန်းတဲ့သူမကြောင့် ထိုလူတွေအရှုံးပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

သူမကလည်း အခွင့်အရေးကို အမိအရအသုံးချကာ အမျိုးသမီးသန်စင်ခန်းသွားဟန် မယောင်မလည်ပြုပြီးမှ လှစ်ခနဲဆိုသလို ခြေဦးတင်ရာထွက်ပြေးခဲ့တော့၏။ သူမဒီပုံစံအတိုင်းသာ ဆက်ပြေးနေရင် ပေါ်လာထင်ထင်ကြီးမို့ အလွယ်တကူပြန်မိသွားမှာသေချာလှသည်။

ဒါကြောင့် သူမက အကူအညီရလိုရငြား ကားတွေရပ်နားထား

ဘက် ပြေးဝင်ခဲ့မိသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကားအနက်တစ်စီးက သူမကိုရဲရဲဝံ့စွာခေါ်နေခဲ့ပါသည်။

ရင်းနှီးပူးပေါင်းသားကားမို့ သူမဘာမှထင်စဉ်းစားမနေစော့တဲ့ ကားသီသို့သာ တည့်တည့်ကြီးပြေးလာခဲ့သည်။ ကားတံခါးကိုလက်ကလေးနှင့်အသာဖွင့်လိုက်တော့ မထင်မှတ်ပါဘဲဖွင့်သွားသည်။

“အောတုဂိုန်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဟီး... ဟီး။ သူက သတိမရှိတော့လည်း ငါက အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ သူကားကစိပ်တော့ရှိသား။ အိပ်ချင်တာနဲ့အတော်ပဲ”

ဟုကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြောကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ဝင်ပြီး နောက်ခန်းထဲမှ ကူရှင်ပေါ်လှဲချလိုက်တော့သည်။ သိပ်အချိန်မကြာပါ။ ကားပိုင်ဆိုင်က ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုကျတော့လည်း အောတုဂိုန်က အယ်ဆိုးဆိုလို့။ ကားမောင်ညှင်သာသားပဲ။ ဖိပ်ရိုလိုက်တာ။

“တီးတောင်... ဒု... ဒု”

“ပြော... ဒီးနား”

“... ”

“အင်း... ငါ အခုပဲပြန်လာပြီ။ မကြာခင်ရောက်မယ်”

“... ”

“တိန်းယဉ်ရော”

“...”

“အနောက်တိုင်းထက်စံ”

“...”

“အနက်”

“...”

“ကြားထဲမှာ တစ်နာရီကျန်ပါသေးတယ်ကွာ။ ငါတို့အတူဆိုပြီးမှ အတူသွားကြတာပေါ့”

“...”

“အင်း”

ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ စကားက ပြတ်တောင်း။ နောက်ကြည့် မှန်မှတစ်ဆင့်မြင်နေရသော အော့တုဂိုနီရဲ့မျက်နှာချောချောကို သူမဖိစိ ခံကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ အော့တုဂိုနီက အပြုံးနေ၍ထင်သည်။ လေ လေးပင်ချွန်နေလိုက်သေးသည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း အော့တုဂိုနီက ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟု စိတ်ထဲ ဧကွေးမိလိုက်စဉ်မှာပဲ ကားက ခပ်ကြမ်းကြမ်းချိုးကွေ့လိုက်သလို ခံစား လိုက်ရသည်။

ပြီးနောက် ကားရပ်သွားပြီး အော့တုဂိုနီ ကားပေါ်မှဆင်းသွား သည်။ ထိုအခါကျမှ သူမက ခေါင်းလေးပြူးကာ ထောင်ကြည့်လာသည်။ ခြောက်... ဒါ သူတို့အိမ်ပါပဲလား။ ခြောက် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ လှသား ဝဲ။ သူမကားထဲမှနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုနေမိသည်။ ကြာလာ တော့ ကားထဲမှာနေရတာ သူမအညောင်းမိလာသည်။

အော့တုဂိုနီက ဘာတွေလုပ်နေသည်မသိ။ အချိန်အကြာကြီး ထွက်မလာသေးပါ။ သူမသိပ်စိတ်မရှည်ချင်လာတော့။ ဘာဘရဲ့စက်ကွင်း တာ လွတ်ရင်ပြီးရောဆိုပြီးပြေးခဲ့ရာမှ ကားထဲရေကျခံနေရသလို။ သူမ ညောင်းညာသည်ဒဏ်ကိုမခံနိုင်တော့၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကားတံခါး တို့ဖွတ်မှိတ်ဖွင့်ဆင်းလိုက်ချိန်မှာ သူမကဆိုးသွားတော့သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်က သူမကိုမာန်ဖိနေပါတော့ သည်။ သူမကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပင် တံခါးကို ရုတ်တရက်ဝုန်းခနဲ ဖြန်သွပ်ပိတ်ကာ...

“အား... အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

“ကြောက်တယ်။ အမယ်လေး... လှုပ်ပါဦး”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သူမအသံက သောသောညီသွားတော့
သည်။ သူမပျက်စိမိတ်ကာ ကျုံးအော်နေမိခြင်းပါ။ အိမ်ထဲမှ အလျှိုလျှို
ထွက်လာကြသောဖိနပ်သံကိုကြားရမှ သူမက အားတက်သရော မျက်လုံး
ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမကို အံ့အားသင့် မှတ်တက်ကာ ငေးနေကြ
သော လူချောသုံးယောက်ကို သွားဆန့်တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်က အနက်ရောင်ဝတ်စုံပေါ် နီညိုရောင်နက်ခိုင်းတိုင်နှင့်
တင့်တယ်နေသလို၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံပေါ်
မှာ အဝါနတ်စင်းလေးတွေပါသော နက်ခိုင်းတိုင်နှင့်လိုက်ဖက်နေပြီး ကျွန်
တစ်ယောက်ကလည်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံပေါ်မှာ အပြာရောင်လွင်လွင်တို့
ရောယှက်ထားသောနက်ခိုင်းတိုင်နှင့် စမတ်ကျကြည့်ကောင်းနေကြသည့်
သူမက ထိုသုံးယောက်ကို တအိမ်မျှငေးကြည့်သွားမိပြီးမှ ချက်ချင်းထွက်
သိမ်းလိုက်ကာ...

“လူတစ်ယောက်ကိုခွေးဆွဲရင် လျှော်ကြေးက ဘယ်လောက်ထိ
ကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့သိပါတယ်နော်”

မေတ္တာဖွဲ့ချင်စရာစကားအဆုံးမှာတော့ အော့တုန်ရုံမျက်လုံး
သိသိသာသာအရောင်ပြောင်းသွားပြီး သူမထံသို့ မြန်မြန်ကြီးလျှောက်
လာသည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ခိုးလိုက်လာတာလဲ”

“ရှင်ညီလို့ခံရတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုပတ်ရမ်းချင်သေးလို့လဲ”

“မင်းက ဘယ်သူ့အမိန့်ရလို့ ဒီကားမှာလိုက်စီးရတာလဲ”

“အဲ့ဒါ၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ လျင်သူ ဆရာပေါ့”

“မင်းနည်းနည်းမှအချိုးမပြဘူး။ မင်းအခုရောက်နေတာ ငါ့ပိုင်
နက်နော်။ မင်းကို အချိန်မခွေး ခွေးနဲ့ရှုးတိုက်ပစ်လို့ရတယ်”

“ဒီးနား၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းခွဲထားပြီးပြီနော်။ ငါဒုက္ခရောက်နေ
ပြီ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား”

ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချလိုက်သောသူမအမူအရာကြောင့် ဇိုကိန်းယင်
“ကြီးစွာအံ့သြသွားရကာ...

“ဟင်... ဒီးနား၊ လှဦးမယ်က မင်းနဲ့လည်းသိတယ်”

“မင်းကော လှဦးမယ်ကိုသိနေလို့လား”

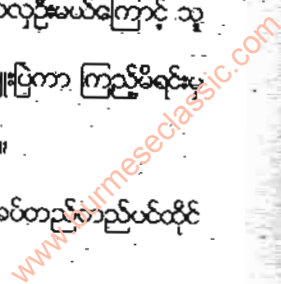
“ဇိုကိန်းယင်၊ ပြောလိုက်လေ။ ငါက ရှင်ရဲ့ထပည့်လက်သစ်လို့”

သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ ပတ်မွှေနေသောလှဦးမယ်ကြောင့် သူ

တို့သောက်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပြုပြင်ကာ ကြည့်မိရင်းမှ

ဘာပေါက်သွားသလို ကိုယ်စိပြီးလာကြသည်။

လှဦးမယ်ကတော့ ကားထဲမှာ အခုချိန်ထိ ခပ်တည်တည်ပင်ထိုင်

ငနပါသေးသည်။ သခင်မှတ်သောခွေးနှစ်ကောင်က ဝုန်း၊ ဝုန်းမူဖြူနဲ့ အာဂုလေးပင် ထွက်မလာတော့။ အခုချိန်ထိ မှုငတက်စွာရပ်နေသော အောတုဂိုနီနား ရိုဒီးနောင်က လျှောက်လာတာ... .

“ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတဲ့ညည်းသည်ကို ညည်းဝတ်ပြုသင့် ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ဝေးလာသည်။ သူမက တက်သစ်၊ ကေရိုကပ်ပါးနယ် ဝှံ့ကြွားကြွားလေး ဆင်းလိုက်သည်တွင် ဒုက္ခပေးသော ဖိနပ်ချွန်ချွန်က ဆိုက်လိုက်ထုတ်မှာကို မလိုလားဘူးထင်ပါရဲ့။ တွန်းထန် လိုက်သောကြောင့် သူမမှာ လူချောလေးဆုံးယောက်ရှေ့ အရှက်ကွဲလှပ ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် သူမကိုယ်လေးကို အချိန်မီဖမ်းဆွဲလိုက်တဲ့ သန်သော သော အောတုဂိုနီရဲ့လက်အစုံကြောင့် ဟန်ချက်မှန်သွားသော်လည်း အစုံက တဒိုင်ဒိုင်။ သို့သော် သူမက မကျေနပ်သည်ပုံဖမ်းကာ ဆောင်ပန်ဆောင်လေးအရှက်ပြေ။

“ဒီလိုဒေါက်မျိုးက အခြမ်းနေကျပါ။ ရှင်တို့အိမ်က မညီညာ ပြင်ထားလိုက်ဦး”

ချောမွတ်နေသော ကွန်ကရစ်ခင်းပြင်ကိုမှ အပြစ်တင်သွား

ကြောင့် ဇိုကိန်းယင့်နှင့်ရိုဒီးနောင်မှာ ပြိုင်တူပြိုင်ဖွယ်သွားရပေမယ့် အော တုဂိုနီမှာတော့ အောင့်သက်သက်ကြီးမို့ မျက်နှာရဲသွားရသည်။

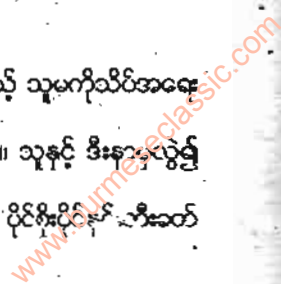
“ဇိုကိန်းယင့်၊ ရှင့်အိမ်ရောက်တုန်း ရှင့်ရဲ့ Piano ကို ကြည့်လို့ ရမလား”

“ကော်ဖီပါ တိုက်ချင်ပါသေးတယ်”

“လူချင်းတူပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုခြင်းက ကွာတယ်။ အချို့အချို့ တဆို ယဉ်ကျေးမှုမရှိလိုက်ပုံများ ညည်းသည်ကိုတောင် ရိုက်ထုတ်ခွဲပုံနဲ့”

ဒီစကားက အောတုဂိုနီကို တည့်တည့်ကြီးပစ်လိုက်တာပဲဆိုတာ သိနေသောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့အကြည့်က အောတုဂိုနီထံ နှိုင်းဆန်းကျရောက်သွားသည်။ အောတုဂိုနီက မအီမလည်ကြီးဆိုပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးက ကြည်ကြည်လင်လင်ပါ။ ထိုအပြုံးက အော တုဂိုနီရဲ့ဆရာမလေးကို ဂုဏ်ပြုနေသလို။ အပေါ်စားနိုင်လှသော လှဦး သယ်က သူများအိမ်ကို သူမပိုင်အိမ်လို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလျှောက်ကြည့်နေ သေးသည်။

သူက သူမနဲ့လိုက်ကာ ရန်ဖြစ်ပစ်ချင်ပေမယ့် သူမကိုသိပ်အရေး မယူသောထိုနှစ်ကောင်ကြောင့် ငြိမ်နေရသည်။ သူနှင့် ဒီးနားလွဲ၍ အခြားလူကိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ ကိန်းယင့်ရဲ့ Piano ကိုပါ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝါးခတ်

နေသေးသည်။ အမှန်ပြောရရင်တော့ သူမရဲ့လက်သံက မဆိုးလှ။ သို့
သော် သူမကိုမချိုးမွမ်းချင်တာကြောင့် မျက်နှာ...၊ ခါတိုင်းထက်ပို၍နှုတ်
ကုပ်ထားလိုက်သည်။

“လှဦးမယ်၊ မင်းဒီနေ့သိပ်လှတယ်”

“ခါတိုင်းကရော”

“ကမောက်ကမပုံစံထက်စာရင် ဒီနေ့ပုံလေးက တော်တော်အဆင်
ပြေတယ်”

“ရှင်က ပေဘက်ရှားပီသတယ်၊ အမှန်ကိုပြောနိုင်တယ် ဒီးနာ”

“ဒီးနာ... ငါတို့ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ လှဦးမယ်ရဲ့ဒီလိုပုံက ထင်
မြိုင်းစရာမလိုတော့ဘူး။ အဆင်သင့်လို့ပဲ။ သူ့ကိုပါခေါ်သွားရင် မကောင်း
ဘူးလား”

ဖိုကိန်းယုင့်ရဲ့အကြံပေးချက်မှာတော့ ရိုဒီးနောင်က...

“ကောင်းတယ်။ သူ Piano လက်သံက မဆိုးဘူး။ ပွဲထုတ်လို့ရ
ပေါ့”

“လှဦးမယ်၊ ငါတို့နဲ့ ပွဲတစ်ခုကိုလိုက်မလား”

“ပွဲ”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ဟေ့ကောင်တွေမဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုပြဿနာ

ကိုခေါ်သွားလို့တော့ အားလုံးလွဲကုန်မယ်။ ငါသဘောမတူဘူး”

ခါးခါးသီးသီးအဆိုပြုလာသောအောတုဂိုန်ရဲ့ပုံစံက သူမရဲ့မခံချင်
စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သလို။ သူတို့သွားမှာ ဘာပွဲမှန်းမသိပေမယ့် သူမ
အောတုဂိုန်ကိုကန့်လန့်တိုက်ချင်လာသည်။

“ဒီးနာ၊ ကိန်းယုင့်... ရှင်တို့ ငါ့ကိုခေါ်မယ်လို့မြောပြီးပြီနော်။
ဒီတော့လိုက်မယ်”

“ဟေ့... ငါတို့သွားမှာက ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ၊ မင်းသိလို့လား”

“ရှင်လိုလူမျိုးကိုမယုံပေမယ့် ဒီးနာနဲ့ကိန်းယုင့်က ငါ့ကိုချောက်
ထွန်းမယ်လူမဟုတ်ဘူး”

“မင်း”

“ဒေါသကိုလျှော့လိုက်ပါ အောတုရား၊ အချိန်လည်းနီးနေပြီ။ ဧည့်
သည်ကို အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့ရင်လည်း ငါတို့က ရိုင်းနာ
မို့”

“ဟုတ်ပါ။ လူမှုရေးကိုနားမလည်ဘူး”

သူမက ကြားထဲက အညွန့်တက်လိုက်ပါသေးသည်။

“လှဦးမယ်၊ မင်းထပ်ရွှင်ဦးမလား”

“အဆင်မပြေလို့လား ကိန်းယုင့်”

“အများကြီးတိုးတက်နေပါတယ်”

လူချောလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အခုနဲ့အကန်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဖျားလေးနှင့် ချီးကျူးကြပါသေးသည်။ ဟို ကျောက်ရှပ်ကြီးတစ်ခုမှာတော့ စုထော်ကာ ထိုင်နေရာမှမထသေး။

သူမက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပိုပြီးကလိချင်တာကြောင့် ကားအနက်ရဲ့ရှေ့ ခန်းထဲမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပစ်လိုက်ပြပါသေးသည်။ ဒါကို ဇိုကိန်းယင်းနဲ့ ရိုးရိုးနောင်က သဘောကျကျနှင့်ပြူးနေကြတော့သည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆင်း”

“ငါတက်ထိုင်လိုက်လို့ ရှင့်ကားက ဓာတ်ဆီပိုကုန်သွားလို့လား၊ တီးပေါက်သွားလို့လား”

“သွား... ဒီးနာကားမှာ သွားတက်”

“ခြေထောက်နာတယ်၊ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟား... မေ့ လိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ ကူရှင်ကိုပင် ခပ်တည်တည်နှင့်မိုလိုက်ပါသေးသည်။ သူတယ်လောက်ပြောပြော ဆင်းမည့်ပုံပေါ်တဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့အမှတ်ကြောင့် သူ့ဘာတတ်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

“ဟေ့ ဒီမှာ”

“ငါ့နာမည်က ဟေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ထဟတ်ထိုးလှနဲ့ လှဦးမယ်”

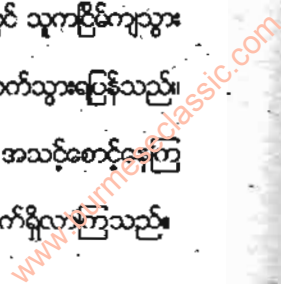
“မင်းဟာမင်း လှချင်လှ၊ ရှုပ်ဆိုးရင်ဆိုး ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဟိုကို ဆောက်လို့ ကမောက်ကမလုပ်ရင် မင်း ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ဪ... ရှင်က ငါနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်တွေ့ချင်သေးတာ မှား၊ ဟုတ်လား။ ကြိုတင်ပြီး အပျိုမင့်ယူထားနော်။ ငါက အလုပ်များ ဆယ်”

“မင်း ကားပေါ်က ဆွဲချခံချင်ပြီလား”

“ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတဲ့လူ။ အဲဒီတုန်းက ငါဘယ်လောက် အာဇာနည်ရောက်ရလဲလဲလား။ နောက်ရက်တော့ ငါ လမ်းတောင်မလျှောက် နိုင်တော့ဘူး။ ခြေထောက်တွေနာလို့၊ ရှင်သာ နည်းနည်းလေးကူညီတတ် မယ်ဆို ဒီအချိန် ငါက အဆင်ပြေနေပြီ။ ရှင် တကယ်တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်”

သူမက ညည်းညူညူလေးပြောလိုက်သည်တွင် သူကငြိမ်ကျသွား နိုင်သည်။ သူနှင့်သူမကြားမှာ အခုတော့လည်း ငြိမ်သက်သွားရပြန်သည်။ သူတို့လေးယောက် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်ကြည့် သော သတင်းထောက်တွေရဲ့ကင်မရာက အံ့၍ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဒီနေ့မှူးနေ့မှာ Audience Park ရဲ့ တေးသံမပါတဲ့သံဆိုချည်းသက်သက်ကို ချုပ်ပယ်လို့ကြားတယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပေါင်းပြီး တေးသံမပါပဲ ပုဒ်လိုတီးခတ်မှာပါ”

“Audience Park က ကြော်ငြာထားတဲ့ရိုးအတွက် ပြင်ဆင်တွေ့က ပြည့်စုံနေပါပြီလား”

“ပြည့်စုံတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“အပြတမ်းသုံးယောက်ထဲသာတွေ့နေရတဲ့ Audience Park က အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်တိုးလာတယ်လို့ ချုပ်လို့ဖြစ်သလား”

“အဲဒါ”

စကားပြောကျွမ်းကျင်လှတဲ့ ရိုးဒီးနောင်ပင် ဘာမှထင်မမြင်တော့။ လှဦးမယ်ကိုသာ ကြောင်ကြည့်နေတော့သည်။ လှဦးမယ်က တည်တည်နှင့်ပင်။

“ပြောလို့ရပါတယ်... ကျွန်မက Audience Park ရဲ့ တည်းသောဆူငယ်ချင်းပါ”

သူမက ကျွမ်းကျင်လှတဲ့ အော့တိုဂရပ်ရဲ့အခြေထောက်တိုက်ရစ်ဖိုက်နိုင်ပါ။ စကားကိုတော့ သူမ ဆုံးအောင်ပြောလိုက်နိုင်

“အဲဒါ အခုလုပ်မယ့်ရိုးပွဲမှာ ညီမက ပါဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပါဖြစ်မှာပါ”

သူမပြောတာကို ဒုတိယအကြိမ်ကန်လာတဲ့ အော့တိုဂရပ်ကြောင့် ခွဲပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘ကဲ... ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ အော့

တိုဂရပ်ဆိုသောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်လည်း မလေးမခန့်ကြည့်လိုက်ပါသေး

တည်း။ လှဦးမယ်က အော့တိုဂရပ်ကို မကျေနပ်နှင့်လျှောက်ပြောနေသည်

တည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်က အတတ်သိနေ၍ စကားကို တိဖြတ်ပစ်လိုက်

တည်း။

“အချိန်သိပ်နီးကပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ကွင်းပြုပါဦးဗျာ” သတင်းထောက်တွေမှာ ဆက်မေးချင်သေးသော်လည်း ယဉ်ကျေး

တည်း။ ရှုထောင့်ကြသည်။ သူတို့လေးယောက် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲဝင်လိုက်

တည်း။ မျက်လုံးများစွာက သူတို့ထံရောက်လာကြသည်။ သူမက နာမည်ကြီးနေတဲ့ Audience Park နဲ့အတူ လျှောက်

တည်း။ ဝဲကြားချိမော့မယ်ကြိုခိုက် ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဘဘရဲ့မျက်

တည်း။ နှိပ်နှိပ်ကြောင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပန်ကြီးတဲ့ အော့တိုဂရပ်ရဲ့နောက်ကြော

တည်း။ နား ခိုကပ်ပစ်လိုက်သည်။ “အော့တိုဂရပ်... ငါပြဿနာတက်ပြီ”

ပြောင်းလဲသွားသောသူမအသံငယ်ငယ်ကြောင့် အောတုဂိုနပ်ပင် အံ့ဩသွားရသည်။

“အောတုဂိုနပ်... ရှင် ဒီအတိုင်းငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေ”

အခုကျတော့လည်း သူက သူမပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာမိနေ ပြန်သည်။

“ရှင်၊ ဒီပုံစံအတိုင်းနဲ့ ငါ့ကို သန့်စင်ခန်းဘက် ခေါ်သွားမေးပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ကူညီပါ။ တကယ်ပြဿနာတက်မှာပို့”

တစ်လမ်းလုံးမတည့်လာတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်က အခုတော့လည်း အတိုင်းအဖောက်ညီညီ။ ပြောင်းလဲသွားသော သူတို့နှစ်ယောက်အမှုအရာ ကြောင့် ရိုးဒီးနောင်နှင့်ဖိုကိန်းယဉ်မှာ နားမလည်နိုင်။

“အောတု ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ရပ်နေရတာလဲ။ သွား မယ်လေ။ ဟိုမှာ အဖ၊ ငါတို့ကိုကြည့်နေပြီ”

“မင်းတို့သွားနှင့်။ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်။ ငါခဏ”

“မကြာနဲ့နော်”

“အင်း”

သို့သော် သူတို့ရဲ့အဖဆိုသူက သူတို့လာအောင်ပင် မစောင့်နိုင်

တော့ဘဲ သူတို့ထံသို့ တည့်တည့်ကြီးပင် လာနေပါပြီ။ ရိုးဒီးနောင်နှင့် ဖို ကိန်းယဉ်က အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်မယ်ကြပြီးကာမှ သူတို့ကိုကျော်ပြီး အောတုထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်သွားလိုက်သောအကြောင့် ကြောင်နု ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“လှဦးမယ်၊ ဒီတစ်ပွဲလည်း မင်း ဘာဘာကိုရှုံးပြန်ပြီ”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသောတို့အသံကြောင့် သူတို့သုံးယောက်ရဲ့အံ့ဩ ခြင်းက အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွားရသည်။

“ဟဲ့ဟဲ့... ဒီမှာသူငယ်ချင်းတွေကိုဝင်ခေါ်နေတာ။ သမီးမပြေး ပါဘူး။ အဘရဲ့မွေးနေ့မှန်းသိလို့ သူငယ်ချင်းတွေကိုပတ်ခေါ်လာတာ။ Happy Birthday ဘာဘ။ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ထပ်လိမ်ပြန်ပြီ။ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့မှန်း မင်းဘယ်လိုမှသတိမရ နိုင်ဘူး”

“ဟာ! ဘာဘကလည်း သတိရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့တွေကို ဆောင် ဝင်ခေါ်ခဲ့သေးတာ”

“ဟေ့... မင်းတို့သုံးယောက်က သူခေါ်လို့ ငါ့ကိုလာတာလား”

“ဗျာ!”

သုံးယောက်လုံးသံပြိုင်။

သူမက နီးစပ်ရာ အောတုဂိုနီရဲ့ခြေထောက်ကို အသာအယာဖိ နင်းကာ 'ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်လေ' ဆိုသောမျက်လုံးမျိုးနှင့် ဝေ့လာ ပြန်သည်။

"လှဦးမယ်၊ လူကြီးကိုလိမ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ငယ်ငယ်လေးနဲ့ သွားကျိုးမယ်။ မျက်နှာမှာ အစုထွက်မယ်။ ဆံပင်ကျွတ်မယ်"

"မကြာခင် ငါ့သမီးတော့ သွားကျိုးလေး ဖြစ်ဦးတော့မယ်"

"ဟာ... ဘာဘာကလည်း တကယ်ပါဆို"

"သနားဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ လှဦးမယ်လေ။ သူတို့ကို ဘာဘကိုယ် တိုင်ခေါ်ထားတာ"

"ရှင်!"

"Happy Birthday ဝါ အဖ"

ဟုပြောကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ ဘာဘနှင့်သိပ်ရင်းနှီးနေပုံရတဲ့ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ပုံကြောင့် သူမမှာ အဖွဲ့ ဖျံ ပျောက်သွားချင်နေမိသည်။ သေစမ်း! လှဦးမယ်၊ ဒီတစ်ခါလည်း ရှင်လွဲပြန်ပြီ။

အခန်း (၁၅)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော စားပွဲခိုင်းတစ်ခုမှာ အားလုံးထက်ပို၍ ပိုပြားဝပ်စင်းနေသူက လှဦးမယ်ပါ။ အဘကတော့ ဘယ်အကြောင်း အရာကိုမှ ထူးခြားမှုမရှိသလို ပကတိ အားပါးတရစားသောက်လျက်။ အဘက တစ်ပြေးတစ်ခု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးကို အားပါးတရစားသောက် နေပုံမှာ သူမကိုရဲ့နေသလားဟုပင် ထင်ရပါသည်။

ခိုက်ထဲမှ ဂလုဂလုမြည်လာတာကြောင့် သူမက ဟန်လုပ်ပြီးဖိ နိုင်ကြောင်းပြမနေတော့ဘဲ အားတင်းကာ ဟင်းပန်းကန်တူကို တူနှင့် နှိုက်ယယ်ကြတော့...

“မင်းတို့သုံးယောက်ညွတ်တယ်”

အစီအစဉ်မကျ ထွက်အန်လာသောအသံကြောင့် သူ့မအပါအဝင် သူတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့အာရုံတွေက ဘာဘဝံရောက်ရှိသွားကြ၏။ ဘာဘဝံက ရေတစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းသောက်ချလိုက်ပြီး...

“ရေဆိုတာ အရသာခံသောက်နေဖို့မလိုဘူး။ အဲ့ဒီလိုတစ်ကျိုက်တည်းသောက်ချပစ်တော့ ဆန္ဒက တစ်လုံးတည်းပြည့်သွားတာပေါ့”

ဘာဘဝံက စကားကိုခဏရပ်ပြီးမှ...

“လှဦးမယ်ရဲ့စန္ဒရားလက်သံအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံက ပိုကျယ်တယ်”

“လှဦးမယ်ရဲ့ဆရာက ကိန်းယဉ်”

အောတုဂိုန်က လှဦးမယ်ကို မကြည့်သူပီပီ ကန့်လန့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မောင်အော့၊ မင်းဘယ်တုန်းက ဒီလိုကျယ်လာတွေ ပြောတတ်လာတာလဲ။ ငါသိတဲ့ မောင်အော့က သူများကိုစွတ်စိတ်မဝင်စားတတ်ဖူး။ မလိုအပ်ရင် ပါးစပ်ဟဖို့တောင် ပျင်းတဲ့တော့ဒါပေါ့”

အဖေက အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် စွဲချက်တင်လိုက်တော့ သူ့မှာ

စရာအပေါက်ပင် မရှိတော့။

“လှဦးမယ်က တယောလည်း တတ်တယ်။ ပန်းချီလည်း မောင်အော့နဲ့ပြိုင်နိုင်တယ်။ စောစောက ခန်းမထဲက လက်ခုပ်သံလည်း မင်းတို့ကြားတဲ့တိုင်းပဲ။ ဒါတောင် မင်းတို့သုံးယောက်ပေါင်းထက်သာတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ သူ့က ကဗျာလည်း ရေးတယ်။ မင်းတို့သုံးယောက်ပေါင်းရင် သူတစ်ယောက်စာပဲရှိတယ်”

“ဟာ... အဖေကလည်း ကျွန်တော်တို့လည်း သီချင်းတွေရေးပါတယ်”

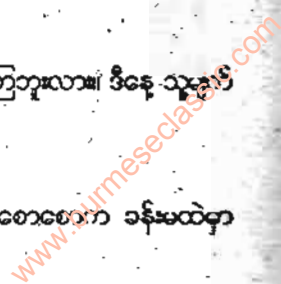
ဒီးနာကလည်း အဖေနိုင်နေတာဆိုတာသိ၍ မခံမရပ်နိုင်လေးပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဘာပဲပြောပြော လှဦးမယ်က အောတုဂိုန်တို့မမိပါဘူး”

အောတုဂိုန်ကလည်း ဖိခွက်နင်းချင်စေနှင့် အားကျမခံပြောလိုက်သည်တွင်

“မင်းတို့ မောင်အော့ကို ဆေးမတိုက်ခွဲကြဘူးလား။ ဒီနေ့ သူ့အားခွဲတာ စပရိန်လိုဖြစ်နေတယ်”

“အဖေက မှတ်ဉာဏ်နည်းလိုက်တာ၊ စောစောက ခန်းမထဲမှာ

အောက်တော် ဘာတုရီယာကိုင်လိုက်သလဲ”

“ဘာဂျာ”

“အဲဒါပဲလေ”

အောတုရီယာ ဉာဏ်ကောင်းတာကိုမေ့သွားသော တစ်ချက်လေးမှာ ဦးလှထွန်းအောင် အငိုက်မိသွားပြန်သည်။ ဒီနေ့ မိန်းကလေးရှေ့မှာ သူတို့သုံးယောက်ကိုအပြတ်နှိပ်ကွပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာလေ။ အခုတော့ အောတုရီယာကြောင့် နှိပ်ကွပ်ရမည့်စကားက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“ဟေ့ မင်း ဘာဂျာမှတ်တတ်သလား”

“ရှင်ကရော ကြက်ဥပေါင်းတတ်လို့လား”

“ဒါ မင်းညစ်ပတ်တာပဲ”

“တစ်ခုကောင်းတာက ငါ မင်းတို့လေးယောက်ကို ထွေထွေထူးထူး ဖိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့တာပဲ။ အမှန်တကယ်တော့ ဒီနေ့က မင်းတို့ လေးယောက်ကိုဆုံတွေ့ပေးဖို့ အဓိကရည်ရွယ်ခဲ့တာ။ အဲဒါကို ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ထွက်ပြေးတဲ့လူကရှိတယ်လေ။ ဟား... ဟား... တကယ် ရေစက်ပဲ။ မောင်အောနဲ့သမီးက တော်တော်ရင်းနှီးကြတယ်ထင်တယ်”

“ဟာ... မရင်းနှီးပါဘူး”

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူခြင်းမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပါဘူး။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကိုက်ချင်နေကြသလားလို့”

“ဘာဘာက ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ညံ့သွားပြီ။ သမီးနဲ့ရင်းနှီးခင်မင်တာ က ဒီးနာနဲ့ ကိန်းယဉ်ပဲ။ သူတို့က သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ သူတို့က လူမှုရေးသိတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သမီးက လူမှုရေးအသိနည်းသူတွေ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူတွေနဲ့မပေါင်းဘူး။ မခင်ဘူး”

“ငါကလည်း မင်းနဲ့မခင်ပါဘူး။ အဆင့်မရှိတဲ့မင်းပုံစံကို စိတ်ပျက် လွန်းလို့”

“ဘယ်သူကရော ရှင်ကိုခင်ပါရစေပြောနေလို့လဲ။ မေတ္တာမဲ့တာ”

“တော်ကြပါတော့။ ဒီဝိုင်းမှာ ငါ့လူကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်။ လူဦးမယ်၊ ပြိုင်ပွဲမှာသမီးရှုံးသွားတာ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဒီနေ့ခုနစ်ရက်ပြည့်သွားပြီဆိုတာလည်း မှတ်မိတယ်”

“နာရီကိုကြည့်လိုက်ဦး။ ခုနစ်ရက်ပြည့်ဖို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လို ဆေးတယ်”

“ဘာဘ”

“မင်း ဒီမန္တလေးမှာ ဆက်နေချင်သေးလား”

“နေချင်တယ်၊ နေချင်တယ်”

“အဲ့ဒါဆိုရင် အော ဒီး ယဉ်၊ မင်းတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ရက်ကျ သူ့ကိုအဖော်သူငယ်ချင်းလုပ်ပေးမယ်”

“ဗျာ . . .”

“ဘဘ”

“ရှုံးတဲ့လူက ကတိတည်ရတယ်။ မင်းလက်ခံရမယ် လှဦးမယ်။ လက်ခံနိုင်ရင် ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့။ မိန်းကလေးစာစ်ယောက်တည်း လျှောက် သွားနေတာ ဒီလိုပြုပေါ့မှာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ကြီးတယ်မှတ်သလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စကိုလုံးဝငြင်းတယ်”

အောတုရိုန်က ခါးခါးသီးသီးပင်အဆိုပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ကို အဖသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်က စိတ်ထိ လွယ်တယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ချုပ်ရာတွေပရပူဖြစ်သွားမယ်”

“အဲ့ဒါကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ လှဦးမယ် ငါနဲ့ပြန်လိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ မင်းတို့သက်သာသွားမှာပဲ။ လှဦးမယ်က နေခဲ့ပါမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ကိုလိုက်နာရမယ်။ တကယ်လို့ မလိုက် နာဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့နောက်ကိုတကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သုံးနှစ်ထိ တီ ငါခိုင်းတာလုပ်ရမယ်”

အဖက မညာမတာချောက်တွန်းတတ်သူမို့ သူတို့သုံးယောက်

က အဖနောက်လိုက်ရမှာတော့ လန့်ကြသည်။ ပြီးတော့ သုံးနှစ်တဲ့။

ထိုသုံးနှစ်အတွင်း သူတို့လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက ဆုံးရှုံးသွား နိုင်သည်လေ။ ပြီးတော့ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တတ်တဲ့ အဖရဲ့အကျင့်ကို လည်း အလွတ်ရနေပြီမို့ . . .

“လှဦးမယ် နင်ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပါ”

“အေ . . . အဲ့ဒါကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့မှာ ရှုံးပွဲအတွက် အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

သုံးယောက်လုံး အတိုင်းအဖောက်ညီညီပြောလာကြတော့ သူမ ကို သိပ်လိုလားခင်မင်နေကြသည့်သဘောဖြစ်လာ၍ သူမကလည်း မခံ မရပ်နိုင်ပင်။

“နေခဲ့မယ်။ ဘဘရဲ့အစီအစဉ်ကို လှဦးမယ် လက်ခံပါတယ်”

ဟုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးပြောပစ်ပါတော့သည်။ မှတ်ထားကြ။ အော

ဒီး ယဉ်ရေး . . . အဲ့ဒါ လှဦးမယ်တဲ့။

အခန်း (၁၂)

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ အော့တု၊ ငါတို့သုံးယောက်ကို လှည့်မယ်က
ဆစ်ပင်တည်းနဲ့ချည်သွားပြီ”

“အဆိုးဆုံးက သူ ဒီအိမ်မှာ လာပြောင်းနေမှာပဲ”

“အပေါ်ဆုံးတို့လိုက်ပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာပါလာမယ့်အဖော်မိန်းမကြီးနဲ့
အတူနေပစေပေါ့”

“ဒီကြွက်မ၊ ငါတို့အကန့်မှာလာရှုပ်နေရင် ပြဿနာ”

“ငါတို့ ဒီပွဲကို သူ့ကိုမခေါ်သွားမိရင် အကောင်းသားကွာ”

“အဖရဲစိတ်ကိုလည်ဆီရဲသားနဲ့၊ ဒီပွဲမှာမတွေ့ရင်လည်း ငါတို့ကို

တွေ့အောင်ဆိုပေဦးမှာပဲ”

“တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် နာပျော်ဖွယ်ရှိဦးမယ်။ တကယ့် ပြဿနာအိုးနဲ့မှ”

“အသစ်အဆန်းလို့သဘောထားပေါ့ကွာ။ ဒီးနာ၊ မင်းပဲဆန်းတာ ရှသဘောကျတာမဟုတ်လား”

“အင်း... လူဦးမယ်နဲ့နေရတာက ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကြို တင်ပြီး တွေးကြည့်လို့မရဘူး။ သေချာတာက ပြဿနာတစ်ခုခုယှဉ် လာတာပဲ။ ပျော်စရာတော့ကောင်းတယ်ကွ။ ငါနဲ့နှစ်ကြိမ်ဆိုတယ်။ ဆို တဲ့အခါတိုင်းလည်း သူတောင်းစားရန်က ပြေးရတာချည်းပဲ။ ဖိနပ်တောင် မပါနိုင်လို့ နှစ်ကြိမ်လုံး ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့ပို့ပေးရတယ်။ နည်းနည်းလေးကသိ ကအောင်ရှိပေမယ့် ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“အင်း... လူဦးမယ်က မိုးသားပွင့်လင်းတာတော့အမှန်ပဲ။ သူ နဲ့စကားပြောရတာက ပျင်းစရာမကောင်းဘူး။ သူပုံစံက မိုးရှင်းတော့ နည်းနည်းချစ်စရာကောင်းတယ်”

“သွားသေလိုက် ကိန်းယုင့်၊ သွားသေလိုက်။ မျက်လုံးက ပြူးပြူး နှုတ်ခမ်းက တောင်ပိုကွင်းကြီးလို့၊ အရပ်က ပုပု၊ ဆံပင်က တိုကော့စ် ကောက်၊ တစ်နေရာမှ အချိုးမပြေတဲ့ပြာကလပ်စိန်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ရဲ့မနေနဲ့ ဒီးနာ၊ မင်းလည်းသေသင့်တယ်။ ဒီလောက်စိတ်ဆင်း ခဲ့စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို မင်းပဲရှာကြိုပျော်နေရသေးတယ်”

“ဘာလဲ အောတု။ မင်းက အမေနောက် သုံးနှစ်လိုက်ဖို့စိတ်ကူး ထားလို့လား”

ကိန်းယုင့်ရဲ့ ခပ်လှောင်လှောင်စကားအဆုံးမှာတော့ အောတုရိုက် ခေါ်သဖြစ်ဖြစ်နှင့် တွေ့ကရာနဲ့တစ်လုံးကို ဆောင့်ကန်ပစ်တော့သည်။

“ဘုန်း!”

ဆောင့်ကန်ပြီးကာမှ ဆက်တီပေါ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သလိုပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ထိုင်ချပစ်တော့သည်။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ရောက်လာမှာကို နတ်ဆိုးတစ်သောင်းရောက်လာမှာထက် စိတ်ပျက်နေကြ သော သူတို့သုံးယောက်မှာ စကားပင်မပြောနိုင်ကြတော့။

သို့သော် ဖိုကိန်းယုင့်က စိတ်ဆင်းရဲရွှပ်ထွေးမှုကို တာရှည်မသိမ်း ဆည်းထားတတ်သူပီပီ သူ့ရဲ့ Piano ခုံနားသွားကာ တစ်ချက်နှစ်ချက် နှိပ်လိုက်ပြီးမှ...

“အောတု၊ မင်းရဲ့ဘာကျသံစဉ်က ဖော်တော်မီတယ်နော်။ မင်း သေတုန်းက တတ်မြောက်သွားတာလဲ”

“ငါက မင်းတို့ရဲ့ဆရာပဲ။ တစ်ခုတလေတော့ သာမှာပေါ့”

“ထူးဆန်းလို့ပါကွာ။ မင်းက အဲ့လိုခံစားပြီးလုပ်ရတဲ့ကဏ္ဍတော့ကို မကြိုက်ဘူးဟုတ်လား။ မင်းက အမြဲတမ်း ဒေရမ်ပဲခေါက်နေတော့ အဲ့ဒါကို ပဲ ရွေးချယ်ဖြစ်မယ်ထင်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့ အောတု၊ အဲ့ဒီလိုရွေးချယ်လိုက်တာက ပိုအဆင်ပြေ သွားတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် တော်တော်အုန်းစားရမှာ”

“အဖေ့အသက်က (၅၈)နှစ်ပြည့်အမှတ်တာရ၊ အဖက ဒါ ငါတို့ကို စမ်းသပ်နေတာလို့ ငါထင်လိုက်တယ်။ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူဦးမယ်ခွေ မှာ ငါတို့ကိုနှိပ်ကွပ်တော့တာပဲ”

“မင်းဘယ်လိုစိတ်ကူးရသွားတာလဲ အောတု။ ငါက မင်းကို ဒေရမ် ပဲခေါက်မယ်ထင်နေတာ”

“ငါ အဲ့ဒီလောက်ကြီး မခေါင်းပါးပါဘူးကွာ။ (၅၈)နှစ်ပြောက်ခွေ နေ့မှာ အဲ့လိုမလုပ်သင့်မှန်းသိပါတယ်။ စင်ပေါ်မှာ ဘာကျာရယ်၊ တပေသာ ရယ်၊ စန္ဒရာရယ်၊ ဒေရမ်ရယ်၊ ဂစ်တာရယ်၊ တင်ထားတယ်။ ပြီးခံတာ ငါတို့ကိုတောင်းဆိုတာက သုံးယောက်ပေါင်းမှ တေးသွားကတစ်ဖုန်တည်း။ အဲ့ဒီထဲက ငါသဘောပေါက်လိုက်တယ်။ မင်းက ဘာမှမစမစရာမလို့ဘူး။ စန္ဒရာကိုရွေးမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ ဒီးနောက်လည်း တယောရွေးခိုင်း”

အပြင် တခြားမရှိဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ ဘာကျာကိုရွေးလိုက်တယ်။ ငါ၊ ဘာကျာကိုကောက်ကိုင်လိုက်တော့ အဖရဲ့မျက်နှာကို မင်းတို့ကြည့်မိလိုက် သလား။ ငါလိုချင်တာ အဲ့ဒါပဲ။ အဖနဲ့ငါတို့ကြားမှာ အမြဲဆန်းသစ်နေ ရမယ်”

“အဲ့ဒီတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ဆန်းသစ်တဲ့ လူဦးမယ်ရဲ့ကဏ္ဍ ကိုရော မင်းမူပိုင်မကိုင်တွယ်ချင်ဘူးလား”

“သင်္ချိုင်းသွားဖို့ပျင်းရင်း အပေါ်ဆုံးထပ်က လေသာဆောင်မှာ သွားသေလိုက်လို့ရတယ်။ ပူတယ်၊ ခြောက်တယ်၊ ညစ်တယ်”

“အဲ့ဒါ မင်းတိုးတက်လာတယ်လို့ပြောရမှာပဲ အောတု”

“ဘာလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် မင်း၊ အုန်းစားတာ၊ ဒါ ပထမ ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ တခြားလူတစ်ယောက်အကြောင်းပြောတာလည်း ဒါထဲမဆုံးပဲ”

“ဘာလဲ၊ အာတွေလဲ”

“ဘာပဲပြောပြော၊ ငါတို့သုံးယောက်နဲ့ လူဦးမယ်က ရေအက်မတ် နဲ့ ရေအိုင်ပါဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလောက်ထိတိုက်ဆိုင်မှုမျိုးကို လောကမှာရှိမယ်လို့ကို လုံးဝ
မထင်ထားခဲ့ဘူး။ တမင်တကာဖန်တီးထားတာလားလို့ ထင်ရလောက်
အောင် ငါတို့နဲ့လှည့်မယ်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ”

“ငါတို့ရဲ့နေတွေက ပျင်းစရာကောင်းတယ်ထင်ပြီ။ မြားနတ်မောင်
က စမ်းသပ်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“အဲ့ဒီမြားကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ရင်ကော့ခံတော့ ဒီးနား။
မြားက မင်းဆီတည်တည်လာတာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ကိန်းယင်း။ ငါ့ကိုရှုတည်တည်နဲ့မနောက်နဲ့။ ငါ
မေ့မြောသွားလိမ့်မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံးက လှည့်မယ်
ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခင်မင်ကြိုဆိုချင်ကြတယ်နဲ့တူတယ်”

အောတုဂိုနဲ့ရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ ကိုယ်စီပြုံးမိသွားကြတော့
သည်။

အခန်း (၁၃)

သူ့ကိုယ်သူ နတ်နန်းထိပ်ဆုံးရောက်နေတယ်ဟု ထင်နေရော
လားမသိ။ မျက်လုံးကို သေးသေးမဖွင့်အောင် ဖိခိပ်နေလိုက်ပုံများ။

သူမ ခုံရောလူပါ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်သွားအောင် တွန်းလှဲပစ်ချင်ပါ၏။
သူမတစ်ထိုင်တည်းမှာ ဘဘကိုလည်း သနားသွားမိသည်။ သူတို့

ဘဘရဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ဒီလိုနည်းနှင့် ထိုင်ဖြုန်းနေကြတာပေါ့။

“ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့”

သူမရင်နေသည်မှာ ကြာသော်လည်း မည်သူမျှမကြည့်ကြည့် သူမ
အသံပြုတယ်ဆိုရုံလေး။

“ဪ... လှဦးမယ်၊ ရောက်လာပြီလား”

“အင်း”

“နင်နေရာမှာက အပေါ်ဆုံးပဲ၊ ဦးမာလီ နင့်ကိုလိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ငါ ပစ္စည်းတွေသယ်ရဦးမှာ”

“ဦးမာလီနဲ့မောင်နောက် ရှိတာပဲ။ နင် ဘာတစ်ခုမှသယ်စရာ မလိုဘူး။ နင့်အဖော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထည့်လိုက်မယ်လို့လည်း အဖက ပြောထားတယ်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့... ငါ”

သူမ ဘာမှထင်ပြီးဆက်မပြောဖြစ်တော့။ အကြောင်းမှာ သူမကို ဝတ်ကျောတန်းကျောသာပြောပြီးလှည့်သွားသော ရိုးဒီနောင်ရဲ့ခပ်စိမ်းစိမ်း အပြုအမူကြောင့်ပါပဲ။ အမှန်တော့ သူမကိုပိုင်သယ်ကူပေးပြီး လိုက်ရောက် လိုလှဲရုံစေချင်သည်။

ဇိုက်နီးယင့်ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ဇိုက်နီးယင့်က ဝတ်ကျော တန်းကျောပြုပြီးရုံလေးဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ အဲ့လိုစိမ်းစိမ်းကြီးဆို တော့လည်း သူမက အတင်းကာရော လိုက်ပြီးပြောရအောင်ထိလည်း သူမအကျင့်က မပြောင်းသေးတာကြောင့် မအိမ်သာကြီးနှင့်ပင် ပြန်လှည့် မည်ပြုတော့ အော့တုရုံနဲ့ကိုသတိရကာ ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။

မေတ္တာသုဉ်းချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဘာသားချောက သူမကို မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်ပင် မနှုတ်ဆက်။ သူမရောက် နေတာကိုမသိသလို၊ ဂရုမစိုက်သလိုပင်။ ပံကတိုအနေအထားက လုံးဝ မပျက်။ သူမ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ သူတို့သုံးယောက်က အဲ့ဒီလိုပဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ နေ၊ နေကျလာ။

သူမဒေါသလည်းဖြစ်သွားမိ၍ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် အထုပ် ကိုဆွဲလိုက်စဉ်...

“ပေးပေး... အဘဆွဲပေးမယ်”

ဟုနှုတ်ဆွဲကာ လူကြီးက ရှေ့မှူးဆောင်တက်သွားသည်။ သူမရဲ့ နောက်မှာတော့ မောင်နောက်က ပစ္စည်းအတိုအထွာထည့်ထားသော ခြင်္ကြံကိုဆွဲ၍ ဒေါ်မွှေးက ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ဆွဲ၍တက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမကတော့ လှေကားတက်နေရင်း သရုပ်ပျက်တဲ့ထိုသုံးယောက်ကို ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမအကြည့်ကတော့ နေနှင့်ဦးပေါ့ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပါ။ ထိုသုံး ယောက်ကတော့ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်၊ သတိမမူ၊ သူတို့တွေပဲ ကမ္ဘာတစ်ခု က သီဆန်နေထိုင်နေကြသလို။

“ဦးမာလီ... သူတို့သုံးယောက်က အမြဲပဲဒီလိုနေနေကျလား”

“အစ်ကိုလေးတို့က လွတ်လွတ်လင်လင်နေတတ်ပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်”

“အဲ့ဒါ သူတို့ကောင်မလေးတွေလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲမလေး”

“ဪ! ဦးမာလီကလည်း ဝေးလိုက်တာ။ အဲ့ဒါ သူတို့ရဲ့အချစ်တွေလားလို့မေးတာ”

“အွန်း၊ ဟုတ်မှာပေါ့။ သူတို့က အဲ့ဒီလိုပဲအချစ်လေးတွေ အများကြီးရှိတာ”

“ဟမ်! အများကြီး။ ဒါဆို သူတို့တွေက ရည်စားအများကြီးထားကြတာပေါ့”

“မသိဘူး။ မိန်းကလေးတွေကတော့ အများကြီးလာကြတာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သုံးယောက် ပြောနေကျအကြောင်းအရာတွေထဲမှာပေးမိန်းကလေးတွေအကြောင်းမပါဘူး”

“ဟမ်! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒါဆို သူတို့က တစ်နေ့တစ်နေ့ဘာလုပ်ပြီး ဘာတွေပြောပြီး ဘယ်တွေသွားနေကြတာလဲ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မောင်နောက်ကိုပဲမေးလိုက်တော့။ ဦးမာလီက သူ့ကြီးဆိုတော့ သိပ်မသိဘူး။ ဪ... အစ်မလေးစိတ်မဆိုးနဲ့နော်။”

အိမ်မှာအားလုံးအဆင်ပြေဖို့ ဦးမာလီတာဝန်ယူပါတယ်။ သူ့ဌေးက မှာသွားတယ်။ အစ်မလေးကို အစ်ကိုလေးတို့ထက် ပိုဂရုစိုက်ရမယ်ကဲ့။ သွားခွင့်ပြုပါဦး အစ်မလေး။ အလုပ်လေးရှိနေသေးလို့”

ဦးမာလီထွက်သွားတော့ သူမက ခုံတစ်လုံးမှာ ကျကျနနဝင်ထိုင်တာ...

“မောင်နောက်... စောစောက စကားပြန်စရာအောင်”

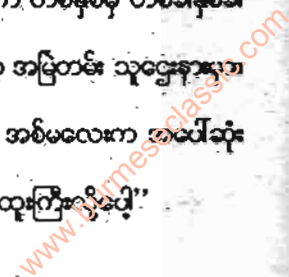
“အစ်ကိုတို့က သူတို့အကြောင်းကို တခြားသူဆိုပြောတာ မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ဒါဆို မင်းက မပြောဘူးလား”

“အဲ့လိုလည်းမဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ အစ်မလေးက အစ်ကိုလေးတို့ထက် ရာထူးကြီးတော့ မောင်နောက်က အစ်မလေးသဘောကိုပဲလိုက်ဗျာပေါ့”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ထက် ရာထူးကြီးသွားရတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးတို့ကိုကျတော့ သူ့ဌေးက တစ်နှစ်မှ တစ်ခါနှစ်ခါလာတာပဲ လာတွေ့တာ။ အစ်မလေးကျတော့ အမြဲတမ်း သူ့ဌေးနားမှာ ငြိတော့ အစ်ကိုလေးတို့က အောက်ထပ်မှာ အစ်မလေးက အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာ။ ဒါ အစ်ကိုလေးတို့ထက် ပိုလို့ရာထူးကြီးလို့ပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ မင်းက အမှန်တရားကို သိပ်မြင်တတ်တာပဲ”

“ဟဲဟဲ... အစ်မလေး မောင်နောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးနော်”

“မင်းအလုပ်ပြုတ်သွားချင်လို့လား”

“မလုပ်ပါနဲ့အစ်မလေးရယ်။ မောင်နောက်ကပျော်လို့ အစ်မလေးကိုခင်မိလို့ စတာပါ”

“အင်း... မဆိုပါဘူး။ မင်းနဲ့စကားပြောရတာ ပျော်စရာတော့ ကောင်းသားပဲ”

“ကိုအောတုက ဒေါသကြီးစာတ်တာကလွဲရင် အားလုံးကောင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူက မန်းချိုဆွဲတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာကုန်မှတ်နေတယ်”

“ပန်းချိုဆွဲတယ်၊ သူက”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိုးက မြက်ခင်းကွက်လေးမြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာရယ်၊ အပေါ်ဆုံးထပ်က လေသာဆောင်ရယ်၊ အဲဒါကို အော... ရဲ့စတူဒီရိုပဲ။ ကိုဒီးကတော့ ဇာတ်လမ်းကြည့်တယ်။ တယောထိုးတယ် ကိုယဇုံကတော့ စန္ဒရားတီးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဝေးကြီးကို ကြည့်နေတတ်တယ်”

မောင်နောက်က တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ...

“အစ်ကိုတို့သုံးယောက်ကို မောင်နောက် သိပ်ပြီးတော့နားမလည်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဲ့လိုပဲ။ အစ်မချော့ချော့လေးတွေအများကြီးနဲ့ အဲ့လိုပဲလွတ်ထွတ်လပ်လပ်နေတယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာလား”

“အင်း... အဲဒီလောက်ချော့တဲ့အစ်မတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စင် အော်ဝေါက်ပစ်တတ်တယ်။ အားလုံးထက် ကိုအောတုက ပိုဆိုးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှမဟုတ်ရင်လည်း စိတ်တိုနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာတော့လည်း သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဘာပြောနေကြတယ် ဆိုဘူး။ ရယ်ကြတယ်”

“သူတို့ကောင်မလေးတွေအကြောင်းနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့က မိန်းကလေးတွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကောင်မလေးတွေအကြောင်းပြောလေ့မရှိဘူး။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ထက် အပျင်းပြေပဲတဲ့။ သူတို့က တစ်ခါတစ်ရံမှာ စားပွဲတင်တင်နစ်နစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရေကူးပြိုင်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆော်လီ

ဘောအော့တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မှန်အပြည့်ကာထားတဲ့အလုံခန်းထဲမှာ အက၊ ကကြတယ်။ သီချင်းရေးတယ်။ သီချင်းဆိုကြတယ်။ ဒုတိယထပ်က သူတို့ရဲ့စရာရဲ့ပိုတဲ့။ ဟိုးမှာ ဘော်လီဘောကွင်းနဲ့ ရေကူးတန်မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အပြင်တော့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အကြောင်းမရှိရင် မထွက်ဘူး”

“ပျင်းစရာကြီးပါလား”

“သူတို့မှာ ချစ်စရာအကျင့်လေးတွေလည်းရှိတယ်။ ဥပမာ၊ ငါ့အော့တုက လူကောင်ကြီးသာကြီးတာ၊ သရဲကြောက်တတ်တယ်များ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမ ဝါးလုံးကွဲရုပ်ပစ်ပါတော့သည်။ သူမတစ်ဦးကို သံတိရလိုက်သည်။ သူမက ကားနောက်ခန်းမှ သရဲလိုအော်ပစ်တာကို ပေါ့။

“ရှိဒီးနောင်ကရော”

“ကိုဒီးက တီကောင်ကြောက်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား၊ အဲဒီလိုပုံစံကြီးက တီကောင်ကြောက်တယ်”

သူမ တကယ်ရယ်ချင်သွားမိတာပါ။ လူကြီးကိုကြည့်လိုက်တာ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကြွင်းကြွင်းနဲ့၊ ကြောက်တော့ တီကောင်ထဲ

“ဖိုကိန်းယဉ်ကရော”

“သူက ခူယားကြောက်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူမသဘောကျလွန်း၍ မျက်စိလေးတွေ မှေးကျဉ်းသွားသည်ထိ ရယ်မိလိုက်သည်။ သူမသဘောကျရင်လည်း ကျချင်စရာပဲကို။ လူကြီးတွေကိုကြည့်လိုက်ရင်တော့ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးတွေနှင့် မျက်နှာကြီးတွေကလည်း ဘာကိုမှအကြောက်အလန့်မရှိသော ဘာမထီမျက်နှာပေးကြီးများနဲ့၊ တကယ်တမ်းကြောက်တာကတော့ ဘာမှမဟုတ်တာလေးတွေကို ကြံဖန်ကြောက်နေသေးသည်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း သူတို့နဲ့တွေ့ရတာ သူမအတွက် ပျင်းစရာမကောင်းတော့ပါ။

“မောင်နောက်”

“ဗျာ! မမလေး”

“အော့တုရိုန်ကိုသွားပြောလိုက်၊ နောက်ထပ်နာရီဝက်နေရင် ငါအပြင်သွားမယ်လို့”

“ကိုအော့တုက”

“သွားပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်နောက်က ဒေါသကြီးတဲ့အောတုရိုက်ကိုတော့ လန့်ပုံရသည်။
 သို့သော်လည်း မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အဖို့မလည်ကြီးပင် ဆင်းသွားရသည်။
 သူမက အကြံနှင့်တို့ တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြီးနေလိုက်သည်။ သူမကို
 အရေးမလုပ်ချင်တဲ့အောတုရိုက်ရဲ့ဒေါသတကြီးမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ
 ပါသေးသည်။ ဒါ အောတုရိုက် သူမထံရောက်လာစေတဲ့ အကောင်းဆုံး
 နည်းလမ်းပါပဲ။

သူမထင်ထားတာ မလွဲပါ။ တဘုန်းဘုန်းနှင့်ပြေးတက်လာသော
 အောတုရိုက်ရဲ့ခြေထံပြင်းပြင်းကို သဘောကျစရာကောင်းလောက်အောင်
 ပင် အရသာခံ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့”

“ရှင်မှတ်ဉာဏ်က နည်းလှချည်လား။ ငါ့နာမည်က လှည့်ပေ”

“မင်းဟာမင်း ဘာကြီးပဲမှည့်မှည့် ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ မင်း

S.P မဘ်”

“S.P ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါဘာလဲ”

“ဟား...ဟား...စောပေါက်လေ”

“ဘာ! ရှင်...ရှင်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူမက ဒေါသဖြစ်ရင် အောတုရိုက်က ပိုသဘောကျလေဖြစ်မှာပဲ
 သူမက အောတုရိုက်ကို အဲ့ဒီလိုစိတ်ချမ်းသာမှုမဖြစ်စေချင်ပါ။ ဒါကြောင့်
 ပင် မျက်နှာကိုပြန်ပြင်ကာ...

“နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ချက်ပဲ။ ရှင့်ဟာရှင် ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်
 ငါဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုမှမနေဘူး”

သူမက အဲ့လိုလေး ဂရုမစိုက်သလိုပြောလိုက်ပြန်တော့ အောတု
 ရိုက်မျက်နှာကြီး ကြောင်သွားပြန်သည်။ စောစောက သဘောကျနေတာ
 လေးစောင် ဘယ်ပျောက်သွားရမန်းမသိ။ နောက်တော့မှ လာရင်းကိစ္စ
 တို့သတိရသွားဟန်နှင့်။

“ဟေ့...ငါ မင်းကိုလိုက်မပို့နိုင်ဘူး”

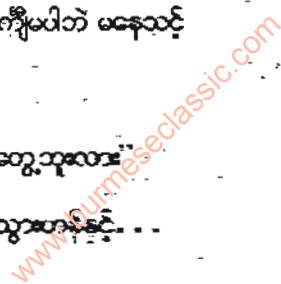
“ဒီနေ့ ရှင့်အလှည့်။ မနက်ဖြန် ရှိဒီးနောင်၊ နောက်နေ့ ဇိုက်နီး
 သင့်။ ဒါအလှည့်ကျပဲ။ ရှင်စည်းဖောက်ချင်နေပြီလား”

“မပို့နိုင်ဘူးကွာ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အဲ့ဒီလို အင်္ကျီမပါဘဲ မနေသင့်
 နှီး ရှင်မသိဘူးလား”

“ဘယ်မှာလဲ။ ငါတဘက်ခြုံလာတာ မင်းမတွေ့ဘူးလား”

သူဖြေရှင်းပြီးသွားကာမှ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့်...

“ငါက မင်းကိုဘာကရုစိုက်နေမှာလဲ။ ဒါ ငါတို့ပိုင်နက်၊ ငါ့ဟာဝါကြိုက်သလိုနေမယ်။ မနေနိုင်ရင် မင်းကြိုက်တဲ့အချိန်သွားနိုင်တယ်”

မေတ္တာတုံးချင်စရာအပြောကြောင့် သူမက မသိမသာအံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ကာ...

“နောက်... နာရီဝက်နေရင် ငါအပြင်သွားမယ်”

“ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မပိုနိုင်ဘူး”

“အောတုရိုက်”

“ဟား... ဟား”

သူက ခနဲတုံ့တွဲပင်ရယ်ကာ ဆင်သွားပါသေးသည်။ သူမမှာသာ သူပုံစံကြောင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားရကာ၊ သူ့နောက်သို့တဘုန်းဘုန်းနှင့် ပြေးလိုက်လာသည်။ ပြီးနောက် လေ့ကားတစ်ဝက်ပင်ရှိသေးသော အောတုရိုက်ရဲ့ကိုယ်ကြီးကို ပခုံးစွန်းနှင့်တိုက်ပစ်ကာ အောတုရိုက်ကိုကျော်ပြီး အရင်ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူမအောက်ထပ်ကိုရောက်တော့ စောစောကကောင်မလေးတွေ ရှိမနေကြတော့။ ဇိုကိန်းယဇ်က ထုံးစံအတိုင်း Piano တီးလျက်၊ မိုးဒီးနောင်က တီဗွီရိမ်းဆော့လျက်ပင်။ လေ့ကားတစ်ဝက်မှာရပ်နေသော အောတုရိုက်ကလည်း သူမကိုပြုံးပြုံးကြိုကြည့်နေသည်။ သူတို့အားလုံးက

သူမဘာလုပ်မလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြမှာ သေချာပါပြီ။

သူမက အားလုံးကိုမထိမိမြင်တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုကောက်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဘဘ... အီး... အီးဟီး”

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နှင့် ငိုချပြလိုက်သေးသည်။

“ဘဘ”

“ပြော... သမီး၊ သမီးကို ဟိုကောင်တွေ”

“အီး... ဟီးဟီး... အောတုရိုက်က... သမီးကို”

ထိုအခါမှာတော့ အောတုရိုက်က မခံမရပ်နိုင်၊ တဘုန်းဘုန်းနှင့် ပြေးဆင်းလာကာ သူမလက်ထဲမှဖုန်းခွက်ကို လုကိုင်လိုက်သည်။

“အဖ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီ S.P မ သက်သက်ဉာဏ်များနေတာ”

“...”

“ဟား... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လိုက်ဖွဲ့မယ်လို့ပြောတဲ့ဟာကို

သူက နားကြားမှားသွားတာ”

“...”

“ဟုတ်... ဒါပဲနော်”

ဟုမအိမသာနှင့် ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျွေးကျွေး

နပ်စ်ကြီးနည်းနည်းသောသူမကို ထိမထင်ကြည့်ကာ...

“နာရီဝက်ထက်ကြာသွားရင် လိုက်မပို့ဘူး”

ဟုမကျေမနပ်ပင် တုံးတံ့ကြီးပြောကာ သွားလိုက်သည်။ သူမကလည်း ဆန္ဒပြည့်သွားသူမို့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဇိုက်နီးယင့်နှင့် ရိုမီးနောင်ကိုပင်လှည့်ကာ လျှာလေးထုတ်ပြလိုက်သေး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဇိုက်နီးယင့်နှင့်ရိုမီးနောင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။

“အောတုရဲ့ဆရာ ဝေါလာပြီ”

“ရယ်တော့ရယ်ရတယ်ကွ။ သူက နည်းနည်းဉာဏ်များတော့ အသစ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“အဲ့ဒီအသစ်က မကြာခင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ပတ်ပွေတော့မှာ”

“မပူပါနဲ့။ သူက အဓိကရန်လုပ်ချင်တာ အောတုပဲ။ ငါတို့သက်သာမှာပါ”

“သူကို နည်းနည်းတော့အံ့ဩတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အောတုက ဒေါသဖြစ်ရင် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲနေတာ။ ကောင်

မလေးတွေမပြောနဲ့။ ငါတို့နှစ်ယောက်တောင် ဒီကောင်ဒေါသကို ရှိန်းတယ်။ ဒါတောင် လှည့်မယ်က နည်းနည်းမှမလန့်ဘူး”

“မင်းသတိမထားမိလို့ပါ။ အောတုရဲ့ဒေါသက သူ့အပေါ်မှာတော့

မကြမ်းဘူး”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ”

“လှည့်မယ်က နည်းနည်းပေါက်ကရနိုင်တာကလွဲလို့ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“အင်း... ငါလည်း သူနဲ့နေရတာပျော်တယ်။ ကသိကအောက် နိုင်တာက လွဲလို့ပေါ့”

“ငါတို့ကလည်း လှည့်မယ်အကြောင်းပြောဖြစ်နေပြန်ပြီ”

“ငါမှတ်ထားသလောက်တော့ ငါတို့တွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြောတာ လှည့်မယ်က ပထမဆုံးပဲ”

ရိုမီးနောင်ရဲ့ထိုသို့မှတ်ချက်မှာတော့ အတုတူပြုံးမိသွားကြတော့သည်။ ထိုအပြုံးက တစ်ခုခုကြောင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသလို။

အခန်း (၁၄)

“ကဲပြော... ငါဘယ်ကိုပိုပေးရမှာလဲ”

အဲ့ဒီလိုကြီးမေးလာပြန်တော့လည်း သူမက ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပြန်ပါ။

“မင်း ငါ့ကို တမင်ရှုစိတ်ကံတာမဟုတ်လား”

“ထင်ချင်သလိုထင် အောတုရိုက်၊ ငါ့ခိုက်ဆာတယ်”

“မင်း အဲ့ဒီခိုက်ဟာ အချိန်ပြည့်ဆာနေတာပါပဲလား”

“ရှင်ကို ဒီတစ်ခါတည်းပြောဖူးပါသေးတယ်နော်”

“မင်းစားချင်တာ ဝက်သားတုတ်ထိုးတို့၊ အချင်ပေါင်းတို့၊ လင်း

ဘေးရန်ခံရတိုလား”

မိမိ့ပြောလာတဲ့အော့တုဂ္ဂိုန်ကို မကျေနပ်လှသော်လည်း အံ့ဩမိ
မိသည်။ သူမ ဒါတွေစားတာ အော့တုဂ္ဂိုန် ဘယ်တုန်းက သိသွားပါလိမ့်။

“ရှင်က... ငါ့ကိုတော်တော်စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်နော်၊ ငါ
တို့ကြိုက်နေတာလား”

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

သူမစကားက အဲ့လောက်ထိအောင်ပဲ ရယ်စရာဖြစ်သွားပြီလား။

“မင်းကို့၊ ငါက အဟားဟား... မင်း စိတ်ရောကောင်းသေးရဲ့
လား... ဟား”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ရှင်က ကာတွန်းရုပ်ပေါက်နေလို့လား”

“ဟားဟား... မင်းတကယ်ရယ်ရတာပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဘဝင်

က ကိုင်ချင်သေးတယ်။ တကယ်ရယ်ရတယ်”

“အဲမယ်၊ ငါက နောက်တာပါနော်၊ ရှင်ကိုလည်း ငါကမကြိုက်

ပါဘူး”

“ဘယ်သူကရော၊ ငါ့ကိုကြိုက်သလားလို့မေးနေလို့လဲ”

“ဘယ်သူကရော ရှင်ကိုကြိုက်နေလို့လဲ”

“မသိအူးလေ။ မိန်းကလေးတွေစိတ်ကို ငါမဖတ်တတ်ဘူး”

“အဲမယ်... စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ၊ လူကိုဘာမှတ်နေသလဲ”

“ဘယ်သူကရော ဘာပြောနေလို့လဲ။ ဟား... ဟား”

ထိုအခါကျတော့လည်း သူမဘာမှမပြောနိုင်ပြန်ပါ။ ရယ်လိုက်
ရင်လည်း တစ်မျိုးလေး ကြည့်ကောင်းနေပြန်တဲ့ အော့တုဂ္ဂိုန်ကို သူမ
တဖန်လေး ငေးမောမိသွားသည်။ သူမရင်ထဲ ချောလိုက်တာဆိုတာမျိုး
က ဖြစ်ပေါ်ကောင်းဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်။

“ဟေ့ S.P မ၊ မင်း၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လောက်ငေးနေရတာလဲ။
ငါက ချောလို့လား”

“အွတ်... ရှက်လည်းမရှက်ဘူး”

“ပြောပါ။ မင်းကိုဘယ်ပို့ပေးရမှာလဲ။ ငါစိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်
ပြောနော်”

“ရှင်... ငါ့ကိုတစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင်စိတ်မရှိဘူးလား”

“အွန်ဟွန်း... မရှိဘူး”

“ရှင် တခြားမိန်းကလေးတွေကိုရော မကျွေးဘူးလား”

“လှရင်တော့ ဟုတ်တယ်။ မလှရင်တော့”

“ဪ ငါက မလှဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိလည်း ပြီးတာပဲ”

“ညနေစောင်းပြီဆိုတော့ ငါ့ကိုကန်တော်ကြီးပို့ပါလား”

“ဘာလုပ်မှာလဲဟာ၊ ပျင်းစရာကြီး”

“ငါက အဲဒီကိုပဲသွားချင်တာ”

“မင်းတို့တောသားတွေဟာ အဲ့ဒါပဲခက်တာ”

“အံ့မယ် ရှင်တို့ကရော မသွားလို့လား။ ရှင်တို့နိုင်ငံခြားက ပြန် ပြန်လာချင်းတောင် မမေ့နိုင်။ ကန်တော်ကြီးသွားကြတာပဲ”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ငါတို့ကို အဲ့ဒီတုန်းကတည်းက သိနေတာလား”

“ဘယ်သူက သိတယ်ပြောလို့လဲ”

“မသိလည်းပြီးတာပဲ။ အဲ့ဒီကိုတော့ မသွားချင်ဘူး။ တခြားကို

ပို့ခိုင်း”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ညဈေးတန်း”

“ဘာလုပ်မှာလဲဟာ။ မင်းက သိပ်အပေါ့စားဆန်တာပဲ”

“ငါ ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်တယ်။ ဟုတ်ပြီ။ အဲ့ဒီကိုလိုက်ဖို့”

“မပို့ဘူးဟာ”

“ဒီမှာတွေ့လား”

သူမလက်ထဲမှာ အော့တုဂိုနီရဲ့ဟမ်းဖုန်းက ရောက်နေပေပြီ။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ယူထားတာလဲ”

“လျင်သူ့ ဆရာပဲလေ”

“မင်းကို ငါစိတ်တိုတယ်”

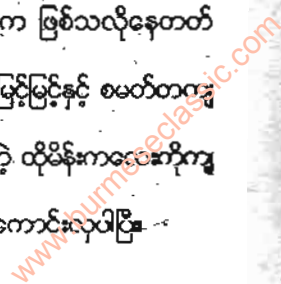
“တို့လိုက်ပေါ့။ ဟော့ အော့တုဂိုနီ ကားကိုရပ်လိုက်တော့။ ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုး။ ငါစားချင်လာပြီ”

“S.P မ၊ မင်းဟာ သိပ်ပေါတာပဲ။ ဒီလောက်လူအများကြီးကို”

“ဟာ... မသိဘူး။ ရပ်ရပ်”

သူမက ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ဟန်ရွယ်လိုက်တော့လည်း သူမက မရပ် လို့မရတော့။ သူမကားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမက ကားပေါ်မှ ဒရုကြမ်း ဆင်းပြေးကာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဝက်သားတုံးလုံနား အပြေးရောက်ရှိသွားသည်။

သူသိပ်အံ့သြသွားပါသည်။ အဖေလို စည်းကမ်းကြီးသောပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဆိုမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့မိန်းကလေးက ဖြစ်သလိုနေတတ် နေလို့ပါ။ အဖေက သူတို့ကိုတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် စမတ်တကယ့် ခြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပြီး အနီးနားမှာနေရတဲ့ ထိုမိန်းကလေးကိုကူ တော့ အဲ့သလိုကြီးဖြစ်နေတာ အတော်အံ့သြဖို့ကောင်းလှပါပြီ။

သို့သော် အဖက လှဦးမယ်ကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံရသည်။
ချစ်မှာပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်ပဲဟာကို။ လှဦးမယ်က
အဖရဲ့တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးမို့ သူ့ကောင်းပေးချင်ပါသည်။ သို့သော်
လှဦးမယ်ကိုမြင်တိုင်း ဘုတောပစ်ချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုက ပြင်လို့မရ။

အဖမှာ တူမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဟု သူတို့ကိုပြောခဲ့စဉ်တုန်း
က အဖရဲ့တူမဆိုသူကို သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မိခဲ့သည်။ ဣန္ဒြေရှိ
ကျက်သရေရှိရှိ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် အဆင့်အတန်း
ရှိရှိနှင့် လှလှလေးဖြစ်မည်ဟု၊ တကယ်တမ်းတွေ့လိုက်ရတော့ စွာလန်
ကျဲ့ အရပ်မှပုနှင့် ဆံပင်ကောက်ကောက်လေး၊ ဖြစ်သလိုနေတတ်တဲ့
လှဦးမယ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ အံ့ဩရမလား။ ရယ်ရမလားပင် မသိတတ်
ခဲ့တော့။

“အောတုရိုန် . . . ရှင်မစားဘူးလား”

ထို S.P မလေးက ပါးစပ်ထဲ မဆန်မပြကြီးနှင့် သူ့ကိုလှမ်းအော်
လာသည်။ သူက ဘယ်တုန်းအခါကမှ လမ်းဘေးစာတွေမစားဖူးခဲ့ဘူး
လက်ရမ်းပြလိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ S.P မက မကျေနပ် ဖြစ်သွားသည်ထင်
ပါရဲ့။ သူ့ကို ကားပေါ်က အတင်းဆွဲချလာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လာပါ၊ ငါ့ကျွေးမှာပါ”

“ငါမစားချင်ဘူး”

“အရမ်းစားကောင်းတာ၊ အရသာရှိတယ်။ ဒီးနားဆိုရင် သူ့ချည်း
ပဲကျွေးတာ။ ရှင်ကိုအထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ ငါ့ကျွေးမှာ။ ရှင်ကံကောင်း
တယ်မှတ်”

“ငါ၊ အဲ့လိုမျိုးတွေမစားဖူးဘူး”

“စားကောင်းတယ်”

“ငါ”

“ရှင်ရှက်နေသလား။ လူအများကြားမှာ ရှင်မစားရဲဘူးမဟုတ်
လား”

“ဘာမစားရဲစရာရှိသလဲ”

“ရှင်မစားရဲပါဘူး။ လူတွေကိုရှက်နေပါတယ်”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ရှက်ရမှာလဲ။ လာ၊ စားမယ်။ မင်းရှင်းနိုင်ရဲ့
လား”

“အများကြီးတော့ မစားနဲ့ပေါ့”

“အကုန်လုံးကို စားပစ်ဦးမှာ”

သူမသဘောကျသွားပါသည်။ အောတုရိုန်က သူ့လှိုင်းကွက်ထဲ

တောင်ထိုင်သွားလို့ပါ။ အဲဒီဒေါသအိုးက မခံချင်ကောင် ပြောပေးတာနဲ့
ဝဲတန်တယ်ဟု ကြုံးငါးပစ်လိုက်သည်။ အောတုဂိုနဲ့ ဆိုင်ထပ်ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် အချို့မိန်းကလေးတွေက အောတုဂိုကို တစေ့တစောင်းအကဲ
ခတ်လာကြသည်။

သူမရင်ထဲ မနာလိုလေးဖြစ်သွားသည်။ အောတုဂိုက ချောလို့
လာ။ အောတုဂိုကိုကြည့်လိုက်တော့ အောတုဂိုမှာ ဘာကိုမှစိတ်ထင်
စား အလေးထားပုံမရ။ မခံချင်စိတ်လေးဖြင့်သာ ဝက်သားတုတ်ငှက်
တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းကုန်အောင် အချဉ်ရည်နှင့်တို့စားပစ်နေသည်။

“အောတုဂိုနီ”

သူမဘာဖြစ်လို့ခေါ်မိနေပါလိမ့်။ တကယ်တမ်းတော့ သူမမှာ ဘာ
မှပြောစရာမရှိ။

“အောတုဂိုနီ”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... ဘာလဲ။ တကယ်နားငြီးတယ်”

“အံ့မယ်! ဘယ်သူက ရှင့်ကို အားတိုင်းခေါ်နေလို့လဲ”

“ငါက မင်းကိုဘယ်လိုမှမစွပ်စွဲပါဘူး”

“အောတုဂိုနီ၊ တော်ပြီ နားတော့။ ရှင်စားတာ များနေပြီ”

“ဘာများနေပြီလဲ။ မင်းပဲ ငါ့ကိုဖိတ်ခေါ်ထားတာ။ ငါက ထာထာ

ကျကောင်းတော့ စားရမှာပဲ။ မင်းပိုက်ဆံကုန်ပါစေ”

“ငါပိုက်ဆံကုန်တာက အကြောင်းလား။ ရှင်ပိုက်နာနေမှာ စိုး
နို့လို့”

အမှတ်တမဲ့ပြောမိလိုက်တဲ့ သူမရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ စားလက်
ဝက်သားတုံးပင် ပါးစပ်ထဲ ပျောက်သွားရသည်။ သူမက အပေး
မိလိမ့်စားမိသွား၍ မှားသွားပြန်ပြီဟုယူဆကာ... .

“ငါပိုက်ဆံကုန်ရင် ရှင်အစားကြီးလို့ပဲ။ ရှင်ဆီကပဲ ချေးသုံးမှာ”

“မပေးဘူး။ ငါက အဲ့လောက်မချမ်းသာဘူး”

“ကပ်စေးနဲ့၊ ရော့၊ ရေဘူး။ ရှင်က လမ်းဘေးရေခဲရေ မသောက်
မဟုတ်လား”

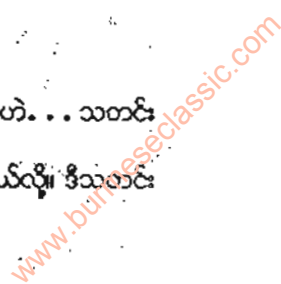
“လမ်းဘေးပဲမဟုတ်ဘူး။ ငါက ရေခဲရေမသောက်ဘူး။ ငါတို့နို့
အာ ဘယ်လောက်မှမလိုတော့ဘူး”

“အဲ့ဒီနို့ပွဲရောက်ရင် ငါလည်းလိုက်မှာနော်”

“မင်းကို ဘယ်သူခေါ်မှာမို့လဲ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ရှင်တို့ရုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။ ဟဲဟဲ... သတင်း
ထက်တော့ကို ငါဖြေပြီပေါ့။ ဒီနို့ပွဲမှာ ငါလည်းပါမယ်လို့။ ဒီသတင်း

အာနယ်ထဲနဲ့နေပြီ”

“မင်း...”

“စိတ်တိုနေပြန်ပြီလား။ စိတ်တိုရင် မလုပ်တိုတယ်။ ရှင်တော်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေဦးမယ်”

“လှဦးမယ်”

၁၃ “S.P ထက်စာရင် နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ နောက်လည်း
လား။ ပဲခေါ်နော်”

စား “S.P မ၊ မင်းကို ငါအစိမ်းလိုက် ငါးစားပစ်ချင်ပြီ”

“ငါးစားလိုက်လေ။ ငါက ပိန်တော့ အရိုးတွေ ရှင်အာခေါင်း
စူးသွားမယ်”

“လှဦးမယ်”

“ရှင်ဒေါသထွက်နေတဲ့အသံက ရယ်ချင်စရာကြီး... ပလုတ်
ပလောင်းကြီးနဲ့။ ကဲ! ရှင်ဆက်စားမှာလား။ ထပြန်မှာလား”

“ပြန်မယ်”

“အကုန်အကျသက်သာတာပေါ့”

သူမက မထိတထိကလေးပြောကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး သူ့နောက်
အမောတကောလိုက်လာပြန်သည်။ သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေထောက်
ကျကြီးလှမ်းနေပုံမှာ သူမအတွက် ရယ်စရာဟာသတစ်ပုဒ်နယ်။

“အောတုရိုန်၊ ငါ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဒီအချိန်မမိတော့ဘူး”

“ငါ့ကိုတော့သားဆိုပြီး ညာချင်တာပေါ့လေ။ ငါက အဲ့လောက်
အဘူး။ (၉)နာရီခွဲပွဲမိတယ်”

“လှဦးမယ်၊ မင်းတော်တော်ရှုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုပြောပြော၊ ရတယ်။ ငါ့ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“လှဦးမယ်၊ ငါတက်မယ်စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်”

“ငါ့ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ မကြည့်ရရင် မပြန်ဘူး”

“ဇာတ်လမ်းမကောင်းဘူး”

“မကောင်းချင်နေ၊ ကြည့်မယ်”

“လှဦးမယ်”

“ကြည့်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

ဖွတ်တရွတ် တရစပ်ပြောနေသောလှဦးမယ်ကြောင့် သူ့အရှုံးပေး
ပြန်တော့သည်။

“ငါက အဲ့လိုငြိမ်ငြိမ်ကြီးနေတာမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ငါ့ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“မင်းကြိုက်တဲ့ဆိုင်ပြော၊ ငါတစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်ရှင်ကြည့်မယ်”

ဘယ်လိုမှမရတော့မှန်း သူ့သိလိုက်ပါပြီ။ သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် စတီယာရင်ကို ဘုန်းခနဲခိုက်ချပစ်လိုက်ပေမယ့်လည်း ရှင်ရှင်လက်မှတ် တော့ ဝယ်ဖြစ်သွားပါပြီ။

“ငါ့ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“ငါ့ကို ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးပါလား”

“မင်းမှာ ဝိုက်ဆံမပါဘူးလား”

“ငါက ရှင်ကိုဝယ်ကျွေးခိုင်းတာ”

“မဝယ်ပေးဘူး”

“အောတုဂိုန့်၊ ဟဲဟဲ... ရှင်ကို သူများတွေ အများကြီးကြည့်နေ ကြတယ်နော်”

“အဲ့ဒါ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကြည့်နေကြတဲ့အထဲမှာ မိန်းမလှလေးတွေအများကြီးပါတယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မဝယ်ပေးရှင် ရှင်အရှက်ကွဲအောင် ငါက ထိုင်ပိုပစ်လိုက်မယ်”

“လှဦးမယ်... မင်း”

“ဝယ်မှာလား၊ မဝယ်ဘူးလား”

တကယ်လုပ်မယ့်သူမပုံကြောင့် အောတုဂိုန့်မှာ မာန်လျော့လိုက် ရင်မျိုးနှင့် မသက်မသာပင် ရေခဲမုန့်သွားဝယ်ပြန်သည်။

“ရော”

“ရှင်က အရမ်းလိမ္မာတယ်”

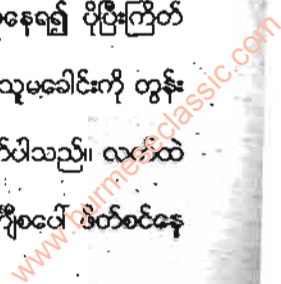
“စိတ်ညစ်တယ်”

“အောတုဂိုန့်၊ ငါ၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လည်း စားချင်တယ်”

ထိုအခါမှာတော့ အောတုဂိုန့်က ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပေစောင်း စောင်းနှင့်သာကြည့်ပါတော့သည်။ သူမက အောတုဂိုန့်ရဲ့ပျော့ကွက်ကို သိသွားပြီမို့ ဖျော်ရွှင်သွားရသည်။

ရှင်ရှင်ရဲ့ထဲရောက်တော့ ဗိုက်ပြည့်နေသောသူမက ငိုက်မြည်းစ ပြုလာပါပြီ။ ရှင်ရှင်စပြုသည်နှင့် သူမက ငိုက်လာပါတော့သည်။ အမှန် တကယ်တော့ သူမကလည်း ရှင်ရှင်မကြည့်ချင်ပါ။ အောတုဂိုန့်ကို တမင်တကာရုစ်တိုက်ချင်၍ပဲဖြစ်သည်။

အောတုဂိုန့်ကလည်း ဒါကိုသိသိချည်းနှင့်ခံနေရ၍ ပိုပြီးကြိတ် မနိုင်ခဲမရဖြစ်ရပါသည်။ ဆူပန်းပေါ်ငိုက်ကျလာတဲ့ သူမခေါင်းကို တွန်း ဖယ်ပစ်ချင်ပေမယ့် အသာအယာထိန်းထားပေးလိုက်ပါသည်။ လူ့ဘဝ မှာကိုင်ထားလက်စ ပေါက်ပေါက်ဘူးလေးက အကိုစပေါ် ဖိတ်စင်နေ

ထာကြောင့် သူက မရဲစရာရဲ့ပင် ခါချပေးလိုက်သေး၏။ သူ့ကိုယ်သူအံ့
ပြောရပါသည်။ သူ-ဘယ်တုန်းက ကြင်နာတတ်သွားပါလိမ့်။

သူမက အိပ်ရေးပုပ်သူဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အိပ်နေလိုက်တာ
များ ပန်းပေါ်မှာမှီထားတဲ့ခေါင်းပင် ခဏခဏပြုတ်ကျနေပါသည်။ သူမ
ရဲ့ခေါင်းကို လက်ကလေးနှင့်ထိန်းပေးပြီး ဂရုစိုက်နေရ၍ ရုပ်ရှင်ဇာတ်
လမ်းပင် ဘယ်လိုပြီးသွားမှန်းမသိ။

“လှဦးမယ်... လှဦးမယ်”

“ဟင်! ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပြီလား။ ဇာတ်လမ်းကောင်းသလား
အော့တုန့်နီ”

“အင်း... အဲ ဪ... ကောင်းတယ်။ အရမ်းရယ်ရတာ”

“ရှင်ရှူးနေပြီ။ အခုကြည့်တာ ဟာသကားမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာကားဖြစ်ဖြစ်၊ ငါက ရယ်ရတယ်ဆို ရယ်ရတယ်။ လာပြန်
မယ်”

သူမနှင့်သူက ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်။ အိပ်ခိုန့်
မသေသေးတဲ့သူမက သူ့ကိုပင်ထပ်ပြီးရုန်းမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ကားထဲရောက်
သည်နှင့် ကျရှင်ကိုပိုပြီး အိပ်ပျော်နေပြန်သည်။ အခုကျတော့လည်း
အပြစ်ကင်းစင်သည့်ကလေးမတစ်ယောက်လိုပါပဲလား။

သူ့အိပ်ထားမိလိုက်သည်က ကားကို သူ အညင်သာဆုံးမောင်း
နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

“လှဦးမယ်၊ အိမ်ရောက်ပြီ”

သူက လှုပ်နှိုးလိုက်ပေမယ့် သူမက ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ပင် အိပ်မောကျ
သေးသည်။

“လှဦးမယ်... လှဦးမယ်”

တကယ်ပဲ သူမအိပ်မောကျနေပြီထင်ပါရဲ့။ အိပ်နေပုံအလေးမှာ
ထိတ်ကလေးတစ်ယောက်နယ် အပြစ်ကင်းလှပါသည်။ သူမအိပ်မောကျနေ
သောသူမလေးကို ကြည့်နေရင်းဖြင့်ပင် ထပ်ပြီးမနိုးရက်တော့အောင်
ဖြစ်လာရသည်။

အခန်း (၅၅)

မနက်မိုးလင်းလာတော့ သူမက မူလအကျင့်အတိုင်း ညအိပ်ထပ်
ကြီးနှင့်ပင် ဝရန်တာဘက် ထွက်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမကို မထင်မှတ်ထားတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုက သာယာနာပျော်ဖွယ်
ဆိုးကြုံနေခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ လူချောလေးဆုံးယောက်က အသီးသီးကိုယ်စီ အား
ကစားလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြလို့ပါ။ သုံးယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီနှင့်
လှပသောမြင်ကွင်းက ကြည့်ကောင်းလှပေမယ့် သူမက ထုံးစံအတိုင်း
ဝင်ရှုပ်နေမိပြန်သည်။

၁၇၂ ၂ ဖယ်နိုင်

ဒါကြောင့် သူမက ထပ်ပြီးဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အားကစား
ဝတ်စုံလဲကာ အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် အား
ကစားလုပ်နေသော သူတို့သုံးယောက်ကြားထဲရောက်ကာ တံတံသလောက်
မှတ်သလောက်လေး အစီအစဉ်မကျ ကိုးရိုးကားရားနှင့် ဝင်လုပ်နေလိုက်
သည်။

ကမောက်ကမပုံစံနှင့် သူတို့ကို တမင်ဝင်လာရှုပ်နေသောသူမကို
စိတ်မတိုမကြဘဲ ရယ်မိလိုက်ကြသည်။ ရယ်နေသောသူတို့သုံးယောက်ကို
သူမက ပြုံးကြောင်ကြောင်လေးလှမ်းကြည့်ကာ... .

“ဘာရယ်တာလဲ”

သို့သော် ထိုသုံးယောက်က သူမအဖေကိုမမြေကြပါ။ သူမဆုတ်
လာကာမှ သူမအနားမှထွက်သွားကြသော သူတို့သုံးယောက်ကို သူမ
သနားစွာလေးကြည့်ကာ... .

“မလုပ်ကြတော့ဘူးလား”

“ပြီးသွားပြီ။ ငါတို့အပြေးကျင့်တော့မှာ”

ရိုးခနောင်ကပြောလိုက်သည်တွင် သူမက အားတက်သရော

“ငါလည်းလိုက်မယ်လေ”

“ပြေးနိုင်လို့လား”

“ပြေးနိုင်ပါတယ်”

မပြေးနိုင်ပေမယ့်လည်း သူမက အားတက်သရော။

ပထမပြေးခါစမှာတော့ သူမက အောတုဂိုနီကိုရော၊ ရိုးခနောင်
ကိုရော၊ ဇိုကိုန်းယင့်ကိုပါ သာနေသေးသည်။ နောက်တော့ သူမ
တဖြည်းဖြည်းနှင့် လက်ရည်ကျလာပါပြီ။ ပြေးကျင့်မရှိတဲ့သူမက အတော်
လေးမောဟိုက်နေပါပြီ။ မောဟိုက်နေသောသူမကို အောတုဂိုနီက စိတ်
ဝင်မစားဘဲ ကျော်တက်သွားသည်။

“ရဲ့လား လှည့်မယ်”

ရိုးခနောင်ကတော့ မေးဖော်ရပါသေးသည်။

“ရပါတယ်”

ထိုမျှသာမေးပြီး ရိုးခနောင်လည်း ကျော်တက်သွားပြန်သည်။
သို့သော် နှလုံးသားနှုတ်ဇိုကိုန်းယင့်ကတော့ သူမကို တစ်လမ်းလုံးစောင့်
ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူမကို နှည့်စွာဆက်ဆံပေးတဲ့ဇိုကိုန်းယင့်ကြောင့် သူမ
ရင်ထဲကြည်နူးရပါ၏။

အားကစားဝတ်စုံအဖြူရောင်လေးနှင့် ဇိုကိုန်းယင့်ရဲ့အပြုံး
သိပ်လှပပါသည်။ ထိုအပြုံးချိုချိုလေးကို သူမသိပ်နှစ်သက်ပါသည်။
သူမဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးမြဲမြဲနှင့် စကားပြောပေးလာသော

ဖိုကိန်းယုတ်ကို သူ့မသိပ်နှစ်သက်သွားမိသည်။ ထိုအပြုံးပွင့်လေးက သူမ နှလုံးသားကို ညှို့့ငင်ဖမ်းစားနေသလိုပင်။

“လှဦးမယ်၊ မင်းမောနေရင် နားတော့လေ”

ထိုအခါကျမှ သူမဟာ ပြေးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါလားဆိုတာ သတိရသွားရသည်။

“ဖိုကိန်းယုတ်... ဖိုကိန်းယုတ်... ဝိုး”

ဆိုင်ကယ်ဖြတ်မောင်သွားသောမိန်းကလေးဆစ်သိုက်ကံ သူ့နာ မည်ကိုအော်ခေါ်သွားကြသည်။ သူက သည်း ကျော်ကြားလှသောအပြုံး မြေနှင့် လက်ရမ်းပြလိုက်သေးသည်။

“ရှင်ရဲ့သူငယ်ချင်းလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ရှင်တို့ရိုးပွဲက နီးနေပြီ။ ရှင်တို့ဘာမှမပြင်ဆင်သေးဘူးလား”

“မနေညကနဲ့ အခုချိန်ထိ ငါတို့မအိပ်ကြသေးဘူး”

“ဟင်... အဲဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ရိဟာဇယ် လုပ်ကြည့်နေကြတာလေ”

“အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား”

“အဲ့လိုကြီးတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး။ ငြိနေကြတုန်းပဲ”

“ရှင်တို့ အလုပ်သိပ်များနေမှာပေါ့နော်”

မနေ့က အော့တုဂ်နိုက်ကိုညှဉ်းဆဲမိတဲ့အတွက် အားနာသွားရသည်။

“ငါရော ဘာကူညီရမလဲ”

“မင်း အမှန်တကယ်ကူညီမှာလား”

“အင်း... ပြောလေ”

“မင်းဆန္ဒရှိရင် ငါတို့ထပ်ငြိလိုက်ဦးမယ်”

“ဖိုကိန်းယုတ်... ဘာလဲ”

“မင်းဘာစားချင်သလဲ”

“တကယ်ပြောတာ။ ငါ ရှင်ကိုကြိုက်နေပြီထင်တယ်”

“ဟမ်!”

အမှတ်တမဲ့ ဘာပြောလိုက်မိမှန်းမသိတဲ့သူမစကားကြောင့် ဖို ကိန်းယုတ်မှာ ကြောင်းအမ်းသွားရသလို သူမမှာလည်း အားနာသွားရ သည်။

“ဆော့နီး ငါဘာပြောလိုက်မှန်းမသိဘူး။ အဲ့လိုပဲ တစ်ခါတလေ ငါက ဂေါက်တတ်တယ်။ ဟဲဟဲ... အားနာစရာကြီး”

ကမောက်ကမပြောနေတဲ့သူမစကားမှာတော့ ဖိုကိန်းယုတ်ဟာ ဟက် ခနဲရယ်မိလိုက်သည်။

ထိုအပြုအတွက်တော့ သူမအမှန်တကယ်ပင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ဖိုကိန်းယဉ်၊ ရှင်က အဖြူရောင် crazy နော်။ ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင်းသန့်လို့ကြိုက်တာ။ အဖြူရောင်ကလွဲရင် တခြားအရောင် ကိုလည်း ငါကသဘောမတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုကြိုက်မှာပေါ့နော်”

“မသိဘူး။ အဲ့ဒီအကြောင်း ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“ရှင်တို့သုံးယောက်က သိပ် ကြဲတယ်နော်”

“အွန်း . . . အူဝဲတုန်းကကြီးနဲ့ကိုး။ သံယောဇဉ်တွေက လုံးထွေး နေပြီ။ ယုံမလားတော့မသိဘူး။ ငါတို့ တစ်ရက်လေးမှတောင် ခွဲမနေဖူး ဘူး”

“ငါ ရှင်တို့ကိုလိပ်အားကျတာပဲ။ ငါက သူငယ်ချင်းမထားဖူးဘူး။ ဘာဘကြောက်လို့။ ရှားရှားပါးပါး ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်းရှိ တယ်”

“အဖရဲ့အကျင့် အဲ့လိုပဲ။ ငါတို့လည်း အခြားလူတွေနဲ့အပေါင်း အသင်းမလုပ်ဖူးဘူး”

“အဲ့တော့ ရှင်တို့အနေမခက်ဖူးလား”

“အွန်းဟွန်း . . . ငါတို့က သုံးယောက်ဆို ကမ္ဘာဖြစ်ပြီ”

“ငါ ရှင်တို့ကိုခင်တယ်”

“ငါတို့ကလည်း မင်းကိုခင်ပါတယ်”

“အောတုဂိုနို မပါဘူး။ အဲ့ဒီခင်တဲ့ထဲမှာ”

“ဟားဟား . . . မင်း၊ အောတုအကြောင်းကိုမသိသေးလို့ပါ”

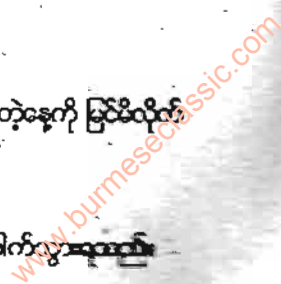
“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက”

“ငါတို့သိသလောက်တော့ အောတုက မင်းကိုအကောင်းဆုံး ဆက်ဆံနေတာပဲ။ အောတုက မာနကြီးတယ်။ စကားနည်းပြီး တည် တယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောတုက သဘောလူတယ်။ အောတုက ငါနဲ့ ဒီးနာရယ်၊ အဖရယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှစကား သိပ်ပြောတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း သေရေး ရှင်ရေးဖြစ်ပါစေ။ သူ့စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါ အောတုရဲ့စတိုင်လ်ပဲ။ သူက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မနေတတ်ဘူး။ တခြားလူကို သူစကားများများပြောတာ မင်းပထမဆုံးပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက အောတုဂိုနိုနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကို မြင်မိလိုက်

ပါသည်။

ဒါကြောင့်ကိုးဆိုတာ အဲ့ဒီတော့မှသဘောပေါက်လျှောက်

၁၇၈ မယ်နိုင်

“အောတုလည်း မင်းကိုခင်ပါတယ်”

ထိုစကားက ဝမ်းသာရမှာလား။ ကျေနပ်ရမှာလား။ သေချာတာ
ကတော့ သူမရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းပေါ့ပါးနေရပါသည်။

၂ ၅ ၂

အခန်း (၁၆)

ဒီနေ့တော့ ထူးခြားစွာ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည့်ထိုသုံး
ယောက်ကို သူမစိတ်ထဲ သံသယဖြစ်နေမိသည်။ သူမ ဝရန်တာဘက်ထွက်
ကြည့်သော်လည်းမတွေ့။ အိမ်အောက်ထပ်က ခန်းမကျယ်ကြီးမှာလည်း
ဆိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။ ရေကူးကန်ဘက်များရှိမလားဆိုပြီး ကြည့်ပြန်
သော့လည်း မတွေ့ပြန်။

အခုလိုမျိုးကြီး ထိုသုံးယောက်ကို မတွေ့ပြန်တော့လည်း သူမ
အတွက် ပျင်းစရာကြီးလို့၊ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ရောက်တစ်ခုခု
အိမ်ထဲ သူ့တို့ အပြင်များသွားကြတာလားဟုတွေးမိကာ ကားအိုင်ဘက်

၁၀၀ ၂၅ ဖယ်နိုင်

လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမအံ့သြသွားသည်က ကားသုံးစီးလုံးကို စီရင်
တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။

ဒါဆိုအပြေးကျင့်ကြပြီလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ကို မနက်
အစောကြီးကတည်းက သူမချောင်းကြည့်နေတာပဲလေ။ ဒါဆို သူတို့ဘယ်
သွားကြတာလဲ။ မောင်နောက်ကိုမေးရမလား။ ဟား . . . ဒါလည်းမသင့်
တော်ဘူး။

ကားသုံးစီးလုံးရှိတော့ အိမ်မှာပဲရှိနေမှာပဲဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်
ကာ သူမ ရှာဖွေမိတော့၏။ ရယ်တော့ရယ်စရာအကောင်းသားပင်။
လူထွားကြီးသုံးယောက်ကိုရှာဖွေနေတဲ့သူမက ရေခူတ်မြောင်းတွေကြား
သစ်ပင်နောက်ကွယ်တွေကြားပါမကျန်အောင် ချောင်းကြည့်နေပြန်သည်။

ခွေးလောင်အိမ်ဘက်မှာများ ရှိနေကြမလားဟုတွေးမိပြီး ကူးခဲ့
ပြန်သည်။ အခုတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ခွေးနှစ်ကောင်က သူမကို
ဟောင်းဖို့ပင် စိတ်မကူးတော့ပါ။ အပြီးလေးနန်းပြီးမှတောင် လျှာထုတ်
ပြခဲ့သေး။

ထူးဆန်းသည်က သူတို့သုံးယောက်ကို ဘယ်မှာမှရှာမတွေ့တာ
ပါပဲ။ အိမ်ရာမထကြသေးတာများလားဟုကြံဖန်တွေးကာ အိမ်ခန်းကွယ်
ကြီးသုံးခုလုံးကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ဖြစ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ရှုပ်ပွတ်လှပေလှိုင်

အလျဉ်းမရှိတဲ့ အိမ်ရာသန့်သန့်များက သူမကိုလှောင်ပြောင်နေသလိုပင်။

ဒါဆို သူတို့ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ။ သူတို့ကို ဘယ်မှာရှာရှာ
မတွေ့၍ သူမစဉ်းစားရကျပ်စွာ ဆိုဗာခုံပေါ်ထိုင်ချပ်တော့သည်။ အခု
လိုကျတော့လည်း အိမ်ကြီးက ပျင်းစရာကြီးတဲ့။

“မမလေး . . . မနက်စာ စားတော့မလား”

မီးခိုခန်းထဲမှ ခေါင်းပျိုးထွက်လာတဲ့ဒေါ်မွှေးကြောင့် အတွေးစ
ပြတ်သွားရသည်။

“မစားသေးဘူး ဒေါ်မွှေး . . .”

“ပြောပါ မမလေး”

“ဘာ . . . မဟုတ်တော့ပါဘူး”

မေးမယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့။ ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့်ပဲ ဇို
တီနီးယင့်ရဲ့ Piano ကြီးကိုတီးပစ်လိုက်သည်။ တေးသွားတစ်ပုဒ်ဆိုသွား
သည်နှင့် ထိုပဟေဠိက ထပ်မံပင်ရောက်လာပြန်သည်။ စန္ဒရားလည်း
ဆက်တီးချင်စိတ်မရှိတော့တာကြောင့် ထိုဗာခုံပေါ် မှောက်အိပ်ပစ်လိုက်
သည်။

အတော်ကြာကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ သူမခေါင်းမတ်လာသည်။ သူမ
ထုံထုံသက်ကန်နှင့် ခုံပေါ်ပြန်မှောက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ လုံးဝသေချာ

သွားတော့သည်။ ခုံက အမှန်တကယ်လှုပ်နေတာပါ။ ဒါ အသံရဲ့တုန်ခါမှုကြောင့်ပဲ။ သူမက ရော်ရီပုန်းဆကာ အသံသေးသေးလေးလာရာ အခန်းဘက် ကပ်လာခဲ့သည်။

တံခါးခွက်ပေါ် နားထူးကပ်ကာ နားစွင့်လိုက်တော့ သူမမျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားရသည်။ မှန်ပါသည်။ ထိုအခန်းထဲက တဒုန်းဒုန်းနှင့် တီးလုံးသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်ပါ။ သူမအားတက်သရောနှင့် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်သည်။ သူမကို အံ့အားသင့်စရာမြင်ကွင်းတစ်ခု ကြုံဆိုနေခဲ့သည်။

Drum ကို စည်းချက်မှန်မှန်ရိုက်ခတ်နေသော အောတုဂိုနိရဲ့ ပုံစံက ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ သူမ မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အောတုဂိုနိက ဒီတစ်ခါကြည့်အကောင်းဆုံးပင်။ ခေါင်းမှာ အဝါရောင်ခေါင်းစည်းလေးနှင့်ဖို့ ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲတဲ့နေတဲ့အောတုဂိုနိရဲ့ mood က လှပါသည်။

ရိုဒီးနောင်ကလည်း Bass Guitar ကို mood ပါပါ တီးခတ်နေပါသည်။ ခေါင်းစည်းကြိုးအပြာနုလေးနှင့် ရိုဒီးနောင်ကိုလည်း သူမငေးနေပြန်သွားပြန်သည်။ ထိုအတူ ကီးဘုတ်ကို mood ပါပါ တီးခတ်နေသော ဇိုကိန်းယင့်ထံမှာတော့ သူမအကြည့်က ရပ်သွားပါ၏။

ဇိုကိန်းယင့်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဖြူရောင်မင်းသားအဖြစ် သန်ပြန်နေပါသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးမှာ အသံလုံးခန်းကြီးဖြစ်ပြီး စတိတ်ရိုခန်းပတစ်ခုပုံစံဖွဲ့စည်းထားပြီး လေးဖက်လေးတန် မှန်အပြည့်ကာရံထားသည်။

သူတို့သိပ်မောနေကြသည်ထင်သည်။ နဖူးစည်းမှာ ချွေးစို့လေးများပင် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေပေပြီ။ တေးသွားတစ်ပုဒ်သုံးသွားသည်နှင့် သူတို့က တီးခတ်မှုကိုရပ်နားလိုက်ကြပြီး လက်ဖဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြသည်။

“မင်း ဒီအခန်းကို ဘယ်လိုရှာတွေ့သွားတာလဲ”

ရိုဒီးနောင်ကပြောလည်းပြောကာ သူမဘေးနားဆက်တီမှာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ သူမက သူတို့သုံးယောက်လုံးကိုပီတိပြုံးပြကာ ခွက်သုံးခွက်ထဲ ရေထည့်ကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ရိုဒီးနောင်နဲ့ ဇိုကိန်းယင့်က အပြုံးနုနုနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ပေးမယ့်လည်း အောတုဂိုနိကတော့ သူကို မယုံသက်ကြည့်ပြီး မယူချင့်ယူချင်။

“ရှင်တို့ပင်ပန်းနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ငါတို့ပျော်တယ်”

“စင်ပေါ်မှာ အဲ့ဒီလိုမျိုးဆိုတော့ ရှင်တို့က သိပ်ကြည့်တောင်တယ်”

“မင်း အမှန်အတိုင်းဝေဖန်ပေးမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ ကက္ကက်တစ်ခုထွင်ထားတယ်”

“စမ်းကြည့်လေ၊ တကယ်အမှန်ပြောပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ဒီနှိုင်းပွဲမှာ ဒီလိုပဲ ပြင်းပြင်းကြီးပဲသုံးမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရသစုံသွားအောင် slow လည်းစေည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ငါတို့စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် လူဦးမယ်၊ မင်းကိုတောင် ငါတို့ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ငါတို့နှိုင်းမှာ ပါမလား”

“ငါက ဘာမှမတတ်ဘူး”

“မင်း Piano တီးတတ်ပါတယ်၊ တေးသွားတစ်ပုဒ်တီးပါလား”

“ငါတို့ သီချင်းအေးအေးလေးတစ်ပုဒ်လုပ်ထားလို့၊ အပိတ်သီချင်းပေါ့ဟာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သီချင်းအနေအထားအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တီးဆတ်တာ ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်လို့”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ၊ ပွဲပျက်နေဦးမယ်”

“အောတုဂျိန်၊ ရှင် ငါ့ကိုဆိုသိပ်အထင်သေးတာပဲ၊ ကိန်းယဉ်း ဒီးနား၊ ရှင်တို့ ငါ့ကိုယုံတယ်မဟုတ်လား၊ ငါတီးမယ်”

“ထိုအခါမှာတော့ အောတုဂျိန်ရဲ့ စကားလုံးကိုခံပြင်းသွားတဲ့ လူဦးမယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ပြစ်သွားကြတော့သည်။”

အခန်း (၁၇)

မီးရောင်စုံတို့နှင့် ထိန်ညှိနေသော ရောင်စုံခန်းမကြီး၏နောက်ကွယ်မှာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော လူဦးမယ်ပါပဲ။ များပြားလွန်းတဲ့ပရိသတ်ထုကြီးကြောင့် သူမစိတ်လှုပ်ရှားနေတာပါ။ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသော သူမက ဒီနေ့တော့ သိပ်လှနေခဲ့ပါသည်။ Piano တီးမယ့်သူမက ဂါဝန်ရှည်အဖြူ၊စောင်ကြီးနှင့် ဒဏ္ဍာရီထဲက မင်းသမီးလေးလို၊ စမတ်ကျကျနှင့် ကြွကြွလေးလှနေပါသည်။ သူမကသာ သံစဉ်လေးတစ်ပုဒ်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရပေမယ့် ပရိသတ်ရဲ့အဓိကဖြစ်တဲ့ အော့ဒီယိုကတော့ အထူးပင်တည်ငြိမ်နေပါသည်။

မကြာခင်မှာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးက အမှောင်ကျသွားပြီး တိတ်
ဆိတ်သွားရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပရိသတ်ထုကြီးထဲမှ စည်ဝေစွာအသံ
များ ညံ့ထွက်လာသည်။ ထိုအသံများကိုပါးမျိုလိုက်သည်က ကြောက်မက်
ဖွယ် သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့မြူးစစ်ပါပဲ။ တီးလုံးသံက ကြောက်မက်ဖွယ်
ကြီးထက် တဖြည်းဖြည်းလျော့သွားကာ အေးစက်ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး
အချိန်မှာတော့...

“Audience Park... အော... ဒီး... ယင့်”

“ဝိုး... ဟိုး... ဟိုး”

ပရိသတ်ကြီး ဆူညံသွားတော့သည်။ ထိုဆူညံသံတွေ မဆိုသေး
ခင်မှာပင် ဖြူနီပြာဝါဒီမောင်းများက ပရိသတ်ကြီး လှုပ်ရှားသွားနေရင်း
မှ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို စင်ပေါ်ပြုကျလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်
ပြိုင်နက် ပူဖောင်းပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံသွားပြီး လေကြမ်းကြမ်းစာ
စင်ပေါ်မှာတင်ပဲ ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်သွားသည်။ စခန်းကြယ်မှုကို အားလုံးက
မှင်တက်နေစဉ်မှာပဲ စက်တိတ်ကိုကိုယ်စီစီးကာ လူချောလေးသုံးယောက်
က မျက်လှည့်ပြသလိုထွက်ပေါ်လာကြသည်။

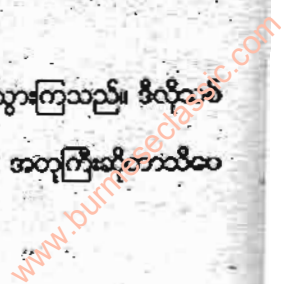
ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ခဲနက်အားပေးသံတို့ ဆူညံသွားရသည်။ သူ
တို့သုံးယောက်ရဲကြိုးစားမှုက ပရိသတ်အားပေးမှုနှင့်ထိုက်တန်ပါသည်။

စင်ပေါ်မှာပဲ စက်တိတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာစီးပြီး ကကွက်ဆန်းများနှင့်ဖျော်
ဖြေတင်ဆက်သွားသလို ဇန်တီးထားသောကိတုမှာလည်း ထိုကကွက်များ
နှင့်လိုက်ဖက်လှပေသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးသွားသည်နှင့် မီးများက စင်ပေါ်မှာ မကတိ
မှောင်သွားပြီး တီးလုံးသံတို့က ဆူဝေစွာထွက်ပေါ်လာတတ်ပြန်သည်။
ဒုတိယတစ်ပုဒ်မှာလည်း ပထမပုဒ်လိုပင် ထူးခြားမှုတစ်မျိုးနှင့် စတင်လာ
ကြသည်။

ပထမဆုံးအနေနှင့် ဆူညံသံတွေရုတ်ချည်းရပ်သွားချိန်မှာ ဂိုဒီး
နောင်ရဲ့တယောသံက လွမ်းမောဖွယ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်
မှာပဲ စင်ပေါ်တွင် မီးရောင်စုံထွန်းလင်းသွားခဲ့သည်။ တယောသံထွက်ပေါ်
လာချိန်မှာတော့ ပရိသတ်တွေက ဂိုဒီးနောင်ဆိုတာ သေချာပေါက်သိနေ
ကြလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် တယောသံပိုင်ရှင်ကိုရှာဖွေကြလိမ့်မည်။ သို့သော်
ထိုသံစဉ်ပိုင်ရှင်က လုံးဝန်းသောသစ်နက်ပင်ကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည်။

အားလုံးသောလူထုကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဒီလိုသံ
ပင်ကြီးမျိုးကို ဒူတို့ဘယ်လိုဇန်တီးထားပါလိမ့်။ အတူကြီးဆိုတာထိစေ
မယ့် အစစ်နှင့်ခွဲခြားမရ။

နောက်သံစဉ်တစ်မျိုးထွက်ပေါ်လာတာက တယောသံနှင့်လိုက်
 ဇက်ညီစွာတီးခတ်လာတဲ့ Piano သံစဉ်ပါပဲ။ ဇိုကီန်းယဉ်ကတော့ ရိုးရိုး
 ရှင်းရှင်းပင် မှောင်ပြုနေရာတစ်ခုမှာ Piano တီးခတ်နေပါသည်။ အဲဒါ
 ရောင်မင်းသားနှင့် အဖြူရောင်မင်းသားက ဂီတကိုလိုက်ဖက်ညီညီဖန်
 တီးနေချိန်မှာ အားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာဂျာသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာ
 ခဲ့သည်။ ဒါကတော့ အားလုံးမျှော်လင့်နေတဲ့အနက်ရောင်မင်းသား အော
 တုဂိုန်ပါပဲ။

လိုက်ဖက်ညီညီဖန်တီးထားသော ထိုဝတ္ထုများကြား ပရိသတ်များ
 ငြိမ်သက်စွာနှစ်မြောနေကြသည်။ ထိုသံစဉ်ကို သူမကြားဖူးနေပါသည်။
 အဘရဲ့ (၅၈)နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာပေါ့။ သံစဉ်တွေရပ်သွားသောအချိန်
 မှာတော့ သုံးယောက်လုံးက ပရိသတ်ဘက် ဦးညွှတ်ပြလိုက်ကြသည်။
 ထိုအချိန်မှာ လက်ခုပ်သံတွေ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ ဆူဝေစွာထွက်ပေါ်
 လာသလို...

“Audience... အော... ဒီး... ယင့်”

သူတို့အဖွဲ့ရဲ့နာမည်က ခန်းမတစ်ခုလုံးလျှံထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါ
 ပရိသတ်ရဲ့သဘာပေးမှုပေါ့။

“Thank you ပါ။ ဒီတေးသွားကို ကျွန်တော်တို့က ဂီတညလို့

နာမည်ပေးထားပါတယ်”

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

ပရိသတ်တွေသြဘာပေးမှုနှင့်အတူ သူတို့သုံးယောက်လုံး မဟေ
 နိုင်မပန်းနိုင်နှင့် သီဆိုဖျော်ဖြေနေလိုက်တာ အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ။
 သူမသိပ်အံ့သြသွားရတာက ထိမထင်မျက်နှာပေးကြီးတွေနှင့် သူတို့က
 dance မှာ အခုလောက်ထိကြီး ကျွမ်းကျင်ဖိစိမယ်လို့ထင်ထားခဲ့တာ
 ပါ။ ခြေဆစ်လက်ဆစ်တွေချိုးကွဲလှုပ်ရှားနေလိုက်ပုံများ ကကြိုးရှပ်လေး
 ဖျားနယ်။ ဆတ်ကော့သေသပ်လှပါသည်။ သူမကလည်း အများနည်းတူ
 ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ရိုးရိုးနောင်က နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သီချင်းအေးတစ်ပုဒ်ကို ဖျော်ဖြေ
 တင်ဆက်ပါမယ်လို့ကြေညာလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမနှလုံးသွေးတွေ အေး
 စက်တော့ခဲ့သွားရသည်။ သိပ်တော်ကြသောသူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ
 သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်ချက်ပျောက်ဆုံးနေရသည်။ ဒါကို ဇိုကီန်းယဉ်က
 သိနေ၍ထင်သည်။ သူမလက်ကိုဖျစ်ညစ်ကာ အားပေးပါသည်။ အောတု
 နို့ကလည်း ထူးဆန်းစွာပင် သူမပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မာန်အပြည့်ရှိသော
 ဗျတ်ဝန်းလေးဖြင့်...

“မင်းလုပ်နိုင်ပါတယ် လူဦးမယ်”

“ငါကြောက်နေတယ်”

“အဲဒါ မင်းစိုးရိမ်နေတာပါ”

“S.P မှ မင်း စောပေါက်လုပ်လို့ကတော့ စင်ပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“အံ့မယ်! လူကိုများဘာထင်နေသလဲ။ ရှင်ထက်တောင်တီးတတ် သေး”

“တီးတတ်ရင် အခု စင်ပေါ်တက်လေ။ ဒီးနာ ခေါ်နေပြီ။ သတ္တိ တော့မရှိတဲနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့မရှိရမှာလဲ”

“မင်းကြောက်နေတာလေ။ အဲဒါသတ္တိမရှိလို့ပေါ့”

“ဘယ်သူက ကြောက်လို့လဲ။ လူချင်းတူတူ”

အောတုဂိုဏ်းကားကိုမခံချင်၍ သူမ ဒေါနှင့်မောနှင့် စင်ပေါ်တက် လာခဲ့သည်။ ထွက်သွားသောသူမကြောင့် စိုက်နားယဉ်က အောတုဂိုဏ်းတို့ ဟန်ပါပါကြည့်လိုက်သည်။ အောတုဂိုဏ်းက ကျေနပ်စွာပြုံးနေလေပြီ။

“အောတု၊ မင်းလှဦးမယ် မြင်သာတဲ့နေရာမှာပဲ နေရာယူ။ ထု ဦးမယ်ရဲ့သော့ချက်က အောတုဂိုဏ်းပဲ”

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာလဲ။ မင်းတို့ထက်သာမှာပေါ့”

အချင်းချင်းနောက်ပြောင်ကျိစယ်ကာ လှဦးမယ်နောက် လိုက်ခဲ့ လိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ Audience Park ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းမလေး လှဦးမယ်ဖြစ်ပါတယ်။ လှဦးမယ်ကိုလက်ခုပ်တီးပေး ပါဗျာ”

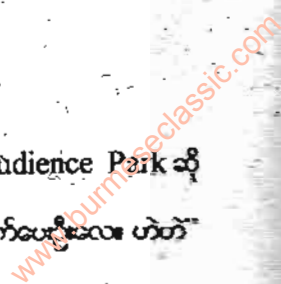
ရိုးရိုးနောင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ ပရိသတ်ထံမှလက်ခုပ်ခံတွေ စည်ဝေသွားရသည်။ ထိုလက်ခုပ်ခံတွေက သူမအတွက် အားတစ်မျိုး ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ သူမရင်ထဲ ခွန်အားတွေတိုးပွားလာကာ ပရိသတ်ဘက် တောင် လက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ပြုလိုက်သေးသည်။

ဒီရှိုးပွဲလေးမှာ သံစဉ်အေးလေးနှင့်အဆုံးသတ်ပြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့ လေးယောက်လုံး ခုံပေါ်မှာ အားလေ့ကျက်ထိုင် ချစ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေမှန်းမသိ တဲ့နေညှိရိက... .

“လှဦးမယ်”

“ဟင်! နေညှိရိ။ ရှင် ရှိုးပွဲလာတယ်”

“အင်းလေ... ရှင်ကိုပြောဖူးသားပဲ။ Audience Park ဆို နာမည်က ထိပ်ဆုံးကပဲလို့။ လှဦးမယ်၊ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဦးလေ။ ဟဟ”

“ဪ အင်း...ဟေ့၊ ရှင်တို့ကို ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ထိုအခါမှာတော့ ခုံနောက်ကိုနိုကာ မျက်စိတွေကိုပိုတ်ချထားကြသောသူတို့သုံးယောက်က မျက်စိဖွင့်လာကြသည်။

“ဒါ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း နေညိုရီတဲ့။ ငါ အရင်က သူ့အိမ်မှာနေတာ။ နေညိုရီ... အော့၊ ဒီဒ်၊ ယင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... သိရတာ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ နေညိုရီက Audience ရဲ့ပရိသတ်ပါ။ လှဦးမယ်၊ ရှင်ဒီနေ့သိပ်လှတာပဲ။ ပရိသတ်ကြားမှာ ရှင်သတင်းက မွှေးနေတာပဲသိလား”

“ဟုတ်လား”

“နေညိုရီ၊ ရှင်တို့ကိုတစ်ခုခုညွှန်ခံချင်တယ်လေ၊ ရလား”

“ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အနားယူချင်လို့”

“အားနာစရာကြီး။ ဒါဆို နေညိုရီ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ လှဦးမယ် ကျုပ်ပြန်မယ်။ နောက်နေ့မှ ရှင်ဆီအလည်လာမယ်သိလား”

“အင်း”

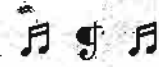
သွက်လက်စွာထွက်ခွာသွားသောနေညိုရီကို သူမအားနာသွားသည်။

“ရှင်တို့ကလည်း အားနာစရာကြီး”

မကျေမနပ်လေးပြောမိလိုက်ပေမယ့် သူတို့သိပ်ပင်ပန်းနေကြမယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

“မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း မင်းအတိုင်း ပြာကလပ်စိန်လေးပဲ”

အောတုဂိုနီကတော့ သူမကိုရန်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။ သူမကတော့ ပင်ပန်းနေပုံရတဲ့အောတုဂိုနီကို ထပ်ရန်မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ဘာမှရှိမတိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၈)

ဒီနေ့တော့ သူမက ညသန်းခေါင်ပေါက်နေပြီ။ အိပ်၍မပျော်နိုင်
သေးပါ။ မျက်ဝန်းမှိတ်လှိုက်တိုင်းမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် သက်ဝင်နေတဲ့
ထိုနှိုးပွဲက အာရုံထဲဝင်လာရသည်။

ဒါကြောင့် လူငယ်တွေကြားမှာ Audience Park က နာည်ကြီး
နေရတာပဲဆိုတာ သဘောပေါက်လာရသည်။ အတူတူနေသောသူမပင်
လျှင် အမှန်တကယ်ထုတ်ပြသွားသော သူတို့ရဲ့အရည်အချင်းကိုအံ့အား
သင့်နေခဲ့ရတာကို။

နှိုးပွဲအပြင်အဆင်၊ စင်အနေအထား၊ သက်ဝင်မှုကအား၊ ဟာတွတ်

မရှိအောင်စိမ့်ထားပုံမှာ ကမ္ဘာကျော်ရိုးပြဲကြီးများလိုပင်။ ပြီးတော့ သိပ်
ချောတဲ့လူချောလေးသုံးယောက်ရဲ့ပုံရိပ်ကလည်း သူ့အာရုံထဲက မထွက်
နိုင်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း ထိုပုံရိပ်များကပဲ မင်းမူနေ၍ သူမသည်းမခံ
နိုင်တော့တဲ့အဆုံး ဝရန်တာဘက် ထွက်ရပ်လာခဲ့သည်။

အဲဒီမှာပဲ သူမက ဂန္ဓဝင်မြောက်တဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရ
သည်။ မှန်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က မာကျူရီပီးရောင်လေး
အောက်မှာ ပန်းချီဆွဲနေသော အောတုဂိုနိုပါ။ ပန်းချီဆွဲနေသော အောတု
ဂိုနိုရဲ့ပုံရိပ်မှာ သိပ်စမတ်ကျလွန်းနေ၍ သူမသွားဝင်ရှုပ်ချင်မိပြန်သည်။
အောတုဂိုနိုကိုမှရွေးပြီး ရန်ဖြစ်ချင်နေမိသည့် သူမရဲ့စိတ်ကိုလည်း သူမ
နားမလည်ပါ။ သူမအောက်ထပ်သို့ဆင်းမယ်ကြံပြီးမှ အပေါ်ထပ်လေသာ
ဆောင်မှထွက်ပေါ်လာသော တယောသံကြောင့် သူမခြေလှမ်းတွေတုံဆိုင်း
သွားပြန်သည်။

“ဟင်! ရိုဒီးနောင်။ သူလည်း မအိပ်သေးပါလား”

ဒါကြောင့်ပင် သူမအောက်ထပ်သို့ဆင်းမယ်ကြံပြီးမှ အပေါ်ထပ်
သို့ဆက်တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ လရောင်အောက်မှာ တယောထိုး
နေသော ရိုဒီးနောင်ပါ။ မြင်ကွင်းက ကြည့်လိုကောင်းလွန်း၍ အဝါရောင်
မင်းသားကို သူမငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

ထိုတယောသံမှတစ်ဆင့် သူမနုလုံးသားထဲ ဝမ်းနည်းကြေတုတ္တကာ
ကူးစက်လာရသည်။ ရိုဒီးနောင်ရဲ့မျက်နှာသန့်သန့်ကို သူမငေးကြည့်
လိုက်တော့လည်း သူမအံ့သြသွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ရိုဒီးနောင်က ငိုနေ၍ပါ။ ထိုမျက်ရည်က သူမရင်ထဲ
ပဟေဠိများဖြစ်ပေါ်သွားစေသည်။ အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နေတတ်သော နို့
ဒီနောင်က ဘာကြောင့်ငိုနေတာလဲ။ ပြီးတော့ သူ့တယောသံက ဘာဖြစ်
လို့ သူမကိုဝမ်းနည်းစေတာလဲ။

အလိုလိုနေရင်း သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဆင့်ကာဆင့်ကာဖြစ်
ပေါ်မိ၍ သူမဘာစကားတစ်ခွန်းမှပင် ထပ်မံဆိုဖြစ်တော့ဘဲ အောက်ထပ်
သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမအောက်ထပ်သို့ရောက်လာချိန်မှာပဲ အံ့သြစရာ
က ထပ်ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! ကိန်းယင့်, ရှင်မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟွန်အွန်း, အိပ်ချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ဘဲ Piano တီးနေတာ”

“ရှင် ကော်စီသောက်မလား။ ငါဖျော်ပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကိန်းယင့်”

“ပြောလေ၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“ရှင်တို့က ညတွေ့ဆို အိပ်တတ်ကြဘူးလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“ရှင်တို့အကတွေက အဲလိုကြီးညှိပြီး စည်းဝါးကိုက်နေအောင် ရှင်တို့တော်တော်လေ့ကျင့်ခဲ့ရမှာပဲနော်”

“ငါတို့က စိတ်ကူးရရင် လုပ်နေကျနဲ့ ထူးပြီးပြင်ဆင်ဖို့မလိုပါဘူး”

“ရှင်တို့ကို ငါအံ့ဩတယ်။ သိလား။ ရှင်တို့က တခြားလူတွေနဲ့ တော့သလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်တို့က အိပ်ချင်မှအိပ်ကြတယ်။ ပုံမှန်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ စကားလည်း များများကြီးမပြောကြဘူး”

“ခါ ငါတို့ရဲ့အကျင့်ပဲ။ မင်းက အခုမှ ငါတို့နဲ့သိလို့ ထူးခြားနေတာပါ”

“ဒီးနာက အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ တယော”

“မင်း ဒီးနာကို သွားမနှောင့်ယှက်နဲ့နော်။ သူ့ကြောကွဲနေတယ်”

“ဟင်! ဘာ... ဘာ”

“ကြာလာရင် မင်းသဘောပေါက်လာမှာပါ”

သူမဆက်ပြီးမေးချင်မိပေမယ့် ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့မိ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အထူးတည်ငြိမ်နေတဲ့ ဇိုကိန်းယင်ရဲ့ခပ်အေးအေးပုံကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ သူမကော်ဖီဖျော်ကာ ဇိုကိန်းယင်ကိုတစ်ခွက်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်နှစ်ခွက်ကို လင်မန်းလေးထဲထည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟဲဟဲ... အောတုဂိုနီဆီသွားမလို့”

“မင်းနဲ့အောတုကတော့ တကယ်ပဲရယ်ရတယ်။ ငါတို့ကြားမှာတော့ မင်းက ဂျီကာပဲ”

“ငါသွားတော့မယ်”

“အောတုက သူမန်းချီခွဲနေချိန် တခြားလူလာတာမကြိုက်ဘူး။ သူစိတ်တိုတတ်တယ်”

“ငါက သူ့ကိုမကြောက်ဖူး။ သူနဲ့ရန်ဖြစ်ရတာကို ငါပျော်တယ်”

သူမ ထိုသို့ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ပြုံးခဲတဲ့ ဇိုကိန်းယင်ရဲ့အပြုံးကို သူမ အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်ခဲ့ပါ။

“အောတုဂိုနီ”

နောက်နားဆီမှ ခေါ်သံလွင်လွင်ကြောင့် သူ့အာရုံတွေ တွေ့မီးသွားရသည်။

“ရှင် ကော်ဖီသောက်မလား”

“ကျွတ်... ရှင်လိုက်တာ”

“ငါက ရှင်ကိုကော်ဖိလာပေးတာ”

“ငါမသောက်ချင်ဘူး။ မင်းပစ္စည်း မင်းပြန်သိမ်းသွား”

“ဘာပုံတွေဆွဲနေတာလဲ”

“လူဦးမယ်... မင်းတော်တော်ရှုပ်တဲ့ငှက်မပဲ”

“ဘယ်လိုပဲပြောပြောရတယ်။ ငါက ရှင်ပန်းချီကိုကြည့်ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူကဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ခြစ်လက်စ ပန်းချီကားကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။

“ဟင်... တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဒီပန်းချီကားကို ရှင်ဘယ်လိုနာမည်ပေးမှာလဲ”

“ပုံရိပ်”

“ပုံရိပ်”

“အင်း”

“ပန်းချီကားက တစ်မျိုးပဲနော်။ တစ်ခုခုလိုနေသလို”

“လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့အရာဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“ဟင်!”

“ငါတို့က အရွယ်ရောက်လာတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရတယ်။ ဒီပလိုမာတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း... မင်းရဲ့မိဘတွေကိုမှတ်မိသလား”

“အင်း... သိပ်တော့မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာဆီမှာ မေမေ နဲ့ဖေဖေပုံတွေရှိတယ်”

“အဖက အရမ်းကောင်းတဲ့လူပါ။ ဒီနေ့ ဒီးနာ ဝမ်းနည်းနေတယ်”

“ငါတွေ့လိုက်တယ်။ အာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒီနေ့ သူ့အမေရဲ့နှစ်ပတ်လည်နေ့လေ။ ဒီးနာနဲ့ ကိန်းယုင့်ကော မင်းရော ကံကောင်းကြပါတယ်။ မိဘတွေကို တစ်နာရီလေးဖြစ်ဖြစ် မြင်ဖူးကြတယ်။ ကိန်းယုင့်ကလည်း သက်ရှိထင်ရှားကို မမြင်ဖူးလိုက်ပေမယ့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ စကားပြောခွင့်ရှိတယ်။ ဒီးနာဆိုရင် သူ့အမေရဲ့နောက်ဆုံးခရီးတောင် ပို့လိုက်နိုင်သေးတယ်”

“ရှင်မိဘတွေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“အမပြောတာတော့ ငါ့ကိုမွေးတဲ့နေ့မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်လား။ ငါ ဘာကြောင့် အနက်ရောင်ကြီးပဲ ဝတ်သလဲသိလား။ ငါ အနက်ရောင်စတီ

မနှစ်သက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနက်ရောင်ကြီးပဲ ငါဝတ်မယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ငါ အကျင့်ချထားတာ။ ဒီမှာတွေ့လား။ ဒါက ငါ့ကိုမွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့တောင် တန်းကြီးတွေ။ ဒါက ငါ့အဖေ၊ ငါနဲ့တူသလား။ ငါ့မုန်းဆပြီး ဆွဲကြည့် ထားတာ”

“အောတုဂိုနို”

“မင်းဝမ်းနည်းသွားတာလား။ အခုတော့ ငါသိပ်ဝမ်းမနည်းတော့ ဘူး။ ဘဝကိုမြင်တတ်လာလို့။ ငါ့နားမှာ ကိန်းယဉ်တို့ ဒီနာတို့လိုအရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ မိဘရင်းလို ကောင်းပေးတဲ့အဖေလည်းရှိတယ်။ အခုဆို မင်းတောင် ထပ်တိုးလာပြီပဲ။ ပျင်းဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး”

“ဒီတောင်တန်းကြီးတွေက ဘယ်က တောင်တန်းလဲ”

“ချင်းတောင်တန်းကြီးတွေပေါ့။ ငါတို့က ချင်းလူမျိုးတဲ့ အဖေပြော တယ်”

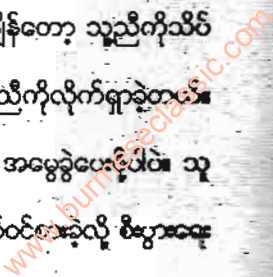
“ဟင်!”

သူမသိပ်အံ့ဩသွားရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမယေဇ်ဇ် တည်းက ကြားဖူးနေတဲ့ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလေးသုံးပါးက သူတို့ဖြစ်နေ တာမို့ပါ။ သူမ ဘာစကားမှစပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝိညာဉ်မဲ့သွားသလို

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူမအိပ်ရာထဲ ဘုန်းခနဲလှဲချလိုက် သည်နှင့် ငယ်ငယ်တုန်းက မရိုးနိုင်အောင် နားထောင်လာခဲ့ရတဲ့အဘ ခြောပြနေကျပုံပြင်တစ်ဖုဒ်ကို ကြားယောင်မိလိုက်သည်။

“ဟိုးတုန်းက မိသားစုတစ်စုမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိခဲ့သတဲ့။

အဲဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတယ်။ မိဘတွေက သိပ်စည်း စာမီးကြီးပြီး အတိုင်းထက်အလွန် ချုပ်ချယ်ကြတယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ထဲမှာ ဂျစ်ကတ်ကတ်နေတဲ့အငယ်ကောင်က မိဘတွေမလုပ် ပုံတာဖြစ်ထားတာမှန်သမျှကို တစ်ခုမကျန်လှုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိဘ တွေက သူ့ကိုပိုပြီးချုပ်ချယ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ သူက မိဘတွေလုံးဝ သဘောမတူနိုင်သူကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်။ မိဘတွေက ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကိုမှမထောက် အိမ်ဖော်မကိုမှလက်ထပ် ခုကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မိ ဂျစ်တိုက်တဲ့သားက ဘာကိုမှဂုဏ်မစိုက်ဘဲ အားလုံးနဲ့အဆက်အသွယ် ခြစ်သွားခဲ့တယ်။ မိဘတွေကွယ်လွန်သွားကြချိန်တော့ သူညီကိုသိပ် ချစ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေတဲ့သူ့အစ်ကိုက သူညီကိုလိုက်ရှာခဲ့တယ်။ အကြောင်းကတော့ သူညီကို သူ့သဘောနဲ့သူ အမွေခွဲပေးဖို့ပါပဲ။ သူ ထယ်ငယ်ကလည်းက ဆေးထိုးအပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့လို့ စီးပွားရေး

သမားဖြစ်ချင်ခဲ့ဘူး။ ကံဆိုးပါတယ်။ သူ့မနှစ်သက်တဲ့ စီးပွားရေး လောကထဲမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။ အကြောင်းကတော့ သူ့ရှာတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ညီက လောကကြီးကိုထာဝရစွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီလေ။ သူ သိပ်ရစ်ရတဲ့ညီရဲ့အသက်ကိုတောင် မကယ်တင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ ဆေး ထိုးအပ်ကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာကံကောင်းတာ တစ်ခုက သူ့ညီရဲ့ဘဝအပိုင်အစလေးက လောကမှာ တစ်ပင်ချန်ထား ခဲ့တာပဲ။ သူက နတ်သမီးလေးနဲ့တူတယ်”

“ဟင်... ဘာဘ၊ အဲ့ဒါ လှည့်မယ်ပေါ့နော်”

ဟု သူမသွက်လက်စွာဖြေခဲ့တုန်းက ဘာဘက သဘောကျကာ ရယ်မောခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုပုံပြင်လေးက သူမဘဝပဲဆိုတာ သိနေခဲ့ပေမယ့် ကျန်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကိုတော့ သူမ အခုမှနားလည်လာခဲ့ရတာပါ။ ထိုပုံပြင် ကိုတော့ သူမက တကယ်ပဲဇဏ္ဍာရီလိုထင်ထားခဲ့တာလေ။

သူမအသက် (၁၃)နှစ်အရွယ်ကဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်လေးကို သူမ နှင့်ဘာဘ ချင်းပြည်နယ်သို့အလည်ရောက်ခိုက် ပြောပြခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီတောင်တန်းကြီးတွေမှာ လွှမ်းမောဖွယ်ကောင်းတဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာလဲဟင်... ဘာဘပြောပြမှာလား”

“သမီး နားထောင်ချင်သလား”

“ဟုတ်”

“တကယ်ရင်နာစရာဖြစ်ရင်လေးပါ။ အဲ့ဒီနေ့မှာ ဆေးရုံပေါ် မွေး လုမွေးခင် လူနာသုံးယောက်ရောက်လာကြတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ မိုင်းမှန်ထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကလေးကို အသက်စွန့် မွေးသွားတာပဲ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ပဲ ကလေးကိုအလွယ် တကူမွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... ကံဆိုးတာက သူခင်ပွန်းခေါ်ပြီလို့လည်း ကြားလိုက်ရော သွေးနုသားနုနဲ့ စိတ်နောက်သွားရရှာတယ်။ ကျန်တစ် ယောက်ကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာဆိုပေမယ့် ကလေးမမွေးနိုင်ရှာပြန် ဘူး။ နောက်တော့ ရွေးချယ်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ ကလေးအသက်နဲ့ မိခင် အသက်။ မိခင်ဆိုတာ တကယ်ကြီးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ သူကလည်း အသက် စွန့်သွားရှာတယ်။ ကလေးအသက်ကိုပဲ ယူပေးပါတဲ့။ ဒါက သူတို့မိသားစု ရဲ့နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပါတဲ့။ ကလေးကို ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေး ပါလို့အတန်တန်မှာထားပြီး ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ပေးသွားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီ ဆွဲကြိုးလေးရဲ့လှောင်ကက်ထဲမှာတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံနဲ့ အားခွဲ သားတစ်ယောက်ပုံပဲ။ အဲ့ဒါ ကလေးရဲ့အဖေနဲ့အမေပေါ့။ ဝဋ်ဆုတ်လို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာမို့ အဲ့ဒီဆရာဝန်ပေါက်စလေးဟာ ချွေးမျိုးမရှိ ချက်နာ

လယ်လေးနဲ့ လောကအလယ်ကိုရောက်ရှိလာတဲ့ ကလေးသုံးယောက်ကို မွေးစားဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီဆရာဝန်က သူ့အမှန်တကယ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒ ကို ဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ အဆိုတော်ဘဝဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ မဖြစ်ခဲ့ တဲ့အဆိုတော်ဘဝကို ကလေးသုံးယောက်ထံ အပ်နှံချင်တယ်ထင်ပါရဲ့”

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲဟင် ဘာဘ”

“ဆရာဝန်က ကံကောင်းချင်တော့ ကလေးသုံးယောက်မှာ ဂီတ ပါရမီက ပြည့်ဝနေခဲ့တယ်”

“အဲ့တော့ ဆရာဝန်က မျှော်သွားတာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ကွ။ သူ့မှာ ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ ပြည့်စုံသွားပြီလေ။ သမီးလည်းရှိတယ်။ ဆားသုံးယောက်လည်းရှိတယ်။ ချစ်စရာသားသမီး တော့ ရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာလိုအပ်သေးလို့လဲ။ သိပ်ပျော် စရာကောင်းသွားတာပေါ့”

ဟဲ့ ဘာဘက အားတက်သရောပြောခဲ့ဖူးသည်။

သူမ သက်ပြင်းမောကိုချလိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၁၇)

နေရောင်ခြည်က ခုတင်ပေါ်သို့စူးပြီး မြာကျလာတာကြောင့် သူမ ထပ်အိပ်၍မရတော့။ မနေ့ညက သူမ အိပ်လိုက်တာ ပြတင်းတံခါး ခိတ်ခိတ်လိုက်ဘူးပဲ။

သူမက မျက်လုံးနှစ်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ခုခုကိုသတိရသွား မိသလို ဝရန်တာဘက်ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကစားလုပ်နေသော လူချောလေးသုံးယောက်ကို အဆွင်သင့်တွေ ချစ်နေသည်။

သူမက ကျွဲကျနပ်နပ်ကြီး တစ်ချက်ပြုပစ်ကာ အားကစား

ထက်စုံလဲပြီး ပြေးဆင်းလာကာ သူတို့ကြားဝင်ပြီး ကမောက်ကမနှင့်တတ်
သလောက်မှတ်သလောက်ကလေး လုပ်နေလိုက်သည်။ ကမောက်ကမနှင့်
သူမကို သူတို့က ရယ်ချင်နေကြပါသော်လည်း ပြုံးမိမိနဲ့ပင် တစ်ဖက်သို့
လှည့်သွားကြသည်။ သူမက ဒါကိုသဘောမပေါက်ဘဲ သူတို့နှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်သို့ရွှေ့လိုက်ပြီး ဆက်လုပ်နေလိုက်ပြန်သည်။

“မပြေးကြသေးဘူးလား”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ငါလည်း ရှင်တို့နဲ့လိုက်ပြေးမယ်လေ”

“မင်းက ငါတို့ကိုလိုက်နိုင်လို့လား”

“ရှင်တို့ထက်တောင် ပြေးနိုင်သေးတယ်”

“လေကတော့ စံပဲ”

“တကယ်ပြောတာ ရှင်တို့နဲ့ငါနဲ့အပြေးပြိုင်မလား”

“လှဦးမယ်၊ မင်းက သနားစရာပဲ။ မင်းပဲ ငါတို့ကိုရှုံးမှာ”

“အိမယ်၊ အထင်သေးလို့။ ငါနိုင်ရင် ရှင်တို့ဘာချီးမြှင့်မှာလဲ”

“မင်းက ဘာလို့ချင်သလဲ”

“ငါနိုင်ရင် ရှင်တို့သုံးယောက် ငါ့ကိုရုပ်ရှင်ပြရမယ်။ မုန့်ထိုက်

ကျေးရမယ်။ တစ်နေ့ကုန် ငါသဘောပဲလုပ်ပေးရမယ်”

“မင်းရှုံးရင်ရော”

“ရှင်တို့ ငါ့ကိုဒီမှာမနေစေချင်ဘူးမဟုတ်လား။ ငါ့ဘာသာဆီပြန်
မယ်”

“အိုကေ၊ ဒါဆိုပြိုင်မယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ သဘောတူသလား”

“တူတယ်”

“ငါလည်း အိုကေပဲ”

သုံးယောက်သား ညီညွတ်နေကြတာကြောင့် သူမက မြင်မြင်ကပ်
သွားသည်။ သူမရင်ထဲ ကြိုးဝါးနေမိသည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ဟု။

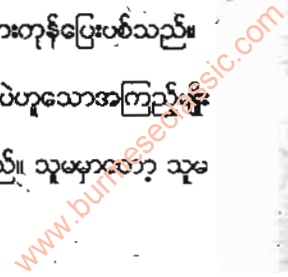
“ပန်းတိုင်က ဘယ်နေရာလဲ”

“ငါတို့အမြဲနားနေကျ ခုံတန်းလေး”

“အိုကေ”

သူမဦးနှောက်ထဲ အနိုင်ရရှိနည်းလမ်းတွေကိုသာ ကွက်ပြည့်စဉ်း
စားနေခဲ့ပါသည်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံးဟု ရိုးရိုးနောင်က စအော်လိုက်သောအခါ
မှာပဲ သူမက အားလုံးထက်သာသွားအောင် အားတုန်ပြေးပစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ကတော့ သူမကို ရှုံးမှာပဲဟူသောအကြည့်ကို
နှစ်ပြုံးမိမိကြည့်ကာ ပုံမှန်ပင်ပြေးနေလိုက်ကြသည်။ သူမမှာတော့ သူမ
အကြံနှင့်သူမမို့ အားတုန်ပြေးနေပါသည်။

သူ့အတော်လေးပြေးပြီးလို့ သူတို့နဲ့နည်းနည်းဝေးသွားချိန်မှာ သူမ အတော်လေးမောဟိုက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် သူမ ခဏမျှအနားယူ လိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပဲ အောတုဂိုနီက သူမကိုမိလာခဲ့ပါသည်။

သူမမှာ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အရှိန်နှင့် ပြေးလာသည် အောတုဂိုနီရဲ့ညှို့သကျည်းကိုသာ စောင့်ပြီး ကျကျနန ကန်ထည့်ပစ်တော့သည်။

“အား...”

အောတုဂိုနီမှာ အတော်လေးအိမ်ခွဲသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ အော်သံ စူးစူးပါးပါးကြီးနှင့်အတူ ခြေထောက်ကိုကိုင်ကာ လမ်းမကြီးပေါ်လဲကျ သွားတော့သည်။

“လှဦးမယ်... လှဦးမယ်။ ဟေ့ S.P မ”

ဉာဏ်များသောသူမက လှည့်ပစ်မကြည့်တော့ပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင် အောတုဂိုနီကို သူမနိုင်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူမပျော်ရွှင်နေပြီး သိပ်မကြာ ပါ။ သူမနားသို့ ရိုဒီးနောင်က မိလာပြန်သည်။

“ငါက ခြေသလုံး မာတယ်နော်။ ကန်ထည့်လိုက်ရုံနဲ့ အောတု လိုမလဲနိုင်ဘူး”

ကပ်၍ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်ခုကြောင့် သူမမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်သွားရသည်။

“အား... အား... နာတယ်”

သူမကိုကျော်လှကျော်ခင် ရိုဒီးနောင်ကို သူမဉာဏ်များကာမှ ရ ပေတော့မည်။ ရိုဒီးနောင်က သူမဉာဏ်များတာကိုသိနေ၍ထင်သည်။ လှည့်ပစ်မကြည့်။

“အားလား... အား”

သူမက အမှန်တကယ် ဗိုက်ထဲက ခံစားလာရပုံမျိုးနှင့် over လုပ်ကာ ပဲများပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ အသည်းနုလုံးနုတဲ့ ရိုဒီး နောင်က အငိုက်မိသွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်ထဲက နာတယ်”

“တော်တော်ပဲလား။ လာ၊ ငါတို့ပေးမယ်”

ဟုစေတနာပိုကာ သူမလက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်လာချိန်မှာတော့ သူမက ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေရာမှ ချက်ချင်းအခြေအနေပြောင်းသွားပြီး ရိုသမျှအားတို့ကို လက်တွင်စုစည်းကာ အားကုန်တွန်းလှဲပစ်တော့သည်။

“အား”

“ဟဲ့ဟဲ့... ရှင်က ခြေသလုံးမာရင်လည်း တင်ပါးရိုးတော့ မမာနိုင်ပါဘူး။ ဆောရိုးနော်”

ရွတ်နောက်နောက် ပြောင်ချော်ချော်နှင့်လုပ်သွားသော သူမကို ရိုအီးနောင် စိတ်မတိုဖြစ်တော့ဘဲ ပြုံးမိသွားပါတော့သည်။ မကြာခင် လဲကျနေသောရိုအီးနောင်နား၊ ဖိုကိန်းယဉ်ရောက်လာသည်။

“ရရဲ့လား... ဒီးနာ”

“လက်ဆက တော်တော်ပြင်းတယ်ကွ။ ဉာဏ်လည်းများတယ်။ မင်းသတိထား ကိန်းယဉ်။ မင်းကိုလည်း သူတစ်ခုခုလုပ်လိမ့်မယ်”

သူသတိပေးလိုက်ပေမယ့်လည်း ကိန်းယဉ်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။ ဖိုကိန်းယဉ်၊ လှဦးမယ်ကိုမိသွားချိန်မှာတော့ လှဦးမယ်က စဉ်းစားကြေပ်သွားပါတော့သည်။

“အောတုခြေထောက်နာသွားလို့ မင်းကိုဒေါသဖြစ်နေပြီ”

“ငါက သူ့ကိုမကြောက်ဘူး”

“ဒီးနာလည်း မင်းကြောင့်ပဲ နာသွားရပြီ”

“သူက စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး”

“မင်း၊ ငါ့ကိုရော ဘာလုပ်ဖို့ကြံရွယ်နေသလဲ”

“ရှင် ငါ့ကိုအရှုံးပေးရင်တော့ ငါကဘာမှမလုပ်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆို ငါ့ကို ဟိုကောင်တွေထုမှာပေါ့”

“အရှုံးပေးပေးဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ပြိုင်ပွဲဆိုမှာတော့ အရှုံးပေးလိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရှင်နဲ့ငါဆက်ပြိုင်ကြတာပေါ့။ ရှင် အဲ့ဒီလိုပြေးနေရတာ မမောဘူးလား”

“ဘယ်လိုမှမနေဘူး”

“ရှင်နဲ့ငါနဲ့ပြေးရင်း သင်္ချာတွက်ကြမလား”

“အင်း... ကောင်းတယ်။ အလုပ်နှစ်ခုဆိုတော့ အာရုံပိုလန်းတာပေါ့”

“တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင်”

“နှစ်”

“နှစ်နဲ့သုံးပေါင်းရင်”

“လေး”

“ဟား... ဟား။ ရှင်မှာပြီး... ငါး”

“ဪ... အင်း”

“သူညနဲ့တစ်ပေါင်းရင်”

“တစ်”

“သုညနဲ့ငါ့ပေါင်းရင်”

“ငါး”

“ဆယ်ထဲက ငါးနှုတ်ရင်”

“ငါး”

“မှားပြန်ပြီ၊ ရေကျန်တယ်”

“ဟားဟား... လှဦးမယ်၊ မင်းသိပ်ဉာဏ်များတာပဲ”

“ကဲ... ဆက်ပေါင်းမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက ကလိကမာလျှောက်ပြောနေခဲ့သည်။ ဇိုကိန်း ယင့်က သူမရဲ့အာပလာသချာထဲ မျှောနေခဲ့၍ ပန်းတိုင်နားရောက်လုနီး အချိန်ပင် သတိမထားမိလိုက်ပါ။ သူမကအကြံနှင့်မို့ ဇိုကိန်းယင့်ရဲ့ဉာဏ် ရည်ကို အလစ်မပေးစတမ်း မေးခွန်းက တရစပ်။ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီး သုံးကိုက်လောက်အကွာမှာတော့ သူမက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဇိုကိန်းယင့် ရဲ့လက်ကိုဆွဲပစ်လိုက်ပြီး ဇိုကိန်းယင့်ကို နောက်သို့ရောက်သွားစေတာ သူမက ဒရုကြမ်း အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးပစ်လိုက်သည်။ ဇိုကိန်းယင့် ကြောင်နုနုနေစဉ်မှာပဲ သူမက ပန်းတိုင်ကိုရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟဲဟဲ... ကိန်းယင့်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ပြိုင်ပွဲလေးပါနော်”

“မင်းသိပ်ဉာဏ်များတဲ့ငါ့တိလေးပဲ။ ငါ ဒီးနာစကားကိုသတိလွှတ်

သွားခဲ့တယ်”

“ရှင်တို့ ကျကျနပ်နပ်ရုံးသွားပါတယ်နော်”

ဖြိုင်ပွဲက တံရားမျှတမှုမရှိလှသော်လည်း ဇိုကိန်းယင့်မှာ ဉာဏ် များတဲ့သူမကို ကျေနပ်စွာပင် ပြုံးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဟားဟား... ပျော်စရာကြီး၊ ရှင်တို့ကတိအတိုင်းပဲနော်”

“ငါတို့က ရုံးသွားပြီပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟဲဟဲ... လူချောလေးတွေ ဒီနေ့တော့ လူချောလေးတွေထိပ်

မှာ ဘုရင်မကြီးရှိနေပြီ။ ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဇိုကိန်းယင့်က အောတုဂိုနီမဟုတ်တဲ့အတွက် သူမကိုသာ ကြင်နာ စွာကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူတစ်ဖက်သား မခံချင်အောင် စ၊နေလေ့ရဲ့။

အားနိုး (၂၀)

“မရဘူး၊ အောတုရိုန်ရဲ့ကားထဲမှာပဲ အားလုံးပြုစီးမယ်”

“ဟား... ငါတို့”

“မရဘူး၊ ဒီနေ့ ငါ့သဘောပဲ”

ဘယ်လိုမှပြောမရတဲ့အဆုံးမှာတော့ သူမရဲ့ဆန္ဒအရပင် အောတု
ရိုန်ရဲ့ကားထဲ ဝင်ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ကပြော... S.P မ၊ မင်းကို ငါကဘယ်မောင်းပို့ရမှာလဲ”

“ရှင်တို့က မန္တလေးသားတွေပဲ၊ ရှင်တို့သွားနေကျနေရာကို ငါ

လိုက်မယ်”

“KTV တို့ နိုက်ကလပ်တို့ ကျူစုံတို့ နင်လိုက်မှာလား”

“ဇာတိက ပြလာပြီ။ အဲ့လိုကြီးကို ငါက သွားစရာလား”

“ဒါဆို မင်းကဘယ်သွားမှာလဲ”

“အင်း... အဲ့ဒါဆိုရင် မိန်းကလေးတွေသွားတတ်တဲ့ပလာဇာတို့

စင်တာတို့ကိုသွားမယ်”

“ဟာ မသွားချင်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“အံ့မယ်! ရှင်တို့ကရော မသွားလို့လား။ ရှင်တို့ကို ငါ ပလာဇာ

မှာတွေ့ဖူးပါတယ်”

“အခု မသွားချင်ဘူး”

“ငါသွားမယ်”

“မပို့ဘူး”

“ကတိမတည်သူက အခြောက်ပဲ။ အောတုဂိုနို၊ ရှင်က အခြောက်

လား”

“မင်းဘာပြောတာလဲ”

“ရှင် မကြားဘူးလား”

“မင်းနော်”

အောတုဂိုနိုက မကျေနပ်ပေမယ့်လည်း သူမဆန္ဒကိုလိုက်လျော

မိခဲ့ပါသည်။ ပလာဇာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် သူမက တစ်ခုခုကိုဆတ်
ဆတ်သွားပုံမျိုး ရယ်ချင်လာခဲ့သည်။

“ဒီးနာ... ရှင် အဲ့ဒီတုန်းက အတော်စိတ်ညစ်ခဲ့မှာပဲနော်”

“ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ဆိုတော့ မယုံနိုင်တာကပိုတယ်”

“မင်းတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

အောတုဂိုနိုက စိတ်ဝင်စားသလိုမေးလာ၍ သူမက ပိုကလီချင်
သွားကာ ဂရုမစိုက်သလိုနေပစ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းကြတော့
သူမက သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ကြားမှာနေရာယူကာ လျှောက်လာသည်။
သူတို့လေးယောက်ကို အချို့အချို့နှင့် အားလုံးသောလူများက မသိမသာ
နှင့်တစ်မျိုး သိသိသာသာနှင့်တစ်ဖုံကြည့်လာကြသည်။ သူမက ရေခဲမုန့်
စားချင်မိ၍ ကောင်တာမှာရပ်လိုက်စဉ်... .

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရေခဲမုန့်စားမယ်လေ။ ရှင်တို့ရောမစားဘူးလား”

“လှည့်မယ်... မင်းကလေးလား”

“အဲ့ဒီလိုပဲဆိုရင်ရော”

“အွန်း၊ ငါရောစားမယ်”

“သွားပြီ... ငါတို့ကိန်းယဉ်ပါ ဂေါက်သွားပြီ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲ့ဒီလိုလျှောက်လုပ်ရတာက အရသာတစ်မျိုး ထူးတယ်ကွ။ ငါလည်းစားမယ်”

ဟု ရိုဒီးနောင်က ဆက်ပြောလိုက်သည်တွင်...

“အောတုရိုနို၊ ရှင်ရောစားရမယ်”

“မစားချင်ဘူး”

“စေတနာရှိလို့ဝယ်ကျွေးတယ်မထင်နဲ့။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်နေမှာလို့ ဟွန်း... ဟိတ်! ရေခဲမုန့်လေးခုပေး။ ချောက်လက်ရှည်းပဲ”

သူမက တစ်ဆက်တည်းပြောကာ လေးချက်ပြီးပင် မှာပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ကိုယ်နေသော ရေခဲမုန့်ကောင်တာမှမိန်းကလေးက ယောင်ယောင်နနနှင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း...

“အစ်မက လှဦးမယ်နော်”

“သိလို့လား”

“Audience Park ပဲ သိတာပေါ့။ အဲ့ဒီရိုးပွဲနေ့က လာကြည့်တယ်လေ။ အရမ်းသဘောကျတာပဲ။ တကယ်”

ဟုပြောလည်းပြော လုပ်လည်းလုပ်ကာ ရေခဲမုန့်ကိုတစ်ခုလုံးပေးလာသည်။ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူတို့သုံးယောက်ကိုထောင့်

လိုက်သည်။

“ဒီးနာ၊ ကောင်းလား”

“အင်း... ဒါ၊ ငါပထမဆုံးစားဖူးတာပဲ”

“ကိန်းယင့်၊ ရှင်ရော”

“အင်း... ငါသဘောကျတယ်။ ခံစားမှုတစ်မျိုးထူးတယ်”

သူ့ကိုများမေးလာလေဦးမလားဟု သူတောမယ်ကြိုက် လှဦးမယ်က သူ့ကိုပင်ဂရုမိုက်တော့ ဘဲ လှည့်သွားပါ၍ သူ့မှာတော့ ကိုးရိုးကားများနှင့်။

သူတို့က လေးယောက်ကြီးမို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီးဖြစ်နေတာကြောင့် ပလာစတစ်ထဲမှလူတွေက သူတို့ကိုသိသိသာသာ ဘယ် ကြည့်နေကုန်ကြသည်။ သူတို့က ပလာစတစ်ထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားချင်ပေမယ့် ဆရာမကြီးက ဘာမှမထူးခြားသလိုနေနေတာကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် ဆက်နေလိုက်ရသည်။ ဖိနပ်ရောင်းသောသိုင်ရှေ့သို့အရောက်မှာတော့ သူမက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။

“ငါ ဖိနပ်ဝယ်မယ်။ ရှင်တို့ ငါ့ကိုဖိနပ်ရွေးပေး။ အဲ့ဒါကို အောတုရိုနို၊ ဝယ်ပေး”

“မဝယ်ပေးဘူး”

“အောတုဂိုဏ်”

“မဝယ်ပေးဘူးကွာ”

“ရှင့်ကို လူတွေအများကြီးကြည့်နေတယ်နော်။ မဝယ်ပေးလို့ ကတော့ အကျယ်ကြီးအော်ပစ်လိုက်မှာ”

“အောတု ဝယ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟု ရိုဒီးနောင်က မထူးခြားသလိုပြောလာပြီး ဇိုကိန်းယဉ်ကပါ သူ့ဘက်မှာမို့ အောတုဂိုဏ် အောင်သက်သက်ပင်။ သူမ ပျော်ပါသည်။ လူချောလေးဆုံးယောက်က သူမစီးဖို့ဖိနပ်ကို စမတ်ကျကျရွေးချယ်ပေး နေလို့ပါ။

“ဒါလည်း ငါတို့ဘဝမှာပထမဆုံးပဲ။ လူဦးမယ်လုပ်လိုက်ရင်တော့ အဆန်းကြီးပဲ”

ဟု ရိုဒီးနောင်က ပြောနေပါသေးသည်။ မိန်းကလေးစီးဖိနပ်ဆိုင် မှာ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို စိတ်ပါလက်ပါရွေးနေကြသောသူတို့ကို အချို့တွေက စိတ်ဝင်စားသလို ပြုံးပြကြည့်လာကြသလို သူမကိုလည်း အားကျသလို ငေးမောလာကြသည်။

သူမကတော့ အောတုဂိုဏ် မကျေမနပ်နှင့်ဝယ်ပေးသောဖိနပ်ပင် သဘောကျကျနှင့်ကြည့်နေဖြစ်သေးသည်။

“ရိုဒီးနောင်၊ ရှင်လည်း ငါ့ကိုတစ်ခုခုဝယ်ပေးဖို့ အစီအစဉ်မရှိ ဘူးလား”

“မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ငါက ဝက်ဝံရုပ်အကြီးကြီးလိုချင်တာ”

“မင်းကြိုက်တာရွေးလေ၊ ငါဝယ်ပေးမယ်”

ဟုပြောလာသဖြင့် သူမက အရုပ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ထဲဝင်ကာ အဝါ ရောင်မွှေးပွဲဝက်ဝံရုပ်ကြီးကိုရွေးလိုက်သည်။

အောတုဂိုဏ်ရဲ့ဘုကျကျမျက်နှာပေးက ထိုအရုပ်ကြီးကြောင့် ပြေ လျော့သွားသည်။

“အောတုဂိုဏ် . . . ရှင်ရောအရုပ်ချစ်သူလား”

“အင်း . . . အောတုက အရုပ်တွေကိုသဘောကျတယ်”

“ရော . . . ဒါဆို ဒါကြီးပွေ့ခဲ့၊ အကြီးကြီးဆိုတော့ ငါမနိုင်ဘူး”

ဟုသာကောက်ကာငင်ကာပြောကာ အရုပ်ကြီးကို အောဟုဂိုဏ်ထံ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ အောတုဂိုဏ်မှာ ကိုးရိုးကားရားနှင့် မအပ်မစပ်အရုပ် ကြီးစွဲလာပြန်သည်။

“ကိန်းယဉ်၊ ရှင်ပဲကျန်တော့တယ်”

“မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ”

“တတ်စုံတစ်စုံဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတယ်။ ဖိနပ်နဲ့တတ်စုံလေ”

“ဝယ်ပေးမယ်လေ၊ မင်းရွေးလိုက်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က အောတုဂိုနီထက် အများကြီးလိမ္မာတယ်။

ငါတတ်ဖို့အင်္ကျီကို ရှင်တို့ပဲရွေးပေးလိုက်။ ရှင်တို့က မျက်စိပေါက်တာပဲ”

ဟု ထိမထင်လေးပြောလိုက်ပါသေးသည်။ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ခေါင်းချင်းဆုံကာ ရွေးချယ်ပေးနေသော သူတို့သုံးယောက်ကို သူမက အရသာခံကြည့်နေလိုက်သည်။ အောတုဂိုနီကတော့ မအိမသာကြီးပဲ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်၍ ရွေးပေးနေပုံမျိုးပါ။

ထိုနေ့က သူမတို့တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်ဖြစ်ကြပြီး ည(၉)နာရီ ခွဲပွဲရပ်ရှင်ကြည့်ကာ ညဉ့်နက်မှပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူမဘဝမှာ ထိုအချိန် လေးတွေကိုသာသာလိုက်စမ်းပါဘိ။

အားနိုး (၂၀)

“ကိန်းယဉ်... မင်း၊ လှဦးမယ်ကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ရိုးရှင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ငါကတော့ လှဦးမယ်ကိုခံစားမှုအသစ်တွေပေးနိုင်တဲ့ ငတိလေး လို့မြင်တယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အသစ်တွေကိုဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ သူနဲ့ တော့ ငါ့ခံစားချက်ကလည်းအသစ်ပဲ။ အောတု၊ မင်းရော”

“ဘာတစ်ခုမှအချိုးမပြေတဲ့ S.P မပဲ။ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့် သူကမင်းကိုပိုတိုက်တာ။ သူက ချစ်စရာကောင်း

ပဲထင်တာ”

“ဘယ်နေရာလဲ။ မျက်နှာလေးလား၊ ကိုယ်လုံးကုံးပေါက်လား၊ အရပ်ပုပုလား။ ဘာတစ်ခုမှအဆင်မပြေဘူး”

“ငါတို့ အောတုလည်း လှဦးမယ်နဲ့တော့ တော်တော်ပြောင်းလဲ သွားတာပဲ”

“ဘာလဲ”

“အကောင်းမြင်တတ်ရင်လည်း မကောင်းလေးတော့ပြောတတ် လာတယ်လေ။ ခါတိုင်းဆို မင်းက ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုအေးစက်စက်”

“မင်းတို့ကရော”

“ငါတို့ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ လှဦးမယ်က ချစ်စရာကောင်း တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။ သူက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး”

“သူရောက်လာတော့ ငါတို့ကြားထဲမှာ ပျော်စရာလေးတွေတို့လာ တယ်။ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းမသွားတော့ဘူး။ အသစ်ပေါ့”

“ဟိတ်! နှင်တို့ဘာတွေသစ်နေကြတာလဲ။ ငါ့အကြောင်းပြော နေတာလား”

ဟုဆိုကာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့လှဦးမယ်အသံကြောင့် သူတို့က အသံ လာရာဘက် လှည့်ကြည့်လာကြသည်။

“မင်း၊ ဒီနေ့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား လှဦးမယ်”

“ငါ့ ရှင်တို့ကိုချောက်တွန်းဖို့စဉ်းစားနေတယ်လို့ ရှင်တို့မထင် ဘူးလား”

ဟုဆိုကာ အကဲစမ်းသလိုမေးလိုက်သည်တွင် ထိတ်လန့်သွား သောသူတို့ပုံစံကြောင့် သူမက တဟဲဟဲရယ်ကာ...

“စိုးရိမ်သွားကြတာထင်တယ်။ ငါ အဲ့လောက်ကြီးဆိုးနေပြီလား”

“အဲ့ဒီထက် သာနေလို့ပါ”

“ငါ့ကိုတော်တော်ချစ်ကြတယ်ထင်တယ်နော်။ ရှုံ့ချဖို့ဆိုရင် သုံး ယောက်လုံး ညီညွတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ ဒီဝဋ်က ကျွတ်တော့မှာ ပဲ။ ငါ မန္တလေးမှာနေတာ သုံးလပြည့်တော့မှာလေ။ ငါ့ကို ဘာဘာလားခေါ် တော့မှာ”

“ဟင်! ”

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ရှင်ထဲမှာ မကောင်းကြပြန်ပါ။

“နောက်ဆို ငါ ရှင်တို့ကို ဘယ်တော့မှလာရှင်နိုင်တော့မှာမဟုတ် နဲ့”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“ငါက ဘာဘနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲမှာပဲ ပန်းချီဆွဲမယ်။ ကဗျာရေးမယ်။ တယောထိုးမယ်။ Piano တီးမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါ့နေကိုမမြင်ဖူးတဲ့နေ့ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ရောထွေးဆက်ဆံတာ ဘာဘက မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါအခုလို လွတ်လပ်ခွင့်ရတုန်းလေး ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့တာ။ ငါလုပ်ချင်တာမှန်သမျှလည်း လုပ်တယ်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးလည်း စားတယ်။ ရေခဲရေလည်းသောက်တယ်။ အချဉ်လည်းစားတယ်။ ငါက ဘာဘက လွဲရင် တခြားလူတွေနဲ့သိပ်စကားမပြောဖူးဘူး။ ငါ ရှင်တို့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်တို့နဲ့တွေ့ရတာ ငါ့ပျော်ရွှင်ရတယ်”

“မင်းတကာယ်ပြန်တော့မှာလား လှဦးမယ်”

“ဘာဘက ငါ့ကို မနက်ဖြန်လာခေါ်တော့မှာ”

“ဖုန်းဆက်ခဲ့တာလား”

“ငါအလိုလိုသိနေတယ်။ မနက်ဖြန် သုံးလပြည့်ပြီလေ။ ဘာဘက တိကျတယ်။ ရှင်တို့လည်း သူ့အကြောင်းကိုသိပါတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီအချိန်လေးတွေကို အမြဲတမ်းအမှတ်ရနေပါမယ်။ ငါ့ရှင်တို့ကိုဘယ်တုန်းကတည်းက သိတာလဲ သိလား။ ရှင်တို့ငါ့ကိုမသိခင်ကတည်းကပဲ။ ငါ့ရှင်တို့ကို ကန်တော်ကြီးမှာ စသိခဲ့တာ။ ငါ့ရှင်တို့ကိုအရင်က

တယ်လို့တောင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ငါက အဲဒါကိုသတိရလို့ အောတုဂျိန်ကို ကန်တော်ကြီးပို့ခိုင်းတာ၊ အောတုဂျိန်က ငါ့ကိုမပို့ပေးဘူး”

ထိုစကားကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ အောတုဂျိန်ရင်ထဲ ကြီးစွာခံစားလိုက်ရသည်။

“ပြီးတော့လည်း ငါ့ကို S.P မလိုခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ရှင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်က ငါ့ကိုဝက်သားတုတ်ထိုးလည်း စားကူတယ်။ မကျေနပ်၊ မကြည်ဖြူပေမယ့် အလျော့ပေးခဲ့တယ်။ ကိန်းယဉ်ကိုလည်း ငါက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ကို Piano တီးသင်ပေးတယ်။ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပေးတယ်။ ဒီးနာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ့ခက်ခဲနေချိန်တိုင်း မသိဘဲနဲ့ ကူညီပေးခဲ့တယ်။ စိတ်မပါပေမယ့်လည်း နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပေးတယ်။ ရှင်တို့တွေ လွတ်လပ်တော့မှာပါ။ ငါသွားတော့မှာလေ”

“လှဦးမယ်၊ မင်းဆက်နေပါဦးလား။ ငါတို့က အခုမှ မင်းနဲ့အတာကျစရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းက ဂျီကာမလေးပဲ။ မင်းမရှိရင် ပျင်းစရာကြီးဖြစ်တော့မှာ”

ကိန်းယဉ်နဲ့ဒီးနာကတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောလာကြ

သည်း သို့သော် သူမရဲ့ ဘုတောတော အောတုဂိုဏ်းကတော့ သူမကို လှည့်ပစ်မကြည့်။

“ရှင်တို့ ငါ့ရဲ့စိတ်နှလုံးကတော့ ငါ့ကိုဟန်ဆောင်ပြီး မပြောပါနဲ့”

“ငါတို့က ဟန်ဆောင်တတ်ပါဘူး။ ငါ့ Piano ကို ငါတို့သုံး ယောက်ကလွဲရင် ကိုင်ခွင့်ရှိတဲ့လူက မင်းပဲ လှဦးမယ်။ မင်း Piano ကို ဖိုးဖိုးတော်တော်တီးလိုက်တဲ့နေ့ကဆို ငါ့ကိုယ်ငါတောင်အံ့ဩတယ်။ မင်း ကိုစိတ်မဆိုးလို့ တကယ်တော့ ငါ့မင်းကိုခင်ပါတယ်”

“ငါလည်း မင်းကိုခင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလို ခင်ဖို့ကောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ငါမတွေးခဲ့ဖူးပါဘူး။ မင်းက ပွင့်လင်း ခိုးရှင်းတယ်။ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါက လူတစ်ယောက်ကိုအကြောင်းမဲ့ သက်သက်မကူညီတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ငါစတော့တွေ့ချင်းမှာ ပဲ ကူညီဖြစ်သွားတယ်”

“ရှင်တို့က အဲဒီလိုပြောတော့ ငါ့ရှင်တို့နဲ့ခွဲရာမှာကိုဝမ်းနည်းတယ်”

“မင်းမပြန်ပါနဲ့လို့တော့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြန်သွားခဲ့ မယ်ဆိုရင်တောင် မင်းက Audience Park အဖွဲ့ဝင်ပဲ။ မှတ်ထား နော်”

“ရှင်တို့က အဲဒီလိုပြောတော့ ငါမပြန်ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မပြန်နဲ့ပေါ့”

“ဘာဘာအကြောင်းကို ရှင်တို့သိသားနဲ့၊ ငါပြန်ရမှာ”

“မငိုပါနဲ့ဟာ”

“ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”

“အဲဒီမှာ မျက်ရည်တွေကျနေတယ်”

ရိုးရိုးနောင်က ထိုင်ရာမှထလာကာ သူမမျက်ရည်တွေကို ကြင်နာ စွာသုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းက အောတုဂိုဏ်းရင်ထဲ ဘာဖြစ်သွား မှန်းပင်မသိ။ ရိုးရိုးနောင်ကိုပဲ စိတ်တိုသွားသလို ယောက်ျားလေးတွေ ရှေ့ မျက်ရည်ကျနေတဲ့လှဦးမယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်သွားသလို။

“ဒါဆို ငါတို့ ဒီနေ့နှုတ်ဆက်ညပေါ့”

“အင်း”

“ခွဲခွာခါနီး ငါတို့နှုတ်ဆက်ပွဲလေးလုပ်ကြရင်ရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကိန်းယဉ်၊ ရှင်တကယ်ပြောတာလား”

“ငါမနောက်တတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ငါတို့ ဒီနေ့ည သီးသန့်ပါတီလေးလုပ်ရအောင်။ ဟိုဦးမယ် တို့ကလုပ်ပြပွဲလေ”

“ငါတီဆိုရင် စားသောက်ဖွယ်ရာ ပါရမှာပေါ့နော်”

“အိပေါ့”

“ဒါဆို အချိန်ရှိတုန်းသွားဝယ်မယ်လေ”

“အင်း. . . ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်။ ဒီးနာ၊ ရှင်နဲ့ငါသွားဝယ်ရအောင်။ ငါက ရှေး
ဝယ်ရတာကြိုက်တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာကြီး။ ကိန်း
ယင့်ရောလိုက်ခဲ့လေ”

“အင်း. . . လိုက်မယ်။ အခုလား”

“အခုပေါ့”

သူ့ကိုရောခေါ်ပြီးမလားဟု အောတုရိုန် နားစွင့်နေပေမယ့်လည်း
သူ့နာမည်တော့ လှဦးမယ်က ထင်မိရွတ်မလာပြန်ပါ။ သူက လှဦးမယ်
မြင်သာအောင် ခေါင်းလေးမော့လာဝေမယ့် လှဦးမယ်က သူ့ကိုလှည့်ပစ်
မကြည့်ပါ။

တကယ်တမ်း ထိုသုံးယောက် အပြင်ထွက်ဖို့ တာစုကြပြန်တော့
လည်း သူက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်မထားချင်။ သူ့ကိုခေါ်ဖို့
နည်းနည်းမှသတိမရကြတဲ့ ရဲဘော်ဟောင်းကြီးများဖြစ်တဲ့ ကိန်းယင့်နဲ့
ဒီးနာကိုလည်း တစ်ချက်စီလောက်ခွဲထိုးချင်မိသည်။

နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေတဲ့ သူ့စိတ်အစဉ်ကြောင့် သူကထိုင်ရ
တာ ညောင်းနေပြီဆိုသောပုံစံဖမ်းကာ အားလုံးရှေ့ မားမားကြီးရပ်ပြ
လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်ကြတဲ့သူတို့ကြောင့်. . .

“လှဦးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဒီတစ်ခါတော့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ရှင်က ငါမခေါ်တာကို ဝမ်းသာနေတယ်မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့။ ငါအများကြီးသက်သာတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ။ ငါ၊ ရှင်ကိုဂုဏ်မပေးတော့ပါဘူး။ ငါ့ကိုခင်တဲ့ဒီးနာနဲ့

ကိန်းယင့်ရှိနေတာပဲ။ ရှင်မလိုတော့ဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူက အောင့်သက်သက်ကြီးခံလိုက်ရပါသည်။
ဦးဆောင်ပြီးထွက်သွားသောသူမနောက်ကိုလိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသော
ဒီးနာနဲ့ကိန်းယင့်နားကပ်ကာ. . .

“ငါရော လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ရတယ်လေ။ ငါတို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ မင်းက လှဦးမယ်နဲ့မတည့်

တာပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဘာလဲ. . . မင်းကလိုက်ချင်လို့လား”

“ဘယ်သူက လိုက်ချင်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ။ မင်းပုံစံက လိုက်ချင်လားလို့”

“လိုက်ချင်မနေဘူး။ အလုပ်ရှုပ်တောင် သက်သာသေး”

“ဒါဆို ငါတို့သွားပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ။ ဟေ့. . .”

“အား. . . ဘုန်း. . . ဝုန်းခွမ်း”

သူ့လျှောက်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ဒီးနားနဲ့ကိန်းယဉ်က အလွတ်ရ
ရဲ့သားနဲ့ သူ့ကိုတမင်ကလိသွားတာဖြစ်၍ သူ့ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် ခုံတစ်
လုံးကိုဆောင်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ အဲ့ဒါကိုပဲ ဖိုကိန်းယဉ်နဲ့ ရှိဒီးနောင်က
ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေကြပါသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အောတုကို အဲ့လိုလေး
ကလိလိုက်ရတာ သူတို့သိပ်အရသာတွေ့သွားသည်ထင်ရဲ့။ ဒါဆို ဒီ
အကျင့်ကရော လှဦးမယ်ဆိုက ကူးစက်ခံရတာလား။

ထွက်သွားသောကားအနီလေးကိုကြည့်ပြီး အောတုရှိန် ခုံပေါ်
ဝုန်းခနဲထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုအကြီးအကျယ်
မကျေနပ်နေသလို လိတ်ခဲတင်းလင်းနှင့်။ သို့သော် သူ့ဒေါသတွေက
တဖြည်းဖြည်းနှင့်ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ လှဦးမယ်ပြောရင်လည်း ပြော
စရာပဲ။ သူ ဘာကြောင့် လှဦးမယ်ကိုမုရန်ဖြစ်ချင်ရတာလဲ။

“ငါ့မင်းကို အမှန်တကယ်မပို့ပေးချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့

စကားများရတာကို ငါကြိုက်လို့ပါ။ မင်းပို့ပေးဆို ငါ အခုပဲ ကန်တော်ကြီး
ကိုချက်ချင်းပို့ပေးမယ်။ တကယ် S.P မပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို
တောင် အမှန်မမြင်နိုင်ဘူး။ ငါက အဲ့လိုမျိုးကန့်လန့်မတိုက်ဘဲ လိုက်
လျော့ရမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ မင်းလိုချင်ရင် ဖိနပ်တစ်ရနဲ့ပဲ
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဆိုင်လုံးဝယ်ပေးနိုင်တယ်”

“အစ်ကိုလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

အနောက်မှထွက်ပေါ်လာသော မောင်နောက်ရဲ့အသံကြားမှ သူ
တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေတာပါလားဆိုတာ သတိဝင်လာ
သည်။

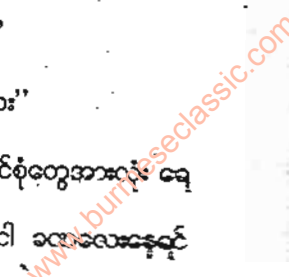
“ငါက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ စောစောက တစ်ယောက်တည်း စကားပြော
နေတယ်ဇေ”

“ဪ! အင်း. . . ဘာမှမပြောဘူး။ ဪ! မောင်နောက်၊ စတို
ခန်းထဲမှာ မီးဆိုင်းသီးတွေရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်လေ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ည၊ ငါတို့ပါတီလုပ်မလို့။ အဲ့ဒီမီးသီးရောင်စုံတွေအားလုံး ချေ
တူးကန်နဲ့ မြက်ခင်းကြားမှာ သွားပုံထားလိုက်။ ငါ ခလေးလေးနေရင်

လာခဲ့မယ်”

“မောင်နောက် ဘာကုလုပ်ပေးဦးမလဲ”

“ရတယ်၊ ငါဖာသာပဲလုပ်မယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်မွှေးရော”

“အပေါ်ထပ်မှာ မမလေးပြောထားလို့ထင်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတယ်”

“ဟင်!”

“မမလေးက ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း ပျင်းစရာကြီးပျူ့... မမလေးရှိရင် ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒေါ်မွှေးလည်းပါတော့ ဟင်းကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့”

အမှန်တကယ်ပဲ လှည့်မယ်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပါ။ အမှန်တော့ သူလည်း လှည့်မယ်ကိုမပြန်စေချင်ပါ။ လှည့်မယ်က ဖိုးဖိုးဖက်ဖက်နိုင်ပေမယ့် သူ့ လှည့်မယ်နှင့် နေရတာ ပျော်သည်။ ရန်ဖြစ်ရတာလည်းကြိုက်သည်။

သူ မီးဆိုင်မီးလုံးတွေဆင်၍ ပြီးလုနီးနီးအချိန်မှာပင် အပြင်တွတ် သွားသော သူတို့သုံးယောက်ပြန်လာကြသည်။ သည်တွင် မီးတွေဆင်နေသောသူ့ကိုမြင်၍ ထိုသုံးယောက်မှာ ကြက်သေသေက အံ့သြသွားကြသည်။

ဒီလိုကြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကောင်းမိ သွားပြန်တော့လည်း သူမနေတတ်ပြန်ပါ။

“ငါတစ်ယောက်တည်းပျင်းတာနဲ့ အပျင်းပြေဆော့နေတာ”

“ငါ့ရဲ့ ပါတီကိုပွဲဖို့တော့ပါလို့ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင်ရော ရှင်ကိုကျားကိုက်မှာမို့လား”

သူမဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်အော်ကာ လှည့်ထွက်မယ်ကြံတော့... .

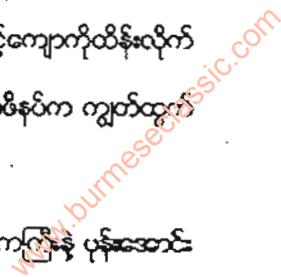
“ဟေ့ဟေ့... . ငါလည်း ဒီပွဲမှာပါမယ်”

နုနုရွရွစကားလုံးကိုမပြောတတ်ဘဲပြောလိုက်၍ အဆီအငေါက်မတည့်။ သူမက ပဲများပြီး ခြေဆောင့်ကာ သွားမယ်ကြံတော့ အသုံးမကျ တဲ့ဖိနပ်ချွန်ချွန်က မြက်ခင်းကြားက ခြေပျောလေးမှ နစ်ဝင်နေပါသည်။ ဒါကို သူမက မသိဘဲ ဖိုးဖိုးဖက်ဖက်လှည့်လိုက်တော့ ဟန်ချက်ပျက် သွားပြီး... .

“အမယ်လေး!”

လဲကျလှလှသူမကို ရှိခိုးနှောင်က လက်ဖြင့်ကျောကိုထိန်းလိုက် သည်တွင် အားလွန်ကာ မြေကြီးထဲနစ်ဝင်နေသောဖိနပ်က ကျွတ်ထွက်လာကာ လေထဲမြောက်တက်သွားသည်။

သည်တွင် မြေကြီးပျော့ပျော့ထဲ ဘယ်တုန်းကကြီးနဲ့ ပုန်အောင်

နေမှန်းမသိတဲ့တီကောင်က ဒေါက်ဖိနပ်နားကပ်ပါလာပြီး ရှိဒီးနောင်ရဲ့ လက်ဖခံတည်တည်သို့ အခွေလိုက်ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဝါး... အား... အား”

ရှိဒီးနောင်မှာ တီကောင်ကိုမြင်တာနဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လှူးသွားပြီး တဒတ်ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ မြေဦးတည်ရာပြေးကာ အနီးအနားမှ လှဦးမယ်ကို တွန်းပစ်မိပြီး ရေကန်ထဲခုန်ချသွားသည်။

“ဘွမ်း!”

လဲကျနေသောသူမက ရှိဒီးနောင်ကိုစိတ်ပင်မဆိုးတော့ဘဲ တဟီးဟီးရယ်ဖြစ်သွားသည်။ တီကောင်သေးသေးလေးကို ရေထဲခုန်ချရလောက်တဲ့အထိကြောက်တဲ့ရှိဒီးနောင်ကို သူမအံ့သြမိပါသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပုံကို မမြင်ဖူးတာကြောင့်လည်း မျက်စိမပွင့်အောင် ရယ်ပစ်မိသည်။

အားလုံးက ရှိဒီးနောင်ရဲ့ဖျတ်ဖျတ်လှူးပုံကို ရယ်မောနေချိန်မှာ ရှိဒီးနောင်မှာ ရေကန်ကြီးအလယ်မှာ မောပန်းတကြီးရေကူးနေခဲ့ပါပြီ။ သူမလဲကျနေရာမှ ကုန်းကာ ထမီပြင်ခိုက် အကျီလက်ပေါ် လှုပ်ရွလှုပ်ရွ တက်လာသော ယားကျိကျိအသံကြောင့် ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ...

“အား... အား”

မှန်ပါသည်။ နှစ်ချို့ ခုယားကြီးပါပဲ။ သူမကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အကျီလက်ကြီးကို ခါပစ်စဉ်မှာ ကံဆိုးစွာပင် ခုယားကြီးက ခုယားကြောက်သောစိုက်နန်းယဉ်ရဲ့ ဘွတ်ခိဖိနပ်ပေါ်သို့။ ထိုခုယားကို လည်းမြင်ရော ဖိုက်နန်းယဉ်က မျက်လုံးကြီးပြူးဝိုင်းသွားကာ...

“အား...”

အသားကုန်အော်ပြီး ခုန်ပစ်ပါတော့သည်။ သို့သော် ဘွတ်ခိဖိနပ်မှာ ငြိတွယ်နေသောခုယားက မကျနိုင်သေးပါ။ သူတော်တော်အသည်းယားသွား၍ထင်သည်။ အော်ရင်းပြေးရင်းနှင့် ရေကူးကန်ကို နှစ်ပတ်ဖျတ်ပတ်ပြေးနေသည်။

ဒါကို သူတို့နှစ်ယောက်အပါအဝင် ရေကန်ထဲမှ ရှိဒီးနောင်ကလည်း ရောယောင်ရယ်နေသေးတာကြောင့် လျှောင်အိမ်ထဲမှခွေးတွေပင် လန့်ဖျပ်ကာ ဟောင်လာသောကြောင့် သူတို့ရဲ့ဟာသပွဲမှာ ပို၍ညံ့ထွေးရတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

“လှဦးမယ်က တကယ်ရယ်ရတယ်နော်”

“ကိန်းမောင်၊ အဲဒီခူယားအတွက် မင်းမဖျားချင်သွားဘူးလား”

“မင်းကရော တိကောင်ကိုလိုက်ရလို့ ဒီနေ့စားသောက်နိုင်ပါဦး
မလား”

“တကယ်ပဲ ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဖြစ်တတ်တယ်”

“ငါတို့အိမ်မှာ လှဦးမယ်၊ မရှိတော့ရင် ပျင်းစရာကြီးနေမှာနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ လှဦးမယ်နဲ့ နောက်နေ့စရှိလို့လားမသိဘူး။ သူ

ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ခံစားရတယ်”

“အရင်ကလည်း ငါတို့သုံးယောက်ပဲ ကမ္ဘာတည်နေကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယူဇိနမယ်ရောက်လာတော့ သုံးယောက်တည်းနေရတာ မပြည့်စုံလာသလို”

ဇိုကိန်းယဉ်နဲ့ဒီဒီးခောင်က အရည်နီတွေကို ဖန်ခွက်ထဲလောင်း ဘည့်ပြီးပြောနေကြသော်လည်း အဝေးကိုငေးကြည့်၍ ထူးဆန်းစွာငြိမ် သက်နေသူက အောတုရိုနီတစ်ယောက်ရယ်ပါ။

“ကိန်းယဉ်၊ ဒီးနာ၊ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်နေရင် ဘယ်လိုခံစားရ ဘာလဲ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြားမှာ တည်ငြိမ်စွာထွက်ပေါ်လာတဲ့ အောတုရိုနီ နဲ့အသံထူထူကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အောတုရိုနီကိုမမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို့ကြည့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ငါ သူ့ကိုချစ်နေပြီထင်တယ်”

“အောတု”

“သူက အဖေရဲ့တူမနော်”

“ငါသိတယ်။ သူ့လှတာမလှတာလည်း ငါမကြည့်တတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ နေရတာပျော်တယ်။ ရန်ဖြစ်ပေမယ့် ခါတိုင်းလို ဒေါသမကြီးချဘူး။ သူ ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့နဲ့လုံးသားကြီး ပဲ့ကြွေသွားသလိုခံစားရတယ်။”

ငါ၊ သူ့ကို စစ်တွေ့ချင်တာတော့ ပေါက်ကရဲမလေး။ ရေခဲရေသောက်တယ်။ တက်သားတုတ်ထိုးနဲ့ အချဉ်ပေါင်းကိုမြိန်ရည်ယုက်ရည်စားတယ်။ အဲ့ဒီ တုန်းက ငါ သူ့ကိုကြည့်မရခဲ့ဘူး။ အပေါစားဆန်တဲ့မိန်းကလေးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အခု အဲ့ဒီမိန်းကလေးနဲ့မဝေးချင်တော့ဘူး”

“မင်း တကယ်ပဲ လူဦးမယ်ကိုချစ်သွားပြီထင်တယ်”

“အဖေကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူက တယူသန်သမား”

“အဖေစိတ်ဆိုးရင်လည်း ငါ့ကိုကြိုက်သလောက် ထုပ်စေ။ ငယ် ငယ်ကလို တစ်ပတ်လောက် အခန်းပိတ်ထားရင်လည်းရတယ်။ ငါတို့ ထာ သူ့သားတွေပဲ။ အဖေရဲ့စိတ်ကိုသိတယ်။ အဖေ အကြာကြီးစိတ်မဆိုး ဝါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မသိဘူး။ ငါ၊ လူဦးမယ်ကိုမခွဲချင်တော့ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲအောတု။ ငါတို့ဘာကူညီရမလဲ”

“လူဦးမယ်က ငါ့ကို. . .”

“မင်း ဘယ်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုပျက်သွားရတာ

ဗ”

“ဒါပေမဲ့. . . လူဦးမယ်က”

“မင်းကိုမကြည့်ဘူးလို့ထင်နေတာလား”

“အွန်း. . .”

“မင်းကို အမှန်တကယ်မကြည်ရင် မင်းအကြောင်းကို စကားထဲ တောင်ထည့်ပြောတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အော့တု၊ ဒီနေ့ ငါတို့အပြင်သွားတယ်။ တစ်လင်းလုံး မင်းကိုမကျေနပ်ကြောင်းက ထပ်နေတာပဲ။ အမှန်တော့ သူမခေါ်ချင်နေ၊ မင်းသဘောနဲ့မင်းလိုက်လာမယ်လို့ သူထင်နေတာ”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“သေလိုက် အော့တု။ မနက်ဖြန်ဆို လှည့်မယ်ကို အဖက လာခေါ်တော့မှာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဖက တစ်ခါပေါ်လာပြီးရင် ပျောက်သွားတာက အကြာကြီးပဲ။ လှည့်မယ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အခုလိုထပ်ဆုံရဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုစဉ် အနောက်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ဒေါက်ဖိနပ်သံ တခွင်ခွင်ကြောင့် သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ။ သူတို့အကြည့်တို့က ထိုနေ့သံလေးအနားမှာ တဒင်္ဂရပ်တန့်သွားကြသည်။ မှန်ပါသည်။ သူတို့ထုံးယောက်ကိုယ်တိုင် ပလာဇာထဲမှ ခေါင်းချင်းဆိုင်ရွေးခဲ့ကြသော မိုးပြာရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် အော့တုဝယ်ပေးလိုက်သော နီညိုရောင်ဖိနပ်တို့ စီးပြီး ကြွကြွလေးရပ်နေသောလှည့်မယ်ပါ။

“ငါ ဒီနေ့လှလား”

“အင်း... လှတယ်”

ဒီနေ့တော့ သူတို့ရဲ့စားသောက်ပိုင်းလေးက ပျင်းခြောက်ခြောက်နှင့် ပြီးဆုံးသွားရသည်။

“ဒီးနာ၊ ရှင်နဲ့ငါလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒီးနာနဲ့ သူမက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာ ရှင့်အတွက်လက်ဆောင်”

ဟုဆိုကာ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဆွဲထားမှန်းမသိတဲ့ ဒီးနာရဲ့ပုံတူကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါ၊ ရှင်တို့ကို စစတွေ့ချင်းနေ့ကပဲ ငါဆွဲထားတာ”

“မင်းတော်တယ် လှည့်မယ်”

“ကိန်းယုင့်၊ ရှင်ရော ငါနဲ့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မလား။ ငါက ရှင်အပြုံးကိုသိပ်သဘောကျခဲ့တာ”

ဟု သူမက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်တော့ ဖိုကိန်းယုင့်မှာ ထပ်မပြုံးနိုင်တော့ဘဲ သူမကိုသိုင်းဖက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ညီတွင် စိတ်ကြီးသော အော့တုရှိန်က ရုတ်တရက် ကိန်းယုင့်ကိုလှည့်မယ်ပြီး နှစ်ချွတ်

၂၇၈ ၂၅ မယ်ခိုင်

ဆင့်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ကိန်းယုင့်၊ မင်းသက်သက် ငါ့ကိုကြောတား။ ငါ သူ့ကိုကြိုက်
နေတယ်ဆိုတာ သိသိချည်းနဲ့။ မင်းတရားလွန်တယ် ကိန်းယုင့်”

ထိုအခါမှာတော့ လှဦးမယ်က သူမနားကို သူမ မယုံနိုင်ဖြစ်သွား
ကာ မှင်တက်နေမိပါသည်။ သူ ဒေါသမျက်နှာနီနီကြီးနှင့်ပင် လှဦးမယ်
ဘက်လှည့်လာကာ . . .

“လှဦးမယ်၊ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်”

“ဟင်! ဘာ . . . ဘယ်လို”

“မင်း တန်တော်ကြီးကို သွားချင်တယ်ဆိုလည်း ငါ လိုက်ပို့မယ်။
ဖိနပ်လိုချင်ရင်လည်း တစ်ဆိုင်လုံးဝယ်ပေးမယ်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးလည်း
ကျွေးမယ်။ ရှပ်ရှင်လည်းလိုက်ပြမယ်။ ငါ မင်းနဲ့ရန်မဖြစ်ရရင် မနေနိုင်
ဘူး။ မင်းပြန်ပါနဲ့လား။ ငါ မင်းကိုကြင်နာပါ့မယ်။ တကယ်ပါ”

သူမမှာတော့ မယုံနိုင်စွာအံ့ဩလွန်း၍ . . .

“ငါပြန်တော့မှာ”

“မင်း ငါ့ကိုမချစ်ဖူးလား။ မနက်ဖြန် အဖလာတော့မှာ။ ငါ့ထံ

ဘယ်အခါမှတွေ့ရမလဲမသိဘူး။ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်။ ငါတို့ထွက်ပြေး
အောင်။ မထွက်ပြေးရင် နောက် ငါတို့မတွေ့ရတော့ဘူး”

“အောတုရှိုန် . . . ငါ”

“ငါ့ကို အဲ့လိုအပြစ်ခေါ်ပေးပါ။ နင်ခေါ်တဲ့အောတုရှိုန်ဆိုတာကို
ငါကြိုက်တယ်။ S.P လို့ခေါ်တာမကြိုက်ရင်လည်း ငါမခေါ်တော့ဘူး။
ငါနင့်ကိုချစ်တယ်။ မင်းငါ့ကိုမုန်းပါစေ ငါချစ်တယ်။ ငါ့ပုံကို နင်မဆွဲပေး
ရင်လည်းရတယ်။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် လှဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ရှင့်ပုံက ငါဆွဲထားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမပေးတာလဲ”

“ငါအမြဲတမ်းသိမ်းထားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာမို့ပါ”

“ဟင် . . . ဒါဆို နင် ငါ့ကိုမမုန်းဘူးပေါ့နော်”

“ငါ ရှင့်ကိုဘယ်တုန်းကမှမုန်းပါဘူး။ သရဲကြောက်တတ်တဲ့
ရှင့်ကို သရဲနဲ့မြှောက်လှည့်တာ။ ငါက ရှင့်နဲ့အမြဲတမ်းရန်ဖြစ်ဦးမှာလေ”

“ဒါဆို မင်း ငါ့ကို”

“ရှင့်ပုံတူကိုတောင် ငါက အမြဲတမ်းသိမ်းထားမယ့်ဟာကို”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး သူမလေးကိုမလွတ်တမ်း
ခက်ထားလိုက်သည်။

“ဖြောင်း! . . . ဖြောင်း! . . . ဖြောင်း!”

စည်စေ့ထွက်ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံကြီး...

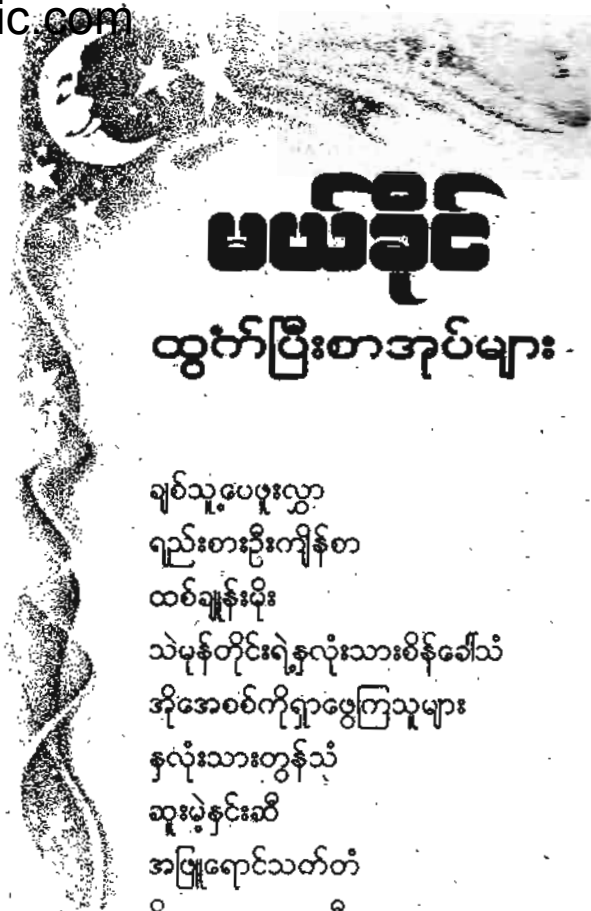
“ဟင်! အဖ”

သူတို့သုံးယောက် ပြိုင်တူကြီးပြောမိလိုက်ကြသည်။ သူတို့ရဲ့ အဖမှာတော့ ပြုံးပြုံးကြီးပင်...

ရိုးခဲနောင်နဲ့ဖိုကိန်းယဉ်ရဲ့ရင်ထဲမှာရော၊ အမှန်တကယ်ပျော်ရွှင်ရဲ့လား။ သေချာတာကတော့ အောတုဂိုနဲ့လှဦးမယ် ရန်ဆက်ဖြစ်ကြဦးမယ်ဆိုတာပါပဲ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်

မယ်ခိုင်

ထွက်ပြေးစာအုပ်များ

ချစ်သူပေဖူးလွှာ
ရည်းစားဦးကျိန်စာ
ထစ်ချွန်းမိုး
သဲမှန်တိုင်းရဲ့နှလုံးသားစိန်ခေါ်သံ
အိုအေစစ်ကိုရှာဖွေကြသူများ
နှလုံးသားတွန်သံ
ဆူးမဲ့နှင်းဆီ
အဖြူရောင်သတ်တံ
မိဖုရားလားကေရီ
ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ယခုလထုတ်
ပုံနှိပ်ချစ်သူ